

Nikolay Mihaylov

Николай Михайлов

Ianko Iankov. BioBibliography

Yanko Yankov. BioBibliographie

Янко Янков. БиоБиблиография

2006 г.

Nikolay Mihaylov, Ianko Iankov. BioBibliography,
Sofia, Ianus Publishing Company, 2006

Николай Михайлов, Янко Янков.
БиоБиблиография, София, Издателство "Янус", 2006

ISBN-10: 954-8550-55-5

ISBN-13: 978-954-8550-55-0

© Copyright, **Nikolay Mihaylov**

Съдържание

1. Biography	4
2. Biographie	30
3. Lebenslauf	70
4. Биография	105
5. Bibliography / Bibliographie /Библиография /	134

Biography

Ianko Nikolov Iankov-Velyovski was born on August 13, 1944 in Bulgaria, Montana District (at the time – Ferdinand, afterwards - Mihaylovgrad), **in the village of Klisuritsa**. His parents were ordinary villagers, who earned their living with agricultural labor; currently deceased.

According to the local historical data and folk legends, **the village was found in 1688**, when, after **the Chiprovtsi National Freedom Movement Revolt** was brought under the control of the Turkish authorities, one of its **military leaders, Velyo Stoyov**, together with his family left the burned **village of Klisura** (close to **Chiprovtsi**) and moved about 30 kilometers to the north, where in close proximity to another small mountain passage (in Bulgarian “klisura”) became the founder of **the Velyovski (Velyovtsi) family, which continued his intensive revolutionary activities** and the founder of the village of **Klisuritsa** (i.e. the **Small Klisura**)¹. **Ianko Iankov** is an heir of this Velyovski family.²

He graduated his primary education in 1958 in his home village, and high school – in 1962 in the town of Montana (at the

¹ **Nameranski, N.**, The names of the villages in Berkovitsa, Mihaylovgrad and Lom Region, Sofia, 1991, p. 37, 131; **Iankov, I.**, Identity document. Political documentation. - Sofia, Vol. 4, 2003, p. 109-110.

² **Ianko Nikolov VELYOVSKI** is the actual name of the person, who obtained citizenship as **Ianko Nikolov IANKOV**. Trying to detach children from parents, from families and kin and to attach them to the socialist “idea”, to force them forget their actual roots, in the 60’s, the Bulgarian Communist Party legally imposed elimination of the family name and replaced it with the name of the grandparent on the father’s side.

time – Mihaylovgrad). From the autumn of 1962 until the autumn of 1964, he served in the army as a radio operator with the rank „*private*”; afterwards his rank never changed.

In 1967, **Ianko Iankov** was accepted as a student in the **University of Sofia**, first in the **Faculty of Slavic Studies**, major **Bulgarian Philology**, and later, in **December 1973** he graduated higher education in the **Faculty of Law** and was awarded a diploma in major **Law (Lawyer, Master's Degree in Law – LL.M.)**.

Since his student years, under the influence of the western democracy, of the anti-communist events in Czechoslovakia in 1968, and his general mental mood, he has formulated and undertaken partial practical testing of the **thesis for eventual possibility of legal opposition to the totalitarian communist system by using supreme legal and ideological knowledge**.

The first scientific works and publications of **Ianko Iankov** were made when he was a student in the third year, and in April 1974, he won a competition and began his scientific career as a *researcher* (**Research Fellow**) in the **Institute of State and Legal Sciences with the Bulgarian Academy of Sciences** and as a *lecturer* (**Assistant Professor**) in the **Faculty of Law of the University of Sofia**.

Although pretty cautiously, since the very 1975 he has started intensive practical implementation of his thesis for use of his supreme legal qualification for performing *activity for protection of the violated individual rights of relatives and trusted friends (as a form of legal and political opposition to the communist system)*. The disclosed records of **State Security** show that at that time **Ianko Iankov** has already become a *routine supervision subject for the secret services*. In 1978, he broadened his scope of activities by including also protection of

the violated rights of many other people, as a result of which *the secret services' supervision grew to special supervision*.

In 1979-1980, **Ianko Iankov** started the formation of an *unofficial and in its essence illegal organization* (with no written statutes and program but with orally agreed statutory and program principles), **that aims at collecting and precisely analyzing different practical legal cases related to violation of human rights, which could later on be used as a form of active and mass official faultlessly legitimate and right-defending but political in its essence opposition to the communist system in socialist Bulgaria.**

As a repressive answer of his completely legally irreproachable legal defense activity and under cruel violation of the **Labor Code** and the **Bulgarian Academy of Sciences Statutes**, on March 18, 1982 he was illegally fired from his prestigious scientific and teaching work in the **Bulgarian Academy of Sciences** and in the **University of Sofia**. The disclosed records of **State Security** now show that his dismissal from work was assured by prior planned special operative action, undertaken by the **Bulgarian branch of the KGB**.

During the same year, **Ianko Iankov** *started active contacts with representatives of a number of western embassies in Sofia* (most of all the embassy of **Great Britain, USA, France** and **Germany**), to which he submitted a great number of official documents evidencing violation of the human rights in Bulgaria; consequently these submitted documents became subject of investigation of the **Conference of Madrid and Stockholm** regarding the human rights issues.

In May 1983, leaving the embassy of France, where he submitted more than 1500 pages of documentation, **Ianko Iankov was arrested**, but *in two months he was released* – both due to legal impossibility of proving any of the accusations

against him (for terrorism against the embassy and for propaganda in the embassy against the state and political regime in Bulgaria) and due to (or more appropriately most of all) *the effective diplomatic and propaganda intercession of several western countries rendered against the Bulgarian authorities.*

During the summer of 1983, Ianko Iankov created in the town of Montana a special illegal group, which distributed a great amount of political leaflets against the authority from the autumn of 1983 until the autumn of 1984 under the immediate leadership of his brother Kamen Iankov. *The disclosed records of State Security now show that the secret services have made over 150 (one hundred and fifty) prevention arrests and they have been engaged very intensively in tracing down the doers for a period of whole six years, without any result whatsoever.*

It was not until the **beginning of 1990**, when as a member of the National Political Round Table and as a Congressman in the Great National Assembly Ianko Iankov gave publicity to the truth about the leaflets and soon afterwards *by chemical-medical means his brother was killed by State Security*, and since then the already democratic Bulgarian prosecution (headed by magistrates loyal to the communist “idea”) has been neglecting in total silence each of his many requests for investigation of the cause of his brother’s death.

In the **beginning of March 1984**, the home of Yanko Yankov in the village of Klisuritsa was visited by the **political secretary of the US embassy Josef Keel** (which, as far as I know, is the only visit of a western diplomat into private Bulgarian home for the 50 years of communist regime). Only a week later, **with resolution dated March 15, 1984 of the Regional Court in the town of Mihaylovgrad** (under **APDH No. 5 dated March 13, 1984**), under serious violation of the official legal regulations, **Ianko Iankov** was arrested, deported and exiled to heavy forced physical labor in *semi-secured*

concentration camp (called „Himik workers' hostel") in the region of the chemical plants in the town of Devnya, Varna District. He was taken there by an armed police escort and he not only did categorically refuse to work even for one minute but also, taking advantage of the comparatively free movement regime on the huge territory of the several plants, the available comparatively easy to access telephones and the argument that he will talk to his family in Sofia, he made a series of phone conversations with diplomats from the embassies of USA, France, and Germany.

On May 22, 1984, Ianko Iankov was arrested and the following three charges were brought against him: ► *creation and leading of a subversive organization*; ► *conducting subversive propaganda against Bulgaria, the Soviet Union, and the socialist member states of the military bloc the "Warsaw Pact"*; and ► *instigating foreign countries to hostile actions against Bulgaria*. Since his arrest, he raised the well-grounded thesis that he *was innocent, whereas he even demonstratively stressed on the fact that he was „innocent due to lack of evidence" (not lack of deed).*

On December 24, 1984, Ianko Iankov was sentenced to 12 years of prison under extremely strict regime, and in 1985, his sentence was "corrected" to **6 years and 6 months under the same regime**. The disclosed records of the **Bulgarian branch of KGB** now show that the arrest, trial, and his special treatment in the prison were secured by conducting several *strictly confidential operative actions*, which code names were „The lousy guy", „The wild guy", „The vicious guy", „The bullhead guy", „Terrorist", „Disobedient" and „Dragon".

Only two weeks after the arrest of Ianko Iankov the US Department of State published a special report (read on June 06, 1984 on *Free Europe Radio*), wherein his name was

mentioned as an example of a Bulgarian citizen, deprived of his human rights, and soon later the rights-defending organization *Amnesty International* announced him for a person under its protection.

During the stay of **Ianko Iankov** in prison, the international rights-defending organizations *Amnesty International* and *Helsinki Watch* announced him for a **political prisoner No. 1 of Bulgaria**. The *American Bar Association*, *Lawyers Committee for Human Rights* and a number of other national and international rights-defending organizations undertook protests against the Bulgarian government regarding the illegal trial of **Ianko Iankov**. The *Free Europe*, the *Voice of America* and the *BBC* radios broadcasted many programs, dedicated to his activity and his inhuman treatment in prison. In March 1989, during the official work of the Congress, the *President of the Socialist International Willi Brandt* himself officially announced a number of facts both for his political and rights-defending activity and for the specific repression system that he was subject to in the Bulgarian prisons.

Moreover, a number of documents show that *during implementation of a strictly confidential action of State Security Ianko Iankov was subjected to a special physical treatment system and chemical-pharmaceutical influence*, for *harming his extremely healthy organism* and most of all *breaking his will*. This action, however, despite the partial success in the first purpose (multiple bone breaking and a tumor formation in his adrenal gland), concluded with absolutely full failure of the authorities regarding the second purpose: ► on the second and third year of his stay in the prison, it is properly stated in official documents that he is *systematically violating the internal rules, systematically provoking the supervising security members* and *constitutes danger both for the prisoners and the warders*; ► in the letter of characteristics, officially issued upon leaving of the prison, it is recorded that he is **strong-**

willed, persistent in chasing his goals and all his actions are always purposeful.

Ianko Iankov stays in prison until his full serving of his term of imprisonment; due to the fact that under the adopted rules and practices two working days (as an shoemaker) equal three days, *de facto* he stays in prison **5 years, 7 months and 3 days of calendar time, and is released on October 31, 1989** (exactly ten days before the official date of the change of the political regime); along with the *two months* from his previous arrest and the *two months and ten days* of stay in the concentration camp **his actual time of imprisonment was 5 (five) years, 11 (eleven) months and 13 (thirteen) days.**

In **December 1989, Ianko Iankov** was pardoned with a law but he refused to accept the amnesty based on the thesis that „the **legally** sentenced may be pardoned but the **illegally** sentenced may not”, and submitted an official petition for a new court trial.

On March 30, 1990, the General Assembly of the Penal Bars of the Supreme Court issued a resolution, under which Ianko Iankov was declared fully innocently sentenced under full lack of the evidence required by the law, and his sentence was revoked. One of the *very emblematic facts* regarding his illegal sentencing was that fact that in the last and highest court bar, which declared his innocently sentenced, most of the judges who earlier, during the discussion of his case in the different previous instances, participated both in his declaring innocent and in his sentencing; these judges were never asked “In which case did they act according to their supreme conscience and in which they acted as cringing for a bowl of lentils mean and unscrupulous agents of the secret services?”.

Despite his many official written requests, ***up to now there is no one of the culprits punished for his illegal arrest,***

sentencing and imprisonment; the only military prosecutor (colonel Nikolay Kolev), who dared undertake an investigation case against only a small part of the culprits, was soon after killed and the investigation case was suspended; the prosecutor, who suspended the case (colonel Nikolay Ganchev), was almost immediately promoted to “general” and a little later he became owner of a luxurious hotel in a prestigious mountain resort..

Moreover, *until now Ianko Iankov has not received even a cent as a compensation* for the suffered material and moral damages and benefits missed. **Furthermore:**

a) on one hand all, who during the time of the classical communist regime participated in some way in the illegal repression of **Ianko Iankov**, almost right after were generously rewarded; their most generous reward however was exactly after the so-called „*political changes*”, when they reached not only the highest points in their professional hierarchy, but also stunning profiteering; according to his yet preliminary and not full calculations only regarding his illegal arrest, sentence, and imprisonment, more than 200 (two hundred) agents, trusted people and officers of State Security were engaged; some of the “most eminent” of them are now: eminent businessmen, democratic generals, members of the Supreme Court Council, supreme judges, constitution judges, judges in the international courts in Strasbourg and Hague, ministers and deputy ministers (including of justice and interior), chief prosecutor, eminent members of parliament, chairman of Parliament, famous diplomats.

b) on the other hand: *exactly after the political changes* Ianko Iankov: ► *although already officially free, he acquired such actual status that gave him reasons to frequently declare that his pursuit today was much more sinister and perverted than before; and that his current status was much more ominous than the prison one:* ► in particular, he stressed

on the fact that during the communist regime, his grandmother dies only three days after arrest, and his grandfather was buried five days after his first visit to his grandson in prison, and the death of both his grandparents was directly related to the repressions against him; in the context of a *seemingly natural but in fact well planned by the criminal circles calendar regime*, only for a few year, his brother, his father, and his mother died, whose death he well-groundedly defined as *murder*, committed by personally and institutionally the same forces, which earlier subject to repression mainly him and to a lesser degree – his relatives, exactly after the political “changes”; ► althoughs he has two prestigious higher education degrees (master in stomatology and master in pedagogy with specialty “*Social work with children*”), his wife **Elka P. Iankova** became unemployed almost immediately after in 1993 she married him, and all employers she addressed for work unambiguously showed her that the prestigious diplomas do not count due to her spouse choice; ► the professional realization of **Ianko Iankov** was firmly limited to an insignificant researcher in an academic institute and a host-lecturer in an university in the country, and he was demonstratively superseded in the scientific hierarchy by people, who have nothing in common with science; ► each his attempt to achieve any economic stability of his family was always followed by precise subjection to even more intensive mafia oppression and actual theft.

At the end of 1989 and the beginning of 1990, **Ianko Iankov** participated in the creation of the opposition in Bulgaria and in the activity of the so-called at the time *National Political “Round Table”*. His *intensive try to create a right-radical opposition fraction and to oppose the agreement between the communist party and the false opposition created from its secret services* leads to his exclusion in March 1990 from participation in the totally collaborationist “*Round Table*”; thus

Ianko Iankov became *the only*, both in Bulgaria and in Eastern Europe, participant in the phenomenon “political round table”, *who was excluded due to the radicalism of his claims for decommunization of society and the state apparatus*.

Under **Resolution dated May 15, 1991**, of the **Presidium of the Bulgarian Academy of Sciences**, the dismissal of **Ianko Iankov** from his scientific work in the **Institute of Law Sciences** was announced illegal and politically repressive and his rights were recovered.

Nevertheless, for more than one year, the management of the **Institute of State and Law Sciences with the Bulgarian Academy of Sciences**, which consisted from secret agents and evident officers of **State Security** refused to give effect to this Resolution; as a result, after the political scandal and most of all after the diplomatic intervention, the Resolution was effectuated. *Up until now, however, not only that none of the culprits for the illegal dismissal of Ianko Iankov was punished but also he has not received even a cent of compensation.*

In 1990 and 1991, **Ianko Iankov** was a member of parliament in the **Seventh Great National Assembly**; from a constitutional point of view, this extremely rarely convoked Parliament had legal status of a **Senate (Upper Parliament Chamber)**. There **Ianko Iankov** gave proof to and sustained the thesis for **legal illegitimacy** (due to the brutal violation of many constitutionally important legal regulations) **of the Seventh Membership of Parliament**, whereas he orally qualified this parliament membership as “*Red mess*” and defined as illegitimate all adopted acts, including the so-called “**Constitution of June 12, 1991**”, which he refused signing. The circumstance that although at that time the so-called “**Constitution**” was not signed by another 38 members of parliament also deserves special attention, today **Ianko Iankov**

is the only member of this parliament that did not engage in any way whatsoever with the “constitution” deed in question; all other members consequently as members of parliament in the following common Parliaments attested the sacred nature of this actually not signed by them “deed”; as a matter of fact, the political and judicial foresight of **Ianko Iankov** is unambiguously shown in the fact that exactly this „constitution deed” today is not only used as a flag and vindication of the cruel mafia plunder but it also represents an extremely serious “legal” hindrance for the European integration of Bulgaria.

On April 13, 1991, The Bulgarian National Television (29 San Stefano Str., Sofia 1504) broadcasted a special one-hour documentary (“*This Is the Man*”; director **Rosen Elezov**), dedicated to the activity of **Ianko Iankov** as a man and a politician.

On March 01, 1995, the Specialized Scientific Law Sciences Council with the Higher Attestation Commission (HAC) with the Council of Ministers elected **Ianko Iankov** for a **Senior Research Associate Second Degree (Reader, Associate professor)** in “*Theory of the state and legislation. Political and legal sciences*”.

Ianko Iankov is the **founder and Chairman of**: $\Rightarrow$ the Liberal Congress Party; $\Rightarrow$ the Union of Jurists Democrats in Bulgaria; $\Rightarrow$ The Base Institute for Research and Protection of the Human Rights; $\Rightarrow$ as well as several more other public organization.

From 1991 until 1995, **Ianko Iankov** issued the free *newspaper “Liberal Congress”* – printed body of the political party that he chaired.

Apart from his scientific research work in the **Institute of Legal Sciences with the Bulgarian Academy of Sciences**, **Ianko Iankov** was also engaged in *university lecturing* in the Faculty of Law of the University of Plovdiv, where **he gave**

lectures on a number of scientific disciplines: $\Rightarrow$ *Philosophy of Law*; $\Rightarrow$ *Psychology of Law*; $\Rightarrow$ *Psychology of Politics*; $\Rightarrow$ *Political and Legal Doctrines*; $\Rightarrow$ *Theory of Social Government (Political Management)*; $\Rightarrow$ *Forecasting and Political Forecasting*; $\Rightarrow$ *Theory and Practice of Terrorism*; $\Rightarrow$ *Thanatology (philosophical, psychological and legal aspects of death)*.

On December 15, 1999, the French satellite television ARTE (2a rue de la Fonderie, F-67080 Strasbourg Cedex, journalist *Lawent Cibien*, 29 av. T. Gauche, 78016 Paris) broadcasted a special documentary, dedicated to the political and legal-defensive activity of **Ianko Iankov**.

For five days, at each round hour from November 26 to November 30, 2005, the Turkish News Satellite Television TGRT Haber (29 Ekim Cad. N 23, Yenibosna 34530 Istanbul, News Manager *Dogan Senturk*) broadcasted an exclusive interview with **Ianko Iankov**, dedicated on the topic about the *role of the former soviet secret services (KGB) and their nowadays mafia transformation (the Red Mafia) in the current internal political and economical processes in Bulgaria*.

Only several days later, performing a secret order, assigned by the management of the **Bulgarian branch of the Red Mafia and the special services of the Ministry of Interior**, on December 05, 2005 the Director of the Institute for legal sciences with BAS issued an order for the dismissal of Ianko Iankov, to be effected on the same day, about which he was notified only three days later, on December 08, 2005 (moreover with a slow mail latter).

It is curious that while the classical communist repressive services took care to make his first dismissal in 1982 look at least formally legitimate, *the next dismissal was performed as a well thought and institutionally and personally secured brutal demonstration of anti-right force*. ►the order

was issued unilaterally by the **Director** and in full violation of the obligatory procedure legal rules, which categorically set forth that such resolutions may be passed only by the **Scientific Council**; ► furthermore the order was issued without any motives whatsoever, which is in full contradiction to the express requirement of the law for motivation of such acts.

With reference to this dismissal, I want to pay special attention to the following facts from the scenario of the modern theater of the absurd: a) **The Director of the Institute for Legal Sciences with BAS, Tsvetana Kamenova** is not only a daughter of a high-ranking officer and investigator in one of the most sinister departments of the communist **State Security** but also she herself is a high-ranking secret agent of the same **special and politically repressive service** (this service, by the way, is officially announced from the **Bulgarian Parliament** for *criminal*); b) **Ts. Kamenova** herself expressly, publicly, ostentatiously, and many times have stated that *this dismissal was preliminary agreed with the diplomatic representatives of several western country residing in Bulgaria*, whereas it will be acknowledged legitimate by all European political and court institutions; c) only several months before issuance of the order for this undoubtedly political and repressive dismissal, under proposal of the **Bulgarian government Ts. Kamenova** was elected by the **General Meeting of the United Nations** for a **Judge in the International Court in Hague** and was included in a court membership, which will discuss the cases for the crimes of the communist regime in Yugoslavia; d) nevertheless, let me once again specifically formulate probably the very naïve questions: „-*Why is Ianko Iankov still subject of repression today?*“; „-*Why are his present hangmen personally and institutionally exactly the same as before?*“; ”-*Why today, using the encouragement of the West, the hangmen of Ianko Iankov avail of much more unlimited repressive rights and opportunities than before, when they only had the*

encouragement of Moscow?"; „-Why today, his hangmen are continuing to „administer justice” not only in Bulgaria but also in the European and world court institutions?”.

As a matter of fact, the content of the below-mentioned seven volumes „*Identity document. Political Documentation*” more than clearly show that **Ianko Iankov** has always determined the essence of the political changes in Bulgaria after 1989 as secured by the Great Powers criminal neocommunist mafia regime, and *has extremely intensively addressed with official written statement the Bulgarian state institutions and most of the western diplomatic delegations in Sofia, as well as some of the European institutions*, whereas he has presented official petitions for pursuit of penal responsibility of all criminals in all levels of the previous and current Bulgarian quasi-political and quasi-governmental system. In these seven large volumes **Ianko Iankov** precisely and even pedantically *describes the facts and the legal interpretation of the great number of criminal encroachments on him personally, on members of his family and on his friends, as well as on other people*; and the documented behavior of both the Bulgarian state authorities and the Western embassies unambiguously show that the criminals were guaranteed full legal irresponsibility.

The documents in question also show: ►*that in response to his fully legally-justified demands for justice, he has always and systematically received all kinds of new completely illegal but precisely secured by the state institutions repressive-inquisitional strikes*; and ►*that in contrast to the time of socialism, today the West has legitimated as its democratic partners exactly these institutions and individuals that have been conducting and are still currently conducting all modern forms of inquisition treatment towards Yanko Yankov and the majority of the Bulgarian citizens.*

Here I should stress on a very significant peculiarity of the behavior, statement, actions and attitude of **Ianko Iankov to responsibility**. To be a jurist means most of all to apply the maxim that **man** as such possesses free will and therefore **he/she is personally responsible** for his actions or failures to act. (A jurist, who accepts that responsibility may be not only personal but also collective is not a jurist but an inquisitor).

Ianko Iankov has always and on any occasion stresses on the fact that he was not looking for responsibility from the former members of the communist party (although the socialist propaganda purposefully, methodically and maliciously blamed him and did not stop to blame him of this “sin”) but only from those of them, who have committed particular crimes according to their own laws. The opposite would mean diluting the meaning of responsibility, which the former communists (present „socialists”, „member of the center-wing” and „member of the right-wing”) very successfully managed to impose in the Bulgarian public space, using their total power over all kinds of media, their full domination in the economic, cultural, and political life in the country, the deliberate marginalization of the Bulgarian population and turning it into ragamuffins.

The records of the manipulators of the Bulgarian, European, and world public opinion is very simple: about 2 000 000 (living and deceased) former members of the communist party plus about 1 500 000 (living and deceased) agents of the Bulgarian security services means that each second Bulgarian is “guilty”! Thus, every Bulgarian family appears to have averagely two “guilty” members... If everybody is guilty, then nobody is responsible—the concept “collective responsibility” is not present in legislation.

Furthermore, the psychological factor is also to be included – the spontaneous subconscious opposition of the “guilty”. Hidden behind this simple but faultlessly operative mechanism, the manipulators (the actual people guilty for the

crimes) accumulate billions on account of the “guilty” and their families. Good-willed but unthoughtfully allowing to be used in favor of the above mechanisms, politicians, journalists, scientists, people of the cultural life and art multiply the thesis of collective guilt and assist the hangmen in accomplishing their misanthropic plan. Thereafter, the mechanisms of prescription will be effectuated, and the criminals will remain unpunished.

Ianko Iankov has been fighting all his life against this – unfortunately almost alone. Alone as the until recently slandered and now glorified by all the “left”, the “right”, and the “center”, Bulgarian politician – **Stefan Stambolov**. Like his great predecessor, **Ianko Iankov** was subject of constant attacks for slandering his personality and acts. With his precise scientific accuracy he distinguished, analyzed, and classified the perversions of the ordered slanders against him. Regarding this, I will quote an interview taken fifteen years ago, because what **Ianko Iankov** said then is still in full force today:

„I know that journalists frequently define me as a “very colorful personality”. I do not mind being called so, although I very well know that different people, led by different political motives and biases, saying that mean different things. During the last ten years, my strengths and weaknesses were totally unchanged, but until recently, for them I was called a “criminal” and an “enemy of the state”. Today the qualification run from “colorful”, “exotic”, “strange”, “peculiar character” even to “affection”. In my opinion, these are qualifications of those people who do not obey the terror of widespread opinion, which (widespread opinion – ed.) in the totalitarian and post-totalitarian societies is wrong and misanthropic. On my part, I have always had scientifically grounded arguments for each of my disobedience. My professional specialization is political science; my evaluations with this respect have always been correct. As a matter of fact, the long-standing political one-colored situation in our country created the phenomenon

„political daltonism, which is expressed mainly in the fact that people like me were (and still are!) assessed as “colorful”, as standing outside the main colors, which in fact, this is simply a matter of professionalism. Years ago, when everything looked absolutely hopeless, I stood against the communist system, I passed through its meat-mincer without being interested in the system servants’ appraisals of my behavior. Later, it became obvious that it was not me the criminal but the people who once announced me such. My actions as a leader of the opposition were taken by many people as the actions of an “enemy of the opposition”, but now it is more than clear that my professional evaluations were the most correct ones.”³²

* * *

A peculiar group of facts related to the biography of **Ianko Iankov** also deserves special attention.

His sufficiently detailed documentary books show that both he personally and his closest relatives (father, mother, brother, grandfather, grandmother, wife, kids) and friends have not only been in the past but are still also (those who live) subject to an impressive number of repressive encroachments.

Both in the past and now, **Ianko Iankov** extremely intensively continues to insist before the relevant institutions and public circles on a ***pursuit of the strictest penal responsibility*** for each specific individual criminal doer, whose action was somehow related to the criminal activity of **State Security**.

Although the activity of **State Security** was official announced criminal with a special act of the **Parliament**, until now ***de facto*** and ***de jure*** none has been sentenced, and everything possible for not sentencing anyone in the near or far future is being done (until the unsparing laws of the natural human life duration take effect).

³² Pirinsko Delo, Newspaper, dated July 25, 1991.

His documentary books expose the attempts for elimination of his arguments in this direction (the interested criminal people and circles tried to discredit and compromise him by statements in the media that for a short period he was a **“State Security agent”**, and meanwhile doing anything possible not to allow anyone to the records, which they declared contained evidence about their insinuations).

Regarding this, the following is rather curious: ►in order to force the relevant institutions to grant access both personally to him and to the public to the documentation, which the manipulators said represented evidence, **Ianko Iankov** submitted a great number of official (notarized) Powers of Attorney of eminent Bulgarian journalists and experts; ►consequently, most of them personally stated to **Ianko Iankov** that they were threatened and that they were categorically persuaded to give up investigating the records of State Security; ►at the end only one of the authorized people (**the expert in criminology B. T. Krastev**) managed to force the **Minister of Interior** to grant access to the requested documentation {but only after this expert managed to survive after the organized in the Sofia subway attempt on his life and after he officially charged the **Minister** not only for this attempts but also for trying to conceal his own (of the **Minister**) criminal past in service of SS, and more specifically as an informer under the case in which **Ianko Iankov** was sentenced}; ►only several days after granting access to the documentation in question, **the greatest expert in graphology D. G. Kostov** made notary certification of his categorical conclusion that this documentation was fake; ►separately in other records, evidence (several of which the so-called *“Plan for conducting operative action”*) was found showing that the **Scientific-Technical Department of State Security** was assigned the development of a series of forgeries, which must have served for compromising **Ianko Iankov**; ►the **investigative proceeding** instigated thereof in the **Military Prosecution** was suspended with the

ridiculous argument for “expired prescription”; ►after three intensive interrogations as a witness, the **expert-graphologist D. G. Kostov**, who had never been ill so far, suddenly died of heart attack; ►in his official petition for investigating of the causes of this death, **Ianko Iankov** unambiguously stated that the case is a case of *medication terrorism*, committed against **D. G. Kostov** as a punitive operation for his expert opinion.

Ianko Iankov is married, father of three children, and author of scientific and fiction articles, reports of scientific conferences and symposia, televisions interviews and other media events, as well as the stated herein *scientific and political-documentary books*.

Moreover, *his books have almost the same fate as the fate of their author*:

1) The rich document enclosure to the first book show: ►that it was written back in 1976; ►that within the limits of the purely scientific community, it was accepted very warmly and that during the next year, all required at the time official scientific-expert and institutional resolutions for its printing were undertaken; ►that *due to the ideological and political consideration of the communist authority and its secret services, this book was actually arrested not only a long time before the arrest of its author but also for a considerable time after his release from prison*; and ►that the book was issued only *after the political changes* with personal funds of the author.

2) The rich document enclosure to the fourth and fifth book show that both due to lack of financial funds and due to the severe obstacles, precisely created by all possible administrative, political, and mafia factors, *these books are issued with great difficulties, almost in conspiratorially* and a long time after their actual writing;

3) I personally, as an editor of all books of Ianko Iankov testify: ► that to the lack of financial funds, his books were issued on a very limited and even symbolic total print; ► that *this lack of financial funds was precisely secured by institutionally and personally the same factors and people, who earlier created ideological and political obstacles for the publication of his books*; ► that in the purely scientific community, these books were welcomed warmly and for their content no word of critics was written or said; and ► that the only several people specialists in the relevant scientific field engaged in official written, extremely positive and even strongly laudatory quotes and reviews of these books.

4) As a matter of fact, the opinion of these specialists are worth mentioning:

a) in the official review, the doctor of historical sciences **Prof. Petar Petrov** stressed on the fact that: ► as an author **Ianko Iankov** showed notable erudition and knowledge of the works of his predecessors-authors; ► he is not only extremely correct in presenting other people's opinion but also always taking side, giving grounds to and defending his own position; ► the profound scientific character of his works did not prevent the author from narrating vividly and fascinatingly, clearly and comprehensibly; ► considering specifically „*Political and legal doctrines of Ancient Greece*” and „*Political and legal doctrines of Ancient Rome*”, he expressly stresses on the first complete works of this kind in the Bulgarian literature; ► analyzing the rest of the works regarding the political and legal doctrines in Antiquity, one can reach the conclusion that with these books **Ianko Iankov** becomes the only Bulgarian researcher-jurist, who in such thoroughness presented to the reader an extremely interesting filed of problems, and that the scientific contributions and the cognitive nature of these books eloquently speak about the great erudition of their author; ► both books in psychology of law are works with high scientific qualities, and the author is

a pioneer in Bulgaria in this field; ►analyzing the books of **Ianko Iankov** in terms of the thanatological studies, one can definitely say that here the author is also a pioneer in Bulgaria.

b) in an official review, the doctor of legal sciences **Prof. Lachezar Dachev** states that: ►**Ianko Iankov** is the first contemporary Bulgarian researcher-jurist, who studies the problems of psychology of law and his both books in this field represent considerable scientific contribution because the thesis that he enunciates is fundamentally different from the theses already substantiated by the other authors; ►the works of **Ianko Iankov** regarding the political and legal doctrines of Antiquity are a high scientific contribution even with their very appearing because such studies in Bulgaria have never been done; ►considerable scientific contribution is also the successful application of the historical and culturological approach to the study of the ancient Eastern societies; ►using this approach to the study of ancient Eastern societies **Ianko Iankov** has actually prepared and tested his model for analysis of the political ideas, which consequently he developed to a new, more thorough level and applied for his studies of the political thought of Ancient Greece and Ancient Rome; ►the study of the political thought of Ancient Greece that **Ianko Iankov** conducted is the first in Bulgaria thorough study and even only this fact is of contribution nature; ►not only the scales of the exposition is contributive but also the fundamental significance of the problems, discussed by the author; ►the fact that while the few Bulgarian authors, who worked on the study of political thought, permanently addressed only the origin that discusses the political thought as ideology, **Ianko Iankov** is the only one, who demonstrated categorical disagreement with this limited approach and he studied the political thought mainly as theory, and meanwhile he beneficially broadened the very ideological approach, is also contributive; ►**Ianko Iankov** is searching for an explanation of the political ideas in the context of culture and defines them as a social-cultural phenomena; he assumes that the

relation “*thinking-action*” is with a two-way nature and based on this he defines his own specific method of study; thus, on one hand setting the relation “*lifestyle (materiality) – religion (mythology) – mentality of the traditional society*”, **Iankov** achieved a culturological explanation of the political ideas; but on the other hand he connected and explained the meaning of the political ideas with the relation “*thinking – political thinking – political behavior*”, whereas the two lines of analysis are related and skillfully combined; even at times, the reader loses orientation about them but the effect is very good: the reader is “absorbed” in the reproduced historical reality and clearly understands the logics of the political thinking of the world of that time, reflected in political ideas, and this is the next indisputable contribution of the study.

c) In an official review, the doctor of legal sciences **Prof. Mihaylina Mihaylova** stresses on the fact that: ► in his books, specific for their impressive volume and content of high scientific value, **Ianko Iankov** gives new trends in the legal science and shows impressive philosophical and scientific erudition; ► although the discipline to which the book “***Political and legal doctrines in Ancient Greece***” is referred to long ago has its scientific status and prestige (whereas all looks already said, collected, and systematized), **Ianko Iankov** has found a new standpoint, he has applied his own approach to the topic and achieved new scientific content; ► **Ianko Iankov** is modern in all his works; especially indicative example in terms of this are his studies in Psychology of Law, in which he demonstrated overcoming and outgrowing of all authors, who wrote on this topic before him; ► the capacity of **Ianko Iankov** as a theorist with modern and perspective thought is lavishly displayed in his works in Thantology; ► his study of the problems of euthanasia and the right of death is the first one in the Bulgarian legal science in this field, and everything written by the author on this matter is in full his contribution to the Bulgarian legal science; ► **Ianko Iankov** is copious in his scientific works; courageous

and original as a thinker; innovator in science and in teaching; pioneer in several trends of the legal science; remarkable erudite both in philosophy and in each separate private science concerning the law; precise in the content and significant regarding his decisions; especially in his studies of the death penalty and euthanasia he demonstrated skills in performing a proficient legal interpretation; his high erudition has predestined also his affinity to the methodology, marking a priority in all his works.

d) In the officially recorded statement before a special forum of highly qualified jurists, the doctor of legal sciences **Prof. Vladimir Petrov** was categorical that: ► **Ianko Iankov** has always combined in himself the qualities of a citizen and a professor; thus he was before the political “change” on November 10, 1989, when he has the courage to express opinion and defend standpoints, and *“when personally to me he has demonstrated what it means to be courageous and brave by defending me before instances, before which no one dared express doubt or suspicion”*; ► *“from his very first years of assistance professor **Ianko Iankov** has shown that he was a person who had no other life but the life dedicated to science; this trend in his behavior he continued to demonstrate until today – he was among the politicians, for whom everything showed that they will be on top of the Bulgarian politics because he was not only a leader of a party but also one of the few people, who were actually repressed but yet gave up on politics to dedicate himself to his real love - science.”*

In my opinion, **Nikolay Mihaylov**, nevertheless, one both small and at the same time **huge and even fateful specifying** specially to the opinion of **Prof. Dr. Vladimir Petrov** is required.

In two of his *epistolary statements* written on **September 19, 1980** and **January 08, 1981** (published in the appendix to his first book)⁴³ **Ianko Iankov** stressed on the fact that: ►it was a public secret that “*in Bulgaria, there are quite a lot of people, who pretend to be patriarchs in science, while actually they cannot and do not deserve to be even miserable sextons*”; ►„in order to strengthen their situation, these pseudo-scientific workers form their likes”, “and judging as Procrustes, zealously create and maintain atmosphere, in which the audacious innovators are extremely unwanted and are subject to accusations of thousands “deadly sins””; ►”because the good-for-nothing are willing to do anything, they create such an atmosphere, which frequently, with no exaggeration, can be called “hell””; ►”we can’t hide the fact that the dark forces, which strive to turn the sincere love to science into prostitution with science, are too strong”; ►then, from the time of his release from prison in 1989 until now, **Ianko Iankov** has always said that “*Bulgaria is run by exactly the same “dark forces”*”, and that “*one of their main strategies is to turn the natural love of man to politics into prostitution with politics*”.

The matter is in the fact: ►that *as well as before, now, both in science and in politics in Bulgaria only the unnatural form of relations dominates in total*, and that only the contextual (but not the organizational-institutional!) sphere of science is the one that responded with reciprocity to the great love of Ianko Iankov; and ►that both in the institutional sphere of science and in the institutional sphere of politics (but not in the contextual one!) **Ianko Iankov** was subject to constant and pronounced hostile attitude, created and maintained by the same “*dark forces*”, against which he has never given up fighting.

* * *

⁴ **Iankov Ianko**, Prognostics. (Theoretical-methodological problems). – Sofia, *Ianus*, 1993, p.249-282.

I constantly ask myself: „-Where did **Ianko Iankov** find strength for the extremely difficult struggle that he leads? How does he do it with such feeling of confidence and inexorability? Is there any secret force, any spring that keep him charged for his daily non-routine battles with routine, unscrupulous, economic and political powerful opponents?” I searched for the answer in his descent.

His parents are typical country workers, typical Bulgarian mother and father – those who would “*scrape the dirt under their nails*” to have their children get on their feet, become worthy people. The corns on their hand have long ago turned into hard sole-leather, cut by black enamel, which cannot be washed with any soap or detergent. Their faces are tanned from the constant touch with the sun on the field. If they are stooped, it is due to the constant bows before the earth-breeder (not anybody else!). That’s the way I saw and remembered **Ianko’s** parents, **his mother Evtima** and **his father Nikola**, ordinary people, utterly pragmatic, kind-hearted and good-natured until the moment you step on them – honorable people, worthy, hardworking, with strong sense of responsibility. These ordinary Bulgarians have formed a daily atmosphere, in which the boy from the small refugee village of Klisuritsa grew up and formed as a personality. To the journalists’ question: “*Where do you find strengths from to survive and go ahead?*”, **Ianko Iankov** replied:

“I am certain that had I not been a countryman, I wouldn’t have endured. I am a countryman and gather strength from the land. I love ploughing, hoeing, mowing. The smell of newly ploughed soil and the newly cut hay hypnotizes me. Indisputably the communists knew that the earth can “give strength” and set the pattern for opposition in people and for many years they were destructing the relation of man with the earth, but they did not manage to do that with me.”

Surprised and disgraced are the people who tried to throw mud on and eliminate Ianko Iankov from politics, as well as to ignore his in science. He proved that he is a big personality not only as a politician, but also as a scientist, man, and citizen. Because he has this divine spark that is stronger than the demonic attempts of all dark forces. Because God has generously awarded him with the talent to love truth, justice, and knowledge.

Biographie

Yanko Nikolov Yankov – Velyovski est né le 13 août 1944, au village de Klisuritsa, Région de Montana (alors – Ferdinand, puis - Mihaylovgrad), Bulgarie. Ses parents étaient des paysans, qui vivaient de la terre; ils sont déjà morts.

Selon les informations historiques locales et les légendes populaires **le village a été fondé en 1688 r.**, lorsque après l'étouffement par les Turcs de **l'Insurrection de Tchiprovtsi pour la libération nationale**, un de ses **militants – Velyo Stoyov** – qui avait quitté avec sa famille **le village incendié de Klisura** (à proximité de **Tchiprovtsi**), s'était déplacé à près de 30 km au Nord, où, tout près d'un autre petit défilé (klisura) il est devenu fondateur de **la famille Velyovski (Velyovtsi), connue par ses activités révolutionnaires** et du village **Klisuritsa (c'est-à-dire la petite Klisura)**⁴. **Yanko Yankov est notamment le successeur de la famille Velyovski.**²

⁴ **Nameranski N.**, Les noms des localités dans les régions de Berkovitsa, Mihaylovgrad et Lom. - S., 1991, p. 37, 131; **Yankov Y.**, Carte d'identité. Documentalisme politique. - S., B. 4, 2003, p. 109-110.

Il termina l'école élémentaire en 1958 dans son village natal, et le lycée - en 1962 à Montana (alors - Mihaylovgrad). Dès l'automne de 1962 jusqu'à l'automne de 1964 il fit son service militaire en tant que radiotélégraphiste comme „simple soldat”; son „*rang militaire*” n'a jamais été modifié.

En 1967 **Yanko Yankov** a été admis auprès de l'**Université de Sofia** – d'abord à la **Faculté „Lettres Slaves”**, mention “**Lettres Bulgares**”, et plus tard – **en décembre 1973 il termina ses études supérieures auprès de la Faculté de Droit** et obtint le Diplôme d'Etudes Supérieures, mention “**Droit**” (**Lawyer, Master's Degree in Law – LL.M.**).

Pendant les années de ses études, sous l'influence des idées de la démocratie occidentale, des événements anti-communistes en Tchécoslovaquie en 1968 et grâce à sa propre vision, il formula et entreprit une mise en épreuve partielle de **la thèse sur l'éventuelle possibilité de résistance légitime contre**

²**Yanko Nikolov VELYOVSKI** est le vrai nom de la personne, connue comme **Yanko Nikolov YANKOV**. Aspirant à détacher les enfants de leurs parents, de la famille et de la souche, les attacher à „l'idée” socialiste et les faire oublier ses vraies racines, pendant les années 60 du XX-ème siècle, le Parti Communiste Bulgare imposa l'annulation du nom de famille par loi et sa substitution par celui du grand-père du côté paternel.

le système totalitaire communiste utilisant de hautes connaissances juridiques et idéologiques.

Yanko Yankov fit ses premiers essais et publications pendant sa troisième année de ses études. En avril 1974 il remporta un concours et commença sa carrière académique comme *chercheur (chargé des recherches, Research Fellow)* à l'Institut des Sciences d'Etat et de Droit auprès de l'Académie Bulgare des Sciences et comme *enseignant (assistant, Assistant Professor)* à la Faculté de Droit de l'Université de Sofia.

Bien que ce fût de manière assez prudente, il fit en 1975 ses premiers pas vers la réalisation de la **thèse sur l'utilisation de sa haute qualification juridique pour le développement des activités, liées à la défense des droits personnels violés de proches et confidents (comme forme de résistance juridique et politique contre le système communiste)**. Les archives de la **Sécurité d'Etat**, mises au public, découvrent aujourd'hui, que notamment pendant le même temps **Yanko Yankov** était devenu **objet de surveillance de routine par les services secrets**. En 1978 il élargit le champ de son activité, y incluant aussi la défense des droits violés d'autres personnes, et à la suite **la surveillance des services secrets devient spéciale**.

En 1979-1980 **Yanko Yankov** mit les bases *d'une organisation informelle et au fond clandestine* (sans des Statuts écrits et sans un programme, mais avec des repères verbalement établis), **ayant comme objet la récolte et l'analyse détaillée et précise de différentes causes juridiques pratiques, se référant à la violation des droits de l'homme, qui pourraient être utilisées par la suite comme une forme de résistance politique active, en masse et officielle, incontestablement légitime et en faveur de la défense des droits, contre le système communiste en Bulgarie socialiste.**

En réponse répressive à son activité de défense des droits juridiquement irréprochable et en violation brutale du **Code du Travail** et des **Statuts de l'Académie Bulgare des Sciences**, **le 18 mars 1982 il fut illégalement licencié** et dut laisser son prestigieux travail de chercheur et d'enseignant auprès de **l'Académie Bulgare des Sciences** et de **l'Université de Sofia**. Grâce aux archives de la **Sécurité d'Etat**, mises au public, on voit aujourd'hui, que son licenciement a été garanti au préalable par une opération spéciale, projetée à l'avance et menée à bien par la **filiale bulgare du KGB (Le Comité de la Sécurité d'Etat soviétique).**

La même année **Yanko Yankov** *entame des contacts avec des représentants de différentes Ambassades occidentales à Sofia* (surtout avec celles de la **Grande Bretagne, des Etats-Unis, de la France** et de **l'Allemagne**). Il leur présente de nombreux documents officiels, qui mettent en évidence la violation des droits de l'homme en Bulgarie; en conséquence ces documents sont examinés aux **Conférences sur les Droits de l'Homme, tenues à Madrid et à Stockholm**.

En mai 1983, à la sortie de l'Ambassade de France, où il déposa plus de 1500 pages de documentation, **Yanko Yankov fut arrêté**, mais *après deux mois libéré* – tant par l'impossibilité juridique de prouver au moins une des accusations contre lui (acte de terrorisme sur l'Ambassade et propagande contre le régime et la politique en Bulgarie, effectuée dans l'Ambassade), que (plus exactement – surtout) *par l'appui effectif médiateur et diplomatique de quelques pays occidentaux*.

Pendant l'été de 1983 **Yanko Yankov** créa à Montana un groupe clandestin spécial, lequel à partir de l'automne de 1983 jusqu'à l'automne de 1984 sous la direction de son frère **Kamen Yankov** distribua un grand nombre de tracts politiques contre le gouvernement. *Les archives de la Sécurité d'Etat, mises au public, découvrent aujourd'hui, que les services secrets avaient recouru à plus de 150 (cent cinquante)*

d'arrestations préventives et étaient à la recherche des auteurs au cours de six années entières, sans pourtant parvenir à aucun résultat.

Ce ne fut qu'au début de 1990, en tant que participant à la Table Ronde Politique Nationale et député de la Grande Assemblée Nationale, que Yanko Yankov porta à la connaissance de tous la vérité pour les tracts, et aussitôt après, *à l'aide de moyens chimiques et médicamenteux son frère a été assassiné par la Sécurité d'Etat*, et depuis, le Ministère Public déjà démocratique (dirigé par des magistrats fidèles à "l'idée" communiste) ignore par son silence complet toutes ses demandes officielles écrites, visant à ouvrir une instruction judiciaire sur les causes de la mort de son frère.

Au début de mars 1984 la maison de Yanko Yankov au village de Klisuritsa a été visitée par le secrétaire politique de l'Ambassade des Etats-Unis Joseph Keel (et c'était, à ce que je sais, la seule visite d'un diplomate occidental d'une maison privée bulgare durant les 50 années de pouvoir communiste). Une semaine plus tard, par l'Arrêté du 15 mars 1984 du Tribunal Régional de Mihaylovgrad (sur АПЛХ № 5 du 13.03.1984), en violation brutale des normes officielles de la loi Yanko Yankov a été arrêté, expulsé et envoyé en exil dans un *camp de concentration semi-surveillé (connu sous le nom*

„communauté des travailleurs „Himik””) dans la zone des usines chimiques de ville de Devnya, région de Varna. Emmené là sous escorte armée de la milice, celui-ci non seulement refusait de travailler, mais profitant du régime de déplacement sur le vaste territoire des usines relativement libre et de l'accès aux téléphones, sous prétexte qu'il parlerait avec les membres de sa famille à Sofia, il fit une série de conversations téléphoniques avec des diplomates des Ambassades des Etats-Unis, de la France et de l'Allemagne.

Le 22 mai 1984 Yanko Yankov a été arrêté, en lui adressant trois accusations: ► *création et direction d'une organisation contre l'Etat*; ► *conduite de propagande anti-nationale contre la Bulgarie, l'Union Soviétique et les Etats socialistes, membres du bloc militaire „Pacte de Varsovie”*; et ► *incitation des pays étrangers aux actes hostiles contre la Bulgarie*. Dès son arrestation il lance de manière argumentée la thèse qu'il est *innocent*, et souligne expressément, même démonstrativement, qu'il est *„innocent par manque de preuves” (et non par celui d'un acte commis)*.

Le 24 décembre 1984 Yanko Yankov a été condamné à 12 ans de réclusion sous un régime très sévère, et en 1985 sa peine fut “corrigée” à **6 ans et 6 mois sous le même régime**.

Selon des archives de la filiale bulgare du KGB, mises au public, on voit aujourd'hui, que son arrestation, condamnation et traitement spécial dans la prison ont été garantis par l'exécution de quelques opérations top secrètes, dont les codes étaient „Gadnia – Le Répugnant”, „Divia – Le Sauvage”, „Zlobara – Le Malveillant”, „Tvardoglavia – Le Têtu”, „Terorist – Le Terroriste”, „Nepokornik – L'Insoumis” et „Drakon – Le Dragon”.

A peine deux semaines après l'arrestation de Yanko Yankov Le Département d'Etat des Etats-Unis dressa un rapport spécial (émis le 06 juin 1984 par la *radio “Europe Libre”*), où son nom était mentionné comme exemple d'un citoyen bulgare, privé de droits humains, et aussitôt après, l'organisation qui défend les droits de l'homme *Amnesty International* le déclara personne sous sa protection.

Pendant le séjour de Yanko Yankov dans la prison, les organisations internationales des droits de l'homme *Amnesty International* et *Helsinki Watch* le déclarèrent prisonnier politique №1 de la Bulgarie. *American Bar Association*, *Lawyer's Committee for Human Rights* et beaucoup d'autres organisations nationales et internationales des droits de l'homme protestèrent contre le gouvernement bulgare pour la condamnation illégale de Yanko Yankov. Les stations de

radiodiffusion *Europe Libre*, *La Voix d'Amérique* et *BBC* émirent des programmes, consacrés à son activité et à son traitement inhumain dans la prison. En mars 1989, lors du Congrès, c'était *le Président de l'Internationale Socialiste Willy Brandt* qui présenta officiellement des faits, tant sur son activité politique et celle dédiée à la défense des droits de l'homme, que sur le système spécifique de répression, dont il était objet dans les prisons bulgares.

D'ailleurs, de nombreux documents démontrent, qu'en *exécution d'une opération top secrète de la Sécurité d'Etat Yanko Yankov a été soumis à un système de traitement physique spécial et à des actions chimiques et pharmacologiques*, visant à *débiliter son organisme, qui était assez fort*, et surtout à *écraser sa volonté*. Toutefois, cette opération, malgré le succès partiel en ce qui concerne le premier objectif (de nombreuses fractures d'os et une formation tumorale de la glande surrénale), avait fini par subir un grand échec dans le deuxième: ► pendant la deuxième et la troisième année de son séjour en prison on a noté de manière précise dans des documents officiels, qu'il était *un perturbateur régulier de l'ordre intérieur, provocateur des gardes et surveillants et représentait une menace pour les prisonniers et les surveillants*; ► dans les références, officiellement délivrées à sa

libération, on a indiqué qu'il est *doté d'une volonté à toute épreuve, poursuit ses fins jusqu'au bout et toutes ses actions ont un objectif.*

Yanko Yankov était dans la prison jusqu'à la fin de sa peine; étant donné que selon les règles établies et la pratique deux jours ouvrables (comme cordonnier) étaient pris pour trois, *de facto* il resta dans la prison **5 années, 7 mois et 3 jours** et **sortit le 31 octobre 1989** (dix jours avant la date officielle du changement du régime politique); en ajoutant les *deux mois* de son arrestation précédente et les *deux mois et dix jours* de séjour dans le camp de concentration, **en fait, sa privation de liberté était 5 (cinq) années, 11 (onze) mois et 13 (treize) jours.**

En **décembre 1989** Yanko Yankov a été amnistié par loi, mais il refusa de reconnaître l'amnistie, en affirmant, que „*peut être amnistié celui qui a été condamné légalement, mais pas celui, qui est condamné illégalement*”, et présenta une demande officielle pour renouvellement du procès.

Le **30 mars 1990** l'Assemblée Générale des Collèges pénaux de la Cour Suprême *par sa décision déclara Yanko Yankov innocent, condamné dans l'absence totale de preuves, exigées par la loi*, et sa peine a été annulée. Un fait

particulièrement emblématique en ce qui concerne sa condamnation illégale est, que dans le dernier et le plus haut corps judiciaire, qui l'avait reconnu pour condamné innocent, avaient pris part la plupart des juges, qui auparavant, dans l'examen de la cause dans les différentes instances précédentes, l'avaient reconnu coupable et l'avaient condamné; personne n'a posé la question à ces juges-là: „-Dans lequel des deux cas ceux-ci ont agi conformément à sa conscience souveraine et dans lequel – comme des agents lâches et sans scrupules des services secrets, serviles pour une assiette de lentilles ?”.

En dépit de ses nombreuses demandes officielles écrites, *jusqu'à l'heure actuelle personne de ceux qui l'avaient arrêté illégalement, condamné et envoyé à la prison illégalement, n'est pas puni; le procureur militaire (le colonel Nikolay Kolev) est le seul, qui osa ouvrir une instruction contre certains des coupables, mais tôt après, a été assassiné et l'instruction ouverte fut interrompue; le procureur, qui a suspendu l'instruction (le colonel Nikolay Ganchev), presque tout de suite a été promu au rang „général”, et un peu plus tard devient propriétaire d'un hôtel de luxe dans une villégiature de renom en montagne.*

En plus, *jusqu'à l'heure actuelle Yanko Yankov n'a pas reçu même une centime d'indemnité* pour les dégâts matériels

et moraux, qu'il avait subis, ainsi que pour les dommages-intérêts. Même plus:

a) d'une part tous ceux, qui pendant le régime communiste classique ont contribué d'une certaine manière à la répression illégale de **Yanko Yankov**, presque aussitôt après, ont été généreusement rémunérés, la rémunération la plus généreuse étant celle suivant notamment les dits „*changements politiques*”, lorsqu'ils atteignirent non seulement la plus haute promotion dans la hiérarchie professionnelle, mais aussi un enrichissement étourdissant; selon ses calculs préliminaires et incomplets sur son arrestation illégale, condamnation et incarcération ont été engagés plus de 200 (deux cent) agents, personnes confiées et officiers de la Sécurité d'Etat; parmi eux „les plus haut placés” aujourd'hui sont: des hommes d'affaires éminents, des généraux démocratiques, des membres du Conseil Judiciaire Supérieur, des magistrats suprêmes, des juges constitutionnels, des juges auprès des Cours Internationales à Strasbourg et à la Haie, ministres et vice-ministres (y compris du ministère de la Justice et celui de l'Intérieur), le procureur de la République, des députés éminents, le président du Parlement, des diplomates de renom.

6) d'autre part: *notamment après les changements politiques* Yanko Yankov: ► *bien qu'il fût déjà formellement*

libre, avait acquis un tel statut, qui lui donnait le droit de déclarer et avec raison, que sa persécution d'aujourd'hui est beaucoup plus horrible et perverse qu'avant; et que son statut actuel est beaucoup plus horrible que celui du prisonnier: ► il a souligné plus spécialement, qu'à l'époque du communisme classique sa grand-mère était morte trois jours à peine après son arrestation, tandis que son grand-père a été enterré après la première visite de son petit-fils dans la prison, la mort des deux n'étant qu'une conséquence indirecte des répressions sur lui-même; dans le contexte d'un *rythme de calendrier apparemment naturel, mais en fait bien planifié par des cercles criminels*, dans le cadre de quelques années étaient morts son frère, son père et sa mère, le décès desquels il définit de manière argumentée comme *meurtres*, commis personnellement et institutionnellement par les mêmes forces, qui plus tôt soumettaient aux répressions avant tout lui-même, et dans un moindre degré – ses proches, notamment à la suite aux „changements” politiques ► bien que son épouse **Elka P. Yankova** fût possesseur de deux Diplômes d'enseignement supérieur (Maître en Stomatologie et Maître en Pédagogie, mention „*Activité sociale avec des enfants*”), celle-ci avait perdu sa travail, après sa mariage avec lui en 1993, et tous les employeurs, auxquels elle s'adressait pour l'emploi, lui faisaient comprendre de manière claire et catégorique, que ses Diplômes

prestigieux n'avaient aucune valeur notamment à cause de son choix nuptial; ► la réalisation professionnelle de **Yanko Yankov** était dans le cadre d'un chercheur insignifiant dans un Institut académique et enseignant-hôte dans une Université de province, où il était supplanté dans la hiérarchie scientifique de manière démonstrative par des personnes, qui n'avaient rien à voir avec la science; ► toutes ses tentatives d'assurer la stabilité économique de sa famille étaient toujours suivies par des pressions mafieuses et pillages plus intenses.

A la fin de 1989 et au début de 1990 **Yanko Yankov** prend part dans la création de l'opposition en Bulgarie et dans l'activité de la dite *“Table ronde” nationale politique*. Sa *tentative persistante de créer une fraction d'opposition radicale droite et de s'opposer à l'accord entre le Parti communiste et la fausse opposition, fondée par ses services secrets* conduit à son exclusion en mars 1990 de la totalement collaborationniste “Table ronde”; ainsi **Yanko Yankov** devient **tant en Bulgarie, qu'en Europe Orientale le seul participant au phénomène “table ronde politique”, écarté pour la radicalité de ses requêtes pour décommunisation de la société et de l'appareil d'Etat.**

Par **décision du 15 mai 1991 du Præsidium de l'Académie Bulgare des Sciences** le licenciement de **Yanko Yankov** et son éloignement du travail de recherche à l'**Institut des Sciences Juridiques** sont reconnus pour illégaux et politiquement répressifs, alors que ses droits sont rétablis.

Cependant, pendant plus d'une année la direction de l'**Institut des sciences d'Etat et de Droit auprès de l'Académie Bulgare des Sciences**, composé d'agents secrets et d'officiers de la **Sécurité d'Etat** refusent d'accomplir cette décision; et en fin de compte, après un scandale politique et surtout après une intervention diplomatique, la décision est accomplie. *Néanmoins, jusqu'à présent, personne des responsables du licenciement illégal de Yanko Yankov n'est puni et il n'a pas reçu même une centime d'indemnité.*

En 1990 et 1991 **Yanko Yankov** est député à la **Septième Grande Assemblée Nationale**; du point de vue constitutionnel ce Parlement très rarement convoqué a un statut juridique de **Sénat (Chambre parlementaire supérieure)**. Là, **Yanko Yankov** présente et défend la thèse de l'**illégitimité juridique** (à cause de l'infraction brutale de normes juridiques d'importance constituante) **de la Septième composition du Parlement**, et verbalement classifie cette composition

parlementaire comme „*Taudis rouge*” et définit comme illégitimes tous les actes, adoptés par celui-ci, y compris la dite „**Constitution du 12 juin 1991**”, qu’il refusa de signer. Il est à noter la circonstance, que malgré qu’à cette époque-là la dite „**Constitution**” n’a pas été signée aussi par 38 députés, aujourd’hui **Yanko Yankov** est le seul de ce Parlement, qui ne s’est pas engagé d’aucune manière avec l’acte „constitutionnel” en question; par la suite tous les autres, en tant que députés dans les suivants Parlements ordinaires, ont prêté serment dans la sacralisation de cet „acte”, non signé par eux; d’ailleurs, la perspicacité politique et juridique de **Yanko Yankov** est prouvée par le fait, que notamment cet „acte constitutionnel” est utilisé non seulement comme drapeau et justification du pillage mafieux terrible, mais aussi représente un grand obstacle „juridique” pour l’intégration européenne de la Bulgarie.

Le 13 avril 1991 la Télévision Nationale Bulgare (29, rue de “*San Stefano*”, *Sofia 1504*) émit un documentaire spécial d’une heure (“*Voici l’homme*”; metteur en scène **Rosen Elezov**), dédié à l’activité de **Yanko Yankov** comme homme et politicien.

Le 01 mars 1995 le Conseil scientifique spécialisé des sciences de Droit auprès de la **Commission d’Attestation Supérieure (CAS)** du Conseil des Ministres élit **Yanko Yankov**

pour **Collaborateur scientifique supérieur Deuxième degré** (*Reader, Associate professor*) sur la “*Théorie de l’Etat et du droit. Doctrines politiques et juridiques*”.

Yanko Yankov est **fondateur et Président de**: $\Rightarrow$ le Parti Congrès Libéral; $\Rightarrow$ l’Union des juristes démocrates en Bulgarie; $\Rightarrow$ l’Institut de base d’étude et de protection des droits de l’homme; $\Rightarrow$ ainsi que d’autres organisations sociales.

De 1991 à 1995 **Yanko Yankov** est l’éditeur du *journal* “*Congrès Libéral*”, distribué gratuitement – imprimé du parti politique, qu’il dirige.

A part son travail de recherche et d’étude dans l’**Institut des sciences de Droit** auprès de l’**Académie Bulgare des Sciences**, **Yanko Yankov** s’occupe aussi d’une *activité universitaire de présentation de conférences* auprès de la Faculté de Droit de l’Université de Plovdiv, où **il présente des conférences sur différentes matières scientifiques**: $\Rightarrow$ *Philosophie du droit*; $\Rightarrow$ *Psychologie du droit*; $\Rightarrow$ *Psychologie de la politique*; $\Rightarrow$ *Doctrines politiques et juridiques*; $\Rightarrow$ *Théorie de la gestion sociale (Gestion politique)*; $\Rightarrow$ *Prognostic et prévision politique*; $\Rightarrow$ *Théorie et pratique du terrorisme*; $\Rightarrow$ *Thanatologie (Aspects philosophiques, psychologiques et juridiques de la mort)*.

Le 15 décembre 1999 la télévision française par satellite ARTE (*2a rue de la Fonderie, F-67080 Strasbourg Cedex, journaliste **Lawent Cibien**, 29 av. T. Gauche, 78016 Paris*) émet un documentaire spécial sur l'activité politique et celle de défense des droits de **Yanko Yankov**.

Pendant cinq jours et à chaque heure **du 26 au 30 novembre 2005 la télévision turque satellitaire des téléjournaux TGRT Haber** (*29 Ekim Cad. N 23, Yenibosna 34530 Istanbul, News Manager Dogan Senturk*) émet une entrevue spéciale avec **Yanko Yankov**, consacrée au sujet du *rôle des ex-services secrets soviétiques (KGB) et leur transformation mafieuse actuelle (la Mafia rouge) dans les processus économiques et politiques intérieurs actuels en Bulgarie*.

Quelques jours plus tard, en exécution de la **commande secrète**, assignée par les dirigeants supérieurs de **la filiale bulgare de la Mafia rouge et des services spéciaux du ministère de l'Intérieur**, **le 05 décembre 2005 le Directeur de l'Institut des sciences de Droit auprès de l'Académie Bulgare des Sciences donne un ordre pour le licenciement de Yanko Yankov**, qui entre en vigueur le même jour, et il en est informé à peine trois jours plus tard, **l'08 décembre 2005** (par lettre envoyée par la poste).

Il est curieux, que tandis que durant son premier licenciement en 1982 les services secrets répressifs classiques avaient pris soin afin qu'au moins son licenciement ait apparu formellement légitime, **ce licenciement consécutif est réalisé comme une brutale démonstration préméditée dirigée contre le droit, bien assurée du point de vue personnel et institutionnel**: ► l'ordre est donné personnellement par le **Directeur** et en violation des normes juridiques obligatoires statuant catégoriquement que des décisions similaires ne peuvent être prises que par le **Conseil Scientifique**; ► à part cela, l'ordre est donné sans être indiqué aucun motif, ce qui est en contradiction avec la condition requise par la loi concernant la motivation de ce type d'actes.

En ce qui concerne ce licenciement, j'accorde une attention spéciale sur **les faits suivants du scénario du théâtre moderne de l'absurde**: **a) la Directrice de l'Institut des sciences de Droit auprès de l'Académie Bulgare des Sciences Tsvetana Kamenova** est non seulement la fille d'un officier de haut rang et juge d'instruction dans un des départements les plus lugubres de la **Sécurité d'Etat communiste**, mais **elle-même était un agent secret haut placé** du même **service politique et secret répressif** (lequel, d'ailleurs, officiellement est déclaré **criminel** par le **Parlement Bulgare**); **b) Tsvetana Kamenova**

elle-même, expressément, publiquement, démonstrativement et plusieurs fois avait déclaré, que **ce licenciement est concordé au préalable avec des représentants diplomatiques de certaines Ambassades des pays occidentaux à Sofia**, à cause de quoi aurait été reconnu pour légitime par toutes les institutions politiques et juridiques européennes; **c)** quelque mois avant que soit donné cet ordre pour ce licenciement politique et répressif, sans doute, par proposition du **Gouvernement bulgare** **Tsvetana Kamenova** est élue par **l'Assemblée Générale de l'ONU** pour **juge auprès de la Cour Internationale de la Haie** et inclue à la Cour qui va mettre en examen les procès pour les crimes du régime communiste en Yougoslavie; **d)** toutefois, je voudrais particulièrement, formuler les suivantes questions, qui sont, probablement, très naïves: „- **Pourquoi aujourd'hui même Yanko Yankov continue d'être objet de répression?**”; „-**Pourquoi ses bourreaux d'aujourd'hui de point de vue personnel et institutionnel sont exactement les mêmes, qu'auparavant?**”; „-**Pourquoi aujourd'hui, profitant de l'encouragement de l'Occident, les bourreaux de Yanko Yankov disposent de plus de droits et possibilités répressifs, qu'auparavant, quand ceux-ci étaient encouragés par Moscou?**”; „-**Pourquoi aujourd'hui ses bourreaux continuent de „faire la justice” non seulement en**

Bulgarie, mais aussi dans les institutions juridiques européennes et mondiales?”.

D’ailleurs, du contenu des sept tomes cités ci-dessous „*Carte d’identité. Documentalisme politique*” est visible de manière claire, que **Yanko Yankov** définissait toujours l’essence des changements politiques en Bulgarie après 1989 comme un régime criminel, néo-communiste et mafieux, assuré par les Grandes Puissances. *Il s’adressait avec insistance exclusive par des lettres officielles aux institutions d’Etat Bulgare et à la plupart des représentations diplomatiques des pays occidentaux à Sofia, ainsi qu’aux certaines institutions européennes*, revendiquant la responsabilité pénale pour tous les criminels de tous les niveaux du système quasi-politique et quasi-étatique précédent et actuel de la Bulgarie. Dans les sept tomes volumineux **Yanko Yankov**, de manière précise et voire pédantique, a décrit les faits et l’interprétation juridique du nombre excessif des violations criminelles sur sa personne, sur les membres de sa famille et ses amis, ainsi que sur d’autres personnes; en fait, la conduite documentée tant des institutions d’Etat Bulgare que celle des Ambassades Occidentales, fait voir de manière incontestable que l’irresponsabilité juridique des criminels est pleinement garantie.

Les documents, indiqués ci-dessus, mettent en évidence, aussi: ► *qu'en réponse à ses requêtes légitimes pour justice il recevait toujours et systématiquement de nouveaux coups répressifs de toutes sortes, complètement illégaux, mais précisément assurés par les institutions de l'Etat; et ► qu'à la différence de l'époque du socialisme aujourd'hui l'Occident a légitimé comme ses partenaires démocratiques notamment celles des institutions et des personnes, qui, tant auparavant, qu'aujourd'hui effectuaient et continuent à effectuer toutes les formes modernes de traitement d'inquisition vis-à-vis de la personne de Yanko Yankov et celles de la plupart des citoyens bulgares.*

C'est le bon endroit pour faire valoir une particularité essentielle dans la conduite, les interventions, les actes et le comportement de **Yanko Yankov** par rapport à la **responsabilité**. Etre juriste signifie avant tout, appliquer la maxime que **l'homme** en tant que tel possède une volonté libre et c'est pour cette raison-là qu'il est **personnellement responsable** pour les actes commis ou pour son inaction. (Le juriste, qui accepte, que la responsabilité peut être non seulement personnelle, mais aussi collective, n'est pas une juriste; ce dernier est un inquisiteur).

Yanko Yankov soulignait toujours et à chaque occasion qu'il ne revendique pas de responsabilité des anciens membres du Parti Communiste (quoique la propagande socialiste l'accusât et continue de l'accuser dans ce "pêché" avec préméditation et de manière méthodique et malveillante). Parmi eux ne sont responsables que ceux qui ont commis des crimes concrets, selon leurs propres lois. Le contraire signifierait la dilution de la responsabilité, ce qui les anciens communistes ("les socialistes", "les centristes" et "les droits" d'aujourd'hui) ont bien réussi à imposer dans l'espace politique bulgare, profitant du pouvoir absolu sur tous les médias, leur domination dans la vie économique, culturelle et politique du pays, la marginalisation et l'abrutissement prémédités de la population bulgare.

Le compte des manipulateurs de l'opinion publique bulgare, européenne et mondiale est très simple: environ 2 000 000 (vivants et morts) anciens membres du Parti communiste plus environ 1 500 000 (vivants et morts) agents des services secrets bulgares signifie que chaque deuxième bulgare est "coupable"! Ainsi chaque famille bulgare aura deux "coupables" parmi ses membres... Et comme chacun aura été coupable, ça veut dire que personne ne serait pas responsable – la notion de la "responsabilité collective" n'est pas connue dans le droit.

On s’y ajoute aussi le facteur psychologique – la résistance spontanée instinctive aux “coupables”. Dissimulés derrière ce mécanisme élémentaire mais fonctionnant de manière impeccable, les manipulateurs (les vrais coupables pour les crimes) accumulent des milliards à la charge des “coupables” et leurs familles. En même temps, de bienveillants politiciens, journalistes, hommes de la science, de la culture et de l’art admettant d’une manière irréfléchie d’être utilisés en faveur du mécanisme décrit ci-dessus, multiplient la thèse pour la faute collective et contribuent à la réalisation de leur plan misanthropique. Ensuite on fera actionner aussi le mécanisme de la prescription – et les criminels resteront impunis.

Pendant toute sa vie **Yanko Yankov** luttait contre cela – malheureusement presque seul. Il est isolé comme le célèbre politicien bulgare – **Stefan Stambolov**, qui était avant calomnié, tandis qu’aujourd’hui est comblé de louanges de la “gauche”, de la “droite” et du “centre”. Comme son éminent prédécesseur, **Yanko Yankov** aussi est objet des calomnies incessantes de sa personne et de son oeuvre. Il découvre, analyse et classifie avec précision scientifique la perversité des calomnies commandées adressées à sa personne. A propos, je vais citer une de ses

entrevues, qui a eu lieu il y a 15 ans, car ce que **Yanko Yankov** disait alors est pleinement valable aussi de nos jours:

„Je sais que les journalistes me définissent souvent comme “une personne particulièrement colorée”. Je n’ai rien contre une telle définition, sachant très bien que les gens menées par différents motifs politiques et passions, donnent à cette notion un contenu différent. Pendant les dix dernières années mes perfections et imperfections sont absolument inchangées, mais récemment, à cause d’elles, j’étais nommé “criminel” et “ennemi du peuple”. Aujourd’hui les qualifications sont “personne colorée”, “personne exotique”, “personne bizarre”, “spécificité du caractère” ou bien “état morbide”. A mon avis, de cette façon-là sont appréciés ceux qui n’obéissent pas à la terreur de l’opinion prédominante, qui (l’opinion prédominante – note du red.) dans les sociétés totalitaires et post-totalitaires comme règle est fausse et inhumaine. En ce qui concerne mes actes, j’ai toujours eu des arguments de fondement scientifique pour chaque insubordination de ma part. Ma spécialisation professionnelle est la politologie; mes évaluations dans ce domaine ont été toujours exactes. D’ailleurs, la longue période d’existence du pays avec un seul parti a fait naître le phénomène “le daltonisme politique, exprimé dans le fait que ceux comme moi étaient appréciés (et le sont encore!) comme “personnes

colorées”, en dehors des couleurs de base, tandis qu’au fond, il ne s’agissait que de professionnalisme”. Dans les années passées, lorsque tout paraissait sans espoir, je me suis révolté contre le système communiste, j’ai passé à travers sa pétrisseuse, sans m’intéresser comment aurait été évaluée ma conduite par les représentants du système. Après, il devient clair, que c’était pas moi le criminel, au contraire, notamment ceux qui m’ont déclaré tel l’étaient. Ma conduite en tant que leader de l’opposition était considérée par plusieurs comme un comportement d’un “ennemi du l’opposition”, mais aujourd’hui, on voit clair, que mes évaluations politiques étaient les plus exactes.”⁵

Un groupe de faits et circonstances, relatifs à la biographie de **Yanko Yankov**, mérite un intérêt spécial.

Ses livres suffisamment détaillés font voir que sa personne, ainsi que ses proches (son père, sa mère, son frère, son grand-père, sa grand-mère, son épouse, ses enfants) et aussi ses amis, non seulement dans le passé, mais même aujourd’hui (les vivants parmi eux) sont objet d’un nombre impressionnant de violations répressives.

³ Journal „Pirinsko Delo” du 25 juillet 1991

Comme dans le passé, aujourd'hui **Yanko Yankov** continue activement à insister devant les institutions et milieux compétents pour **poursuite judiciaire** de chaque individu, les actes duquel sont liés d'une manière ou d'une autre à l'activité criminelle de la **Sécurité d'Etat**.

Quoique par une loi spéciale du **Parlement**, l'activité de la **Sécurité d'Etat** soit reconnue officiellement pour criminelle, toutefois, même aujourd'hui *de facto* et *de jure* personne n'est condamnée, et on fait tout le possible afin que cela n'arrive pas dans le futur proche et plus lointain, (jusqu'à ce que n'interviennent pas les lois impitoyables de la longévité naturelle de la vie humaine).

Ses livres documentaires démasquent aussi les tentatives d'élimination de ses arguments dans ce sens (des criminels et des milieux intéressés avaient essayé de le compromettre par l'intermédiaire des informations dans les médias, qu'il aurait été dans le passé pour une brève période „*agent de la Sécurité d'Etat*”, et en même temps, faisant tout son possible pour que personne n'ait pas accès aux documents des archives, suggérant que ces dernières contiennent les preuves pour leurs insinuations).

Il est curieux d'y mentionner, à ce propos, le suivant:

► Pour contraindre les institutions compétentes de donner accès

tant à lui-même, qu'aux milieux intéressés, aux documents, lesquels les manipulateurs indiquaient comme preuve, **Yanko Yankov** a offert un grand nombre de procurations notariées des illustres journalistes et experts bulgares; ►par la suite plusieurs parmi eux ont avoué à **Yanko Yankov** en personne, qu'il leur était suggéré de manière catégorique de renoncer à l'étude des archives de la Sécurité d'Etat; ►en fin de compte, l'un des autorisés (*l'expert en criminologie B. T. Krastev*) réussit à obtenir la permission du **ministre des Affaires étrangères** pour l'accès à la documentation demandée {mais cela s'était produit à peine après que cet expert ait survécu après l'attentat monté sur lui au Métro de Sofia et après qu'il accusât officiellement **le ministre** non seulement pour l'attentat, mais aussi comme receleur de son propre (celui du **ministre**) passé criminel au service de la Sécurité d'Etat, et plus spécialement comme délateur du procès où **Yanko Yankov** a été condamné}; ►quelques jours après l'accès aux documents demandés, **le meilleur expert bulgare en graphologie D. G. Kostov** a fait légalisation notariée de sa catégorique conclusion que ces documents étaient faux; ►séparément dans d'autres dossiers des archives ont été trouvées des preuves (les ainsi dits „*Plan pour la réalisation d'une mesure opérative*”), lesquelles mettent en évidence, que **le Département Scientifique de la Sécurité d'Etat** avait la tâche d'élaborer une série de faux pour

compromettre la personne de **Yanko Yankov**; ►l’instruction ouverte à ce sujet auprès du **Ministère Public à Varna** a été suspendue sous le prétexte ridicule de “prescription”; ►suite aux trois interrogatoires subis comme témoin **l’expert-graphologue D. G. Kostov**, qui jusqu’alors n’a souffert d’aucune maladie, en général, décéda par infarctus du myocarde à l’improviste; ►dans sa demande officielle visant à enquêter les causes de cette mort **Yanko Yankov** a indiqué nettement qu’on était devant un cas de *terrorisme médicamenteux*, exercé sur **D. G. Kostov** comme opération punitive pour avoir donné son opinion d’expert.

Yanko Yankov est marié, il a trois enfants, il est auteur d’articles de vulgarisation scientifiques, des rapports aux conférences et réunions scientifiques, participant aux discussions télévisées et d’autres apparitions médiatiques, ainsi que des *oeuvres scientifiques, politiques et documentaires* indiquées ci-dessous.

D’ailleurs, **ces livres ont presque le même destin que celui de leur auteur:**

1) Les nombreux documents annexés à son premier livre démontrent: ►qu’il a été écrit en 1976; ►qu’il a été accepté par

la communauté scientifique très cordialement et que l'année suivante ont été prises toutes les décisions officielles scientifiques et institutionnelles nécessaires à cette époque-là pour sa publication; ► ***que suite aux considérations politiques et idéologiques des autorités communistes et de leurs services secrets répressifs ce livre, en fait, a été arrêté non seulement beaucoup de temps avant son auteur, mais aussi après sa sortie de la prison,*** et ► que le livre est publié à peine après **les changements politiques**, et même avec les propres moyens de l'auteur.

2) La riche documentation jointe au quatrième et cinquième livre fait voir, que tant par manque de moyens financiers, que par des empêchements brutaux, créés de manière précise par tous les facteurs administratifs, politiques et mafieux, **ces livres ont été publiés très difficilement, presque par voie secrète** et assez de temps après leur création;

3) Je témoigne, en personne, en tant que rédacteur de tous les livres de Yanko Yankov: ► que faute de moyens financiers ses livres ont été publiés à tirage très modeste, même symbolique; ► *que ce manque de moyens financiers est précisément assuré par les mêmes facteurs et personnes du point de vue institutionnel et personnel, lesquels auparavant avaient créés les entraves idéologiques et politiques pour la publication*

de ses livres; ► qu'au sein de la communauté scientifique ces livres ont été accueillis très cordialement et qu'ils n'ont pas été objet d'aucune critique; et ► que les seuls spécialistes dans le domaine scientifique respectif se sont engagés par des lettres officielles, exclusivement positives, et même pleines de louanges, citations et avis sur ces livres.

4) D'ailleurs, les avis de ces spécialistes méritent d'être mentionnés:

a) dans son avis officiel le docteur ès sciences historiques **prof. Petar Petrov** souligne que: ► en tant qu'auteur **Yanko Yankov** fait preuve d'une érudition enviable et de connaissance des oeuvres des auteurs précédents; ► il est exclusivement correct lors de la présentation des opinions des autres et toujours se range de côté, donne des arguments et défend fermement sa propre position; ► le caractère scientifique de ses oeuvres n'empêche pas à ce que l'auteur raconte de manière vive et captivante, claire et compréhensible; ► analysant plus spécialement „*Doctrines politiques et juridiques de l'Antique Grèce*” et „*Doctrines politiques et juridiques de l'Antique Rome*”, il souligne expressément, que ce sont les premières oeuvres complètes de ce genre dans la littérature bulgare; ► analysant les autres oeuvres portant sur les doctrines politiques et juridiques de l'Antiquité, il parvient à la conclusion,

qu'avec ces livres **Yanko Yankov** fait preuve d'être le seul chercheur-juriste qui avec une telle plénitude a réussi à offrir au lecteur des problèmes fort intéressants, et que ses apports scientifiques et le caractère cognitif de ces livres parlent de manière éloquente de la grande érudition de leur auteur; ► les deux livres de la psychologie du droit sont des oeuvres de haute qualité scientifique, leur auteur étant le pionnier dans ce domaine en Bulgarie; ► examinant les livres de **Yanko Yankov** dédiés aux explorations thanatologiques, on peut affirmer, que l'auteur est, également, pionnier en Bulgarie dans ce domaine.

6) dans sa recension officielle le docteur ès sciences juridiques **prof. Lachezar Dachev** constate que: ► **Yanko Yankov** est le premier chercheur-juriste, qui traite les problèmes de la psychologie du droit, et ses deux livres dans ce domaine représentent un important apport scientifique, la thèse formulée par lui étant radicalement différente de celles des autres auteurs; ► les oeuvres de **Yanko Yankov** portant sur les doctrines politiques et juridiques de l'Antiquité sont de grands apports scientifiques du fait même de leur apparition, parce que de telles recherches ne sont pas faites en Bulgarie; ► l'application réussie de l'approche historique et culturologique lors de l'exploration des sociétés antiques de l'Orient représente aussi un apport scientifique essentiel; ► utilisant notamment cette approche

envers les sociétés antiques de l'Orient **Yanko Yankov**, en fait, a préparé et expérimenté son modèle d'analyse des idées politiques, lequel plus tard, élevé à un nouveau niveau, plus haut et integral, est appliqué lors de ses recherches de la pensée politique de l'Antique Grèce et de l'Antique Rome; ► la recherche de la pensée politique de l'Antique Grèce réalisée par **Yanko Yankov** représente la première recherche intégrale en Bulgarie, même ce seul fait a un caractère d'apport; ► le caractère d'apport se rapporte non seulement à la vaste échelle de l'énoncé, mais aussi à l'importance fondamentale des problèmes traités par l'auteur; ► le caractère d'apport a aussi le fait, que tandis que le petit nombre d'auteurs bulgares, qui se sont adressés à l'étude de la pensée politique, sont attachés de manière durable seulement à l'approche considérant la pensée politique en tant qu'idéologie, **Yanko Yankov** est le seul qui a démontré son désaccord catégorique avec cette approche limitée et a fait ses recherches sur la pensée politique, surtout comme théorie, en élargissant en même temps l'approche idéologique même; ► **Yanko Yankov** cherche l'explication des idées politiques dans le contexte de la culture et les fait relever comme un événement socio-culturel; il accepte, que la relation „*pensée-action*” a deux sens, et sur cette base, formule son propre et spécifique méthode d'analyse; ainsi, d'une part, imposant la relation „*vie (matière) – religion (mythologie) – mentalité de la*

société traditionnelle”, **Yankov** parvient à expliquer les idées politiques du point de vue culturologique; mais, d’autre part, il cherche et déduit le sens des idées politiques de la relation „*pensée – pensée politique – comportement politique*”, lorsque les deux lignes d’analyse sont liées et habilement unies; même il y a des moments quand le lecteur perd l’orientation pour elles, mais l’effet est très bon: le lecteur „plonge” dans la réalité historique créée et saisit la logique de la mentalité politique du monde à cette époque-là, exprimée en idées politiques, et c’est le suivant apport incontestable de la recherche.

B) La recension officielle du docteur ès sciences juridiques **professeur Mihaylina Mihaylova** souligne que: ► dans ses livres, qui se caractérisent par son volume imposant et contenu de grande valeur scientifique, **Yanko Yankov** donne de nouvelles directions dans les sciences de droit et fait preuve d’une érudition philosophique et scientifique impressionnante; ►quoique la discipline, à laquelle est rapporté le livre „*Doctrines politiques et juridiques de l’Antique Grèce*”, formellement depuis longtemps ait son statut et prestige scientifiques (il apparaît que tout en est dit, récolté et systématisé), **Yanko Yankov** a trouvé un nouveau point de vue, a appliqué sa propre approche au sujet et a créé un nouveau contenu scientifique; ► **Yanko Yankov** est moderne dans tous

ses oeuvres; un exemple éloquent en sont ses recherches sur la Psychologie du Droit, où il a surmonté et dépassé tous les auteurs, qui avaient écrit sur ce sujet avant lui; ► la capacité de **Yanko Yankov** en tant que théoricien d'une mentalité moderne et perspective est largement développée dans ses oeuvres consacrées aux problèmes de la Thanatologie; ► plus spécialement, son analyse sur les problèmes de l'euthanasie et du droit à la mort est la première des sciences de Droit en Bulgarie dans ce domaine et tout ce qui est écrit par l'auteur sur cette question est entièrement son apport dans la théorie du Droit en Bulgarie; ► **Yanko Yankov** est fructueux dans son oeuvre scientifique; penseur doté d'un grand courage et originalité; innovateur dans la science et dans l'enseignement; pionnier dans quelques directions des sciences de Droit; un remarquable érudit, tant dans la philosophie, que dans chaque autre science relative au Droit; précis dans le contenu et important dans les décisions; plus spécialement dans ses recherches sur la peine de mort et l'euthanasie l'auteur fait voir son habileté de faire une interprétation juridique expérimentée; l'érudition possédée par l'auteur a prédestiné son affinité à la méthodologie qui occupe une place prioritaire dans tous ses oeuvres.

r) Dans son intervention verbalisée devant un forum spécial des juristes hautement qualifiés le docteur ès sciences de

Droit **prof. Vladimir Petrov** est catégorique que: ► **Yanko Yankov** a toujours combiné en soi les qualités du citoyen et du professeur; tel il était avant les “changements” politiques du 10 novembre 1989, lorsqu’il a eu le courage d’intervenir et défendre fermement sa position, et „*lorsque vis-à-vis de moi démontrait ce que signifie le courage et la vaillance, en me défendant devant des institutions, devant lesquelles personne n’osait émettre un doute ou un soupçon*”; ►”dès les années d’assistant à l’Université **Yanko Yankov** faisait preuve d’homme, qui n’a pas eu d’autre vie, sauf la vie, adonnée à la science; aujourd’hui-même il continue de poursuivre cette ligne de conduite – il était parmi les politiciens, qui avaient toutes les chances d’être au sommet de la politique bulgare, parce qu’il n’était pas seulement chef du parti, mais aussi l’un des quelques personnes qui en réalité était soumis à la répression, mais malgré cela il a renoncé à la politique, pour s’adonner à son véritable amour – la science.”

A mon avis, **Nikolay Mihaylov**, cependant, il faut joindre, spécialement, à l’avis du **Prof. docteur ès sciences Vladimir Petrov**, une détermination, aussi petite, que colossale, même fatale.

Dans deux des ses *énoncés épistolaires* le 19 septembre 1980 et le 08 janvier 1981 (publiés en annexe de son premier livre)⁶ Yanko Yankov avait souligné que: ► est secret public le fait qu’*„en Bulgarie il y a plusieurs personnes prétendant d’être patriarches de la science, tandis qu’en réalité, celles-ci ne peuvent pas et ne méritent pas d’être au moins de misérables bédiaux”*; ► *„pour consolider leur position ces travailleurs pseudo-scientifiques font naître des semblables”*, „et mesurant avec la mesure de Procruste avec zèle créent et soutiennent une atmosphère, dans laquelle les innovateurs audacieux sont indésirables et accusés dans les milliers de *“péchés mortels”*”; ► *„puisque les incapables pour rien sont capables pout tout, ceux-ci créent une telle atmosphère, laquelle souvent, sans exagération, peut être nommée “l’enfer”*”; ► *„on ne pourrait pas dissimuler le fait, qu’il y a de très grandes forces obscures, qui tentent de transformer l’amour sincère envers la science en prostitution avec la science”*; ► ensuite, dès sa sortie de la prison en 1989 jusqu’à nos jours Yanko Yankov a toujours souligné que „la Bulgarie est gouvernée des mêmes *„forces obscures”*, et qu’ *„une de ses stratégies principales est celle de transformer l’amour naturel de l’homme envers la politique en prostitution avec la politique”*.

⁴ Yankov Yanko, Prognostic. (Problèmes théoriques et

Il est à noter que: ► ***tant auparavant, qu'aujourd'hui, tant dans la science, que dans la politique, en Bulgarie domine totalement*** seulement la forme inhabituelle de relations, et que la sphère de la science **uniquement riche en contenu** (mais non celle institutionnelle e administrative!) est celle-ci, **qui a répondu avec réciprocité au grand amour de Yanko Yankov;** et ► que tant dans la sphère institutionnelle de la science, que dans la sphère institutionnelle de la politique (mais non dans la domaine relatif au contenu !) **Yanko Yankov** est toujours objet d'une attitude hostile, créée et soutenue par les mêmes „***forces obscures***”, contre lesquelles il n'a jamais cessé de lutter.

* * *

Je me demande sans cesse: „- D'ou **Yanko Yankov** puise-t-il des forces pour son combat extrêmement difficile? Qu'est ce que le fait si convaincu et intransigeant? Est-ce qu'il y a quelque force mystérieuse, quelque ressort, qui le charge pour les combats non routiniers de chaque jour avec de puissants ennemis économiques et poltiques, routiniers et sans scrupules?” J'ai cherché la réponse dans ses racines.

Ses parents sont des paysans typiques, mère et père bulgares parmi ceux qui donnent tout, même “*la boue sous ses*

ongles” pour que leurs enfants soient sur pied, deviennent des hommes honnêtes. Les cals de leurs mains depuis longtemps sont transformés en cuir pour semelles, percé d’émail noir inlavable de n’importe quel savon ou détergent. Leurs visages sont tannés par le contact incessant avec le soleil dans la campagne. S’ils sont un peu courbés, la cause en sont les permanentes révérences qu’ils font devant la terre-nourrissière (aucune personne!). Tels j’ai vu et je me souviens les parents de **Yanko: sa mère Evtima et son père Nikola** – des gens ordinaires, exclusivement cordiales, bonasses et doux jusqu’au moment où on les touche-des gens honnêtes, dignes, laborieux, pourvues d’un bon sens de responsabilité. Ces gens simples avaient formé l’ambiance habituelle, où grandit et édifie son caractère le garçon du petit village de réfugiés Klisuritsa. A la question d’un journaliste: „-D’où puisez-vous des forces pour survivre et aller de l’avant?”, **Yanko Yankov** répond:

„- Je suis catégorique, que si je n’étais pas paysan, je n’aurais pas pu résister. Je suis l’homme de la terre et je puise des forces de la terre. J’aime labourer, creuser, faucher. L’odeur de la terre récemment labourée et du foin récemment fauché m’enivre. Sans doute les communistes savaient que “la terre peut donner de la force” et motiver la résistance des hommes, et pendant de longues années détruisaient le lien de

l'homme avec la terre, mais ils n'ont pas pu le détruire en moi."

Etonnés et confondus restent ceux, qui ont essayé à déshonorer et éliminer Yanko Yankov de la politique, ainsi que sous-estimer son apport dans la science. Il a fait preuve d'être une grande personnalité non seulement dans la politique, mais aussi en tant que savant, homme et citoyen. Parce qu'il porte en soi cette étincelle divine qui est plus forte de tous les tentatives démoniaques des forces obscures. Parce que le Seigneur l'a doué généreusement de talent d'aimer la vérité, la justice et la connaissance.

Traduit du bulgare: Sarkis Tateosyan

Lebenslauf

Ianko Nikolov Iankov – Weljovski ist am 13 August 1944 in Bulgarien, Gebiet Montana (damals Ferdinand, später Michailovgrad), **im Dorf Klissuriza** geboren. Seine Eltern sind einfache Bäuer, die ihre Familie durch landwirtschaftliche Arbeit unterhalten, schon verstorben.

Nach historischen Angaben und volkstümlichen Sagen **ist das Dorf 1688**, nach der Niederschlagung des **Tschiprowzi Befreiungsaufstands** durch die türkischen Behörden **gegründet**, als einer der Aufständischen, **Weljo Stoiov**, das niedergebrannte Dorf **Klissura** (in der Nähe von **Tschiprowzi**) samt seiner Familie verlassen und sich etwa 30 km nördlich niedergesetzt hat. Dort, in der Nähe von einem kleineren Bergpass (bulg.: **Klissura**) hat er **die Haiduken-Familie Weljovski (Weljovzi), die ihre intensive Tätigkeit jahrelang fortgesetzt hatte**, und des Dorfs **Klissuriza** (d.h. die *kleine Klissura*)⁷ gegründet. **Ianko Iankov ist nämlich der Nachfolger der Familie Weljovski**⁸.

⁷ **Nameranski, N**, Namen der Siedlungen in den Regionen Berkowiza, Michailovgrad und Lom, Sofia 1991, S. 37, 131; **Iankov, I.**, Identifikationsdokument. Politische Dokumentalistik, Sofia, B. 4, 2003, S. 109-110.

⁸ **Ianko Nikolov WELJOVSKI** ist der wirkliche Name der Person, als **Ianko Nikolov Iankov** bekannt. In ihrem Bestrebnis, die Kinder von ihren Eltern und ihrer Herkunft zu trennen und an der

Er schliesst die Grundschulbildung in seinem Geburtsdorf in 1958, Gymnasium 1962 in Montana (damals Michailovgrad) ab. Ab Herbst 1962 bis Herbst 1964 absolviert er seinen Militärdienst als Radiotelegrafist, Rang **Soldat**, dieser „**Militärrang**“ wurde später nie geändert.

1967 ist **Ianko Iankov** an der **Sofioter Universität** zuerst an der **Fakultät „Slawische Sprachen“** immatrikuliert; später, **im Dezember 1973** schliesst er seine Hochschulbildung an der **Juristischen Fakultät** ab und macht sein Diplom in Rechtswissenschaften (**Rechtsanwalt, Magister in Rechtswesen**).

Noch als Student, unter der Wirkung der Ideen der westlichen Demokratie und der antikommunistischen Ereignisse und seiner allgemeinen Einstellung fasst er ab und unternimmt die praktische Erprobung der **These für die eventuelle Möglichkeit für gesetzlichen Widerstand gegen das totalitäre kommunistische System durch den Einsatz hoher juristischen und ideologischen Kenntnisse**.

Seine ersten wissenschaftlichen Werke und Veröffentlichungen unternimmt **Ianko Iankov** noch als Student im dritten Kurs und in 1974 gewinnt er einen Wettbewerb und

“sozialistischen” Idee anzubinden, ihre wirkliche Wurzel vergessen zu lassen, hat die bulgarische kommunistische Partei das gesetzliche Aufheben der Familiennamen und ihre Ersetzung durch den persönlichen Namen des Grossvaters vaterlicherseits in der 60er Jahre des 20. Jhdts. aufgezwungen.

beginnt seine wissenschaftliche Karriere als ***Forscher (wissenschaftlicher Mitarbeiter, engl.: Research Fellow)*** im Institut für Staats- und Rechtswissenschaften bei der Bulgarischen Akademie der Wissenschaften und als ***Lektor (Assistent, engl. Assistant Professor) an der Juristischen Fakultät der Sofioter Universität.***

Wenn auch ganz vorsichtig, begann er noch 1975 seine These für die Anwendung seiner hohen juristischen Qualifikation für den Schutz der verletzten individuellen Rechte seiner Verwandten und Vertrauten (als Form des juristischen und politischen Widerstands gegen das kommunistische System) intensiv praktisch anzuwenden. Aus den veröffentlichten Archiven der Staatssicherheit ist heute ersichtlich, dass **Ianko Iankov** zum Objekt einer routinemässiger Überwachung seitens der Geheimdienste schon geworden war. 1978 erweitert er seine Tätigkeit, indem er den Schutz der verletzten Rechte vieler anderen Menschen übernimmt; als Resultat davon geht die Überwachung seitens der Geheimdienste in Sonderüberwachung über.

1979-1980 beginnt **Ianko Iankov** eine ***informelle und nach ihrem Wesen illegale Organisation*** (ohne schriftliche Satzung und Programm, aber mit verbal bestimmten Satzungs- und Programmauslagen) aufzubauen - ***mit dem Zweck Sammlung und präzise Analyse verschiedener Rechtsfälle für Verletzung der Menschenrechte, die später als Form eines***

aktiven, massenhaften, offiziell einwandfrei legitimen und rechtsbeschützenden, aber in seinem Wesen politischen Widerstands gegen das kommunistische System im sozialistischen Bulgarien ausgenutzt werden können.

In repressiver Antwort auf seine juristisch einwandfreie Rechtsschutztätigkeit und in brutaler Verletzung des **Arbeitsgesetzbuches und der Satzung der Bulgarischen Akademie der Wissenschaften** wurde er am 18. März 1982 von seiner angesehenen wissenschaftlichen und Lehrstelle in der **Akademie der Wissenschaften und der Sofioter Universität gesetzwidrig entlassen.** Aus den veröffentlichten Archiven der **Staatssicherheit** ist heute ersichtlich, dass seine Entlassung durch eine vorgeplante spezielle Operativmassnahme der **bulgarischen Filiale des KGBs** gesichert worden ist.

Im selben Jahr **startet Ianko Iankov *aktive Kontakte mit einer Reihe von westlichen Botschaften in Sofia*** (vor allem von **Grossbritannien, USA, Frankreich und Deutschland**), bei welchen er zahlreiche offizielle Unterlagen über die Verletzung der Menschenrechte in Bulgarien einreicht; später werden die von ihm eingereichten Unterlagen zum Diskussionsgegenstand an der **Madrider und der Stockholmer Konferenz.**

Im Mai 1983, als er die französische Botschaft, wo er vorher 1500 Seiten von Dokumenten hinterlassen hat, verlässt,

wird Ianko Iankov verhaftet, nach zwei Monaten ist er wegen rechtlicher Unmöglichkeit die Klagen gegen ihn (Terrorismus gegen die Botschaft und Propaganda gegen die staatliche und politische Ordnung in Bulgarien in der Botschaft) nachzuweisen, sowie (richtiger: hauptsächlich) *wegen der effektiven diplomatischen und Propagandaeinwirkung einiger Westländer auf die bulgarischen Behörden freigelassen.*

Im Sommer 1983 gründet Ianko Iankov eine spezielle illegale Gruppe in Montana, die ab Sommer 1983 bis Herbst 1984 unter der Leitung seines Bruders, Kamen Jankov, eine grosse Menge politische Flugblätter gegen die Regierung verteilt. Aus den veröffentlichten Archiven der Staatssicherheit ist heute ersichtlich, dass der Geheimdienst *mehr als 150 (hundertfünfzig) vorbeugende Verhaftungen unternommen und ausserordentlich intensiv die Täter in der Periode von sechs Jahren ohne jeglichen Erfolg aufgesucht hat.*

Erst Anfang 1990, als Teilnehmer an dem Nationalen politischen runden Tisch und Abgeordneter in der Grossvolkversammlung, veröffentlicht Ianko Iankov die Wahrheit über die Flugblätter und kurz danach wird sein Bruder unter dem Einsatz von chemisch-medikamentösen Mittel von der Staatssicherheit ermordet; seit diesem Zeitpunkt weist die schon demokratische bulgarische Staatsanwaltschaft (von der kommunistischen „Idee“ treuen Magistraten) alle seine zahlreichen offiziellen schriftlichen

Forderungen für Ermittlungen über die Todesgründe seines Bruders schweigend ab.

Anfang März 1984 wird das Haus **Ianko Iankovs in Klissuriza vom politischen Sekretär der Botschaft der USA Joseph Keal** besucht (soweit es bekannt ist, der einzige Besuch eines westlichen Diplomaten in einem bulgarischen Privathaus während der 50-jährigen kommunistischen Herrschaft). Nur eine Woche später wird Ianko Iankov mit Beschluss v. 15. März 1984 des Bezirksgerichts Michailovgrad (nach Sache Nr. 5 v. 13.03.1984) unter brutaler Verletzung der gültigen Gesetzesnormen verhaftet und auf schwere physische Zwangsarbeit in den quasi-überwachten KZ-Lager (s.g. „Arbeiterwohngemeinschaft „Chimik“) **in den chemischen Werken Dewnia, Bezirk Warna** verwiesen. Dorthin wird er in polizeilicher Begleitung geführt; er sagt kategorisch ab, sogar eine Minute zu arbeiten; dank dem relativ freien Bewegungsregime auf dem immensen Werksterritorium, dem Vorhandensein relativ zugänglicher Telefonapparate und dem Vorwand, dass er mit seinen Familienangehörigen in Sofia reden wird, unternimmt er eine Serie von Telefongesprächen mit Diplomaten von den Botschaften der USA, Frankreichs und Deutschlands.

Am 22. Mai 1984 wird Ianko Iankov inhaftiert und es werden drei Klagen gegen ihn erhoben: ►Gründung und Leitung einer antistaatlichen Organisation; ►staatfeindliches

Propaganda gegen Bulgarien, die Sowjetunion und die sozialistischen Länder-Mitglieder des Militärblocks Warschauer Pakt; ►Aufhetzen fremder Länder zu feindlichen Handlungen gegen Bulgarien. Noch nach seinem Inhaftieren erhebt er die These, dass er ***nicht schuldig ist und betont ausdrücklich, dass er „unschuldig mangels Nachweisen (nicht Vergehens) ist“.***

Am 24. Dezember 1984 wird Ianko Iankov auf 12 Jahre Haft unter äusserst strenger Ordnung verurteilt und sein Urteil wird 1985 auf **6 Jahre und 6 Monate bei derselben Ordnung** „korrigiert. Aus den veröffentlichten Archiven der **bulgarischen Filiale des KGB** ist heute ersichtlich, dass seine Inhaftierung, Verurteilung und spezielle Behandlung im Gefängnis durch streng geheimen Massnahmen mit Schlüsselnamen wie „**Der Ekelhafte**“ „**Der Boshafte**“ „**der Hartnackige**“ „**Terrorist**“ „**Ungestumer**“ und „**Drache**“ gesichert worden sind.

Nur zwei Wochen nach dem Inhaftieren Ianko Iankovs kommt die **US State Department** mit einem Sonderbericht (am 06. Juni 1984 vom **Radio Free Europe** gelesen) heraus, worin er als Beispiel eines bulgarischen Bürgers mit entzogenen Menschenrechten zitiert wird und die Rechtsschutzorganisation **Amnesty International** erklärt ihn in Kürze als eine sich unter ihren Schutz befindliche Person.

Während **Ianko Iankovs Gefängnisaufenthalt** erklären ihn die internationalen Rechtsschutzorganisationen ***Amnesty International und Helsinki Watch für politischen Häftling Nr. 1 Bulgariens. American Bar Association, Lawyers Committee for Human Rights*** und viele anderen nationalen und internationalen Rechtsschutzorganisationen führen Protestaktionen gegen die bulgarische Regierung wegen der gesetzwidrigen Verurteilung **Ianko Iankovs** durch. Die Radiosender ***Radio Free Europe, Voice of America, BBC*** senden viele Sendungen über seine Tätigkeit und die unmenschliche Behandlung im Gefängnis. Im März 1989, während der offiziellen Tagung der ***Sozialistischen Internationale***, macht ihr ***Vorsitzender Willi Brandt*** viele Tatsachen über seine politische und Rechtsschutztatigkeit und die spezifische Repressionssystem, welchem er im bulgarischen Gefängnis unterworfen ist, bekannt.

Es ist eigentlich aus vielen Dokumenten ersichtlich, dass **Ianko Iankov, in Erfüllung einer streng geheimen Massnahme, einem Sondersystem für körperliche Behandlung und chemisch-pharmakologische Einwirkung**, gegen seinen ausserordentlich starken Organismus und vor allem zum Brechen seines Willens gerichtet, unterworfen gewesen ist. Diese Massnahme, trotz den Teilerfolgen in der ersten Hinsicht (zahlreiche Knochenfrakturen und Tumorbildung an der suprarenalen Drüse), endet mit Totalversagen der Behörden in

der zweiten Hinsicht: ► in den Dokumenten vom zweiten und dritten Jahr seines Gefängnisaufenthalts wird präzise niedergelegt, dass er *die innere Ordnung systematisch stört, die Gefängnisaufseher systematisch provoziert und eine Gefahr sowohl für die Inhaftierten, als auch für die Aufseher darstellt*; ► In der offiziell nach seiner Entlassung aus dem Gefängnis erstellte Charakteristik steht, dass er *willensstark ist, seine Ziele konsequent verfolgt und alle seine Handlungen immer zielstrebig sind*.

Im Gefängnis sitzt Ianko Iankov die volle Haftfrist ab; nach den existierenden Regeln und Praxis zählen zwei Arbeitstage (als Schuster) für drei Gefängnistage, somit bleibt er **5 Jahre, 7 Monate und 3 Tage im Gefängnis und wird am 31. Oktober 1989** (ausgerechnet zehn Tage vor der Wechsel der politischen Ordnung); insgesamt beläuft sich seine Freiheitsstrafe auf **5 (fünf) Jahre, 11 (elf) Monate und 13 (dreizehn) Tage** (eingerechnet sind *zwei Monate* der früheren Haft und *zwei Monate und zehn Tage* KZ-Aufenthalt).

Im Dezember 1989 wird Ianko Iankov mit einem Gesetz amnestiert, erkennt aber die Amnestie mit der These, „*dass nur der gesetzlich Verurteilte und nicht der gesetzwidrig Verurteilte amnestiert werden kann*“ nicht an und beantragt eine neue Gerichtsverhandlung.

Am 30. März beschliesst die Allgemeinversammlung der Strafkammer des Obersten Gerichts, dass Ianko Iankov als unschuldig bei Fehlen der vom Gesetz erforderlichen Nachweisen verurteilt worden ist und sein Urteil wird aufgehoben. Eine emblematische Tatsache: im obersten Gerichtskollegium, welches ihn für unschuldig verurteilt spricht, sind die meisten von den Richtern vertreten, die ihn früher für schuldig gesprochen und ihn verurteilt haben; niemand hat sie gefragt: „In welchem von beiden Fällen habt ihr von eurem souveränen Gewissen geleitet und in welchem als Lakaien der Geheimdienste für Miesegeld gehandelt?“.

Trotz der zahlreichen offiziellen schriftlichen Anträgen ist bis jetzt keiner der Schuldtragenden für seine Inhaftierung, Verurteilung und Gefängnisaufenthalt bestraft worden; einzig der Militärstaatsanwalt (Oberst Nikolai Kolev), der ein Ermittlungsverfahren gegen einen ganz kleinen Teil der Schuldtragenden einzuleiten gewagt hatte, wurde kurz danach ermordet und das Verfahren eingestellt; der Staatsanwalt, der das Verfahren eingestellt hat (Oberst Nikolai Gantshev), wurde fast gleich zum General promoviert und später zum Besitzer eines Luxushotels in einem vornehmen Gebirgskurort.

Genauso *hat bis jetzt Ianko Iankov kein Zent Schadenersatz* für die ihm verrichteten Schaden und entgangenen Gewinn erhalte. **Noch mehr:**

1) einerseits: alle, die während des klassischen kommunistischen Regime an den gesetzwidrigen Repressionen gegen **Ianko Iankov** beteiligt gewesen sind, sind fast gleich danach reichlich belohnt worden; die reichlichste Belohnung nach der s.g. „*politischen Wende*“ ist für sie aber das Erreichen der höchsten professionellen Stellung und das berauschende Reichtum; nach seinen vorläufigen und säumigen Berechnungen haben sich an seinen Inhaftierung, Verurteilung und Gefängnisaufenthalt mehr als 200 (zweihundert) Agenten, Vertrauenspersonen und Offiziere der Staatssicherheit beteiligt; unter den „prominentesten“ heute kann man folgende finden: erfolgreiche Geschäftsleute, demokratische Generäle, Mitglieder des Obersten Gerichtsrats, oberste Richter, Verfassungsrichter, Richter an den Internationalen Gerichtshöfen in Strassburg und Haag, Minister und Vize-Minister (einschl. im Justizministerium und Innere Angelegenheiten), Generalstaatsanwalt, angesehene Abgeordnete, Parlamentsvorsitzender, bekannte Diplomaten.

2) Andererseits: ausgesprochen nach der „politischen Wende“, obwohl schon formell frei, erwirbt Ianko Iankov einen tatsächlichen Stand, der ihn ermöglicht oft zu behaupten, dass seine Verfolgung heute noch unheimlicher und pervers als die vorherige ausfällt und, dass sein heutiger Stand noch unheimlicher als im Gefängnis ist ►er betont, dass während des klassischen Kommunismus seine Grossmutter nur drei Tage nach seiner Inhaftierung verstorben und sein

Grossvater fünf Tage nach dem ersten Wiedersehen mit seinem Enkel im Gefängnis begraben ist; der Beiden Tod ist nur indirekte Folge der Repressionen gegen ihn; im Beitekt eines scheinbar natürlichen, aber von Verbrecherskreisen gut geplanten Kalenderrhythmus, nur in einigen Jahren sterben sein Bruder, sein Vater und seine Mutter, deren Tod definiert er argumentiert als Morde, von denselben Kräften, die früher vor allem ihn und in kleinerem Ausmass seinen Verwandten repressiert haben, persönlich und institutionell verwirklicht; ►trotz ihren zwei angesehenen Hochschulausbildungen (Magister in Stomatologie und Magister in Padagogik, Fachrichtung „Sozialarbeit mit Kindern“) bleibt seine Gattin, **Elka P. Iankova**, gleich nach ihrem Heirat 1993 mit ihm arbeitslos und alle Arbeitsgeber, die sie anspricht, zeigen ihr zweifelsohne, dass ihre Diplome kein Wert ausgerechnet wegen ihrer Ehewahl haben; ►die Berufskarriere **Ianko Iankov** klebt fest im Rahmen eines bedeutungslosen Forschers an einem akademischen Institut und eines Gast-Professors an einer Provinzuniversität, demonstrativ von Leuten, die keine Beziehung zu der Wissenschaft haben, ausgebootet; ►jeder Versuch, eine Finanzstabilität der Familie zu erreichen, wird immer von einem intensiveren Mafia-Zwang und tatsächlichen Raub präzise gefolgt.

Ende 1989 und Anfang 1990 beteiligt sich **Ianko Iankov** an der Gründung der Opposition in Bulgarien und an dem damaligen s.g. *Nationalen politischen runden Tisch*. *Sein intensiver Versuch eine rechtsradikale Oppositionsfraktion zu schaffen und sich der Vereinbarung zwischen der kommunistischen Partei und der von ihren Geheimdiensten geschaffenen falschen Opposition zu widersetzen endet im März 1990 in seiner Abberufung von dem kolaborationistischen Runden Tisch*. Somit wird **Ianko Iankov** der **einzige Teilnehmer an dem Phänomen „Politischer Runder Tisch“** in Bulgarien und Osteuropa, *der wegen seiner radikalen Forderungen nach Dekommunisieren der Gesellschaft und des Staatsapparats abberufen ist*.

Mit Beschluss vom 15. Mai 1991 des Präsidiums der **Bulgarischen Akademie der Wissenschaften** wird die Entlassung **Ianko Iankovs** von dem **Institut für Staats- und Rechtswissenschaften** als rechtswidrig und politisch repressiv anerkannt und seine Rechte wiedereingeräumt.

Die Leitung des **Instituts für Staats- und Rechtswissenschaften bei BAW**, bestehend aus Geheimagenten und Offizieren der Staatssicherheit lehnen die Erfüllung des Beschlusses ab; letztendlich wird er nach einem politischen Skandal und diplomatischer Einmischung erfüllt. *Bis heute ist aber keiner der Schuldtragenden für die Entlassung Ianko*

Iankovs bestraft worden und er hat keinen Schadenersatz erhalten.

* * *

1990 und 1991 ist Ianko Iankov Abgeordneter in der VII. Grossvolksversammlung; verfassungsrechtlich ist sie ein Senat (Bundesrat). Dort begründet und unterhält Ianko Iankov die These für die **rechtliche Illegitimität** (wegen der brutalen Verletzung zahlreicher Verfassungsnormen) der VII. Grossvolksversammlung, qualifiziert sie verbal als „**roter Saustall**“ und bestimmt alle verabschiedeten Akten für nicht legitim, einschl. die s.g. „**Verfassung v. 12. Juni 1991**“, deren Unterzeichnung er verweigert. Tatsache ist, dass Ianko Iankov der einzige Abgeordnete dieser Versammlung ist, der sich mit der fraglichen „Verfassung“ nicht engagiert hat, obwohl damals weitere 38 Abgeordneten ihre Unterschriften unter der s.g. „**Verfassung**“ verweigerten. Alle die später, als Abgeordneten in den normalen Volksversammlungen, haben sich in diesem heiligen, von denen nicht unterschriebenen Akt beeidigt. Für die politische und rechtliche Fernsicht Ianko Iankovs spricht auch zweifelsohne die Tatsache, dass diese „**Verfassung**“ heute nicht nur als Banner und Begründung des grausamen Mafia-Raubs benutzt wird, sondern ein ausserordentlich ernstes Rechtshindernis vor der europäischen Integration Bulgariens ist.

Am 13. April 1991 hat das Bulgarische Nationalfernsehen (San Stefano Str. 29, 1504 Sofia) einen

einstündigen Dokumentarfilm (**“Das ist der Mann”**, Regie **Rossen Elesov**), der Tätigkeit **Ianko Iankovs** als Mensch und Politiker gewidmet, ausgestrahlt.

Am 01. März 1995 ernennt der **Spezialisierte wissenschaftliche Rat in Rechtswissenschaften bei der Obersten Attestkommission (WAK)** **Ianko Iankov** für *Reader, Associate Professor in „Theorie des Staats- und Rechtswesens. Politische und Rechtslehren“*.

Ianko Iankov ist Gründer und Vorsitzender von: ⇒ Partei Liberalkongress, ⇒ Verein der Juristen - Demokraten, ⇒ Basisinstitut für Forschung und Schutz der Menschenrechte und manche andere öffentlichen Organisationen.

Ab 1991 bis 1995 gibt **Ianko Iankov** die gratis vertriebene Zeitung **Liberalkongress**, Druckorgan der von ihm geleiteten politischen Partei, heraus.

Ausserhalb seiner wissenschaftlichen Forschungsarbeit im **Instituts für Staats- und Rechtswissenschaften bei der Bulgarischen Akademie der Wissenschaften** lehrt **Ianko Iankov** an der Rechtsfakultät der Plovdiver Universität, wo er **Vorlesungen in folgenden Disziplinen gelesen hat:** ⇒ *Rechtsphilosophie*, ⇒ *Rechtspsychologie*, ⇒ *Psychologie der Politik*, *Politische und Rechtslehren*, *Theorie der Sozialverwaltung (politisches Management)*, *Prognostik und politisches Prognosieren*, *Theorie und Praxis des Terrorismus*,

Thanatologie (philosophische, psychologische und rechtliche Aspekte des Todes).

Am 15. Dezember 1999 hat das französische Satellitenfernsehen ARTE (2a Rue de la Fonderie, F-67080 Strasbourg Cedex, journalist Lawent Cibien, 29 av. T. Gauche 78016 Paris) einen Dokumentarfilm, der der politischen und Rechtsschutztätigkeit **Ianko Iankovs** gewidmet ist, ausgestrahlt.

Das türkische Satellitenfernsehen TGRT Haber (29 Ekim Cad. N 23, Yenibosna 34530 Istanbul, News Manager Dogan Senturk) hat ein Exklusiv-Interview mit **Ianko Iankov** zum Thema: „*Die Rolle der damaligen sovietischen Geheimdienste (KGB) und ihre heutige mafiotische Umwandlung (Rote Mafia) in den aktuellen innenpolitischen und wirtschaftlichen Prozessen in Bulgarien*“ im Rahmen von 5 Tagen zu jeder runden Stunde ab 26. bis 30. November 2005 ausgestrahlt.

Nur einige Tage später, in Erfüllung eines geheimen Auftrags, von der obersten Führung der bulgarischen Filiale der roten Mafia und der Spezialdienste des Innenministeriums auferlegt, erlässt der Direktor des Instituts für Staats- und Rechtswissenschaften bei der Bulgarischen Akademie der Wissenschaften einen Entlassungsbefehl für Ianko Iankov am 05. Dezember 2005 mit In-Kraft-Treten am selben Tag; **Ianko Iankov** wird erst drei Tage später, per Post, davon benachrichtigt.

Es ist interessant, dass die klassischen kommunistischen Behörden wenigstens gesorgt hatten, dass seine erste Entlassung 1982 formell berechtigt ausgesehen hatte; *diese Entlassung ist als gut bedachte und institutionell und persönlich gesicherte brutale Demonstration einer rechtswidrigen Macht durchgeführt*. ►der Befehl ist von der **Direktorin** persönlich und in Verletzung der pflichtigen Rechtsnormen über das Verfahren, die besagen, dass solche Beschlüsse nur **der wissenschaftliche Rat** zu treffen befugt ist, erlassen; ►der Befehl ist ohne jegliche Motive und in Verletzung der ausdrücklichen Forderung des Gesetzes in dieser Hinsicht erlassen.

In Zusammenhang mit dieser Entlassung mache ich auf folgende Tatsachen aus dem Szenarium des modernen Theaters des Absurden aufmerksam: a) Die Direktorin des Instituts für Staats-und Rechtswissenschaften bei der Bulgarischen Akademie der Wissenschaften Zvetana Kamenova ist nicht nur die Tochter eines hohen Offiziers und Ermittlers in einer der berühmtesten Abteilungen der kommunistischen **Staatssicherheit**, sondern auch selbst hohe Geheimagentin desselben politisch repressiven Dienstes (welcher eigentlich vom **bulgarischen Parlament für verbrecherisch erklärt worden ist**); b) Z. Kamenova hat ausdrücklich, öffentlich, demonstrativ und mehrmalig erklärt, dass *diese Entlassung mit den diplomatischen Vertretern*

mancher Westländer in Sofia vorabgestimmt worden ist, aus welchem Grund sie von allen europäischen politischen und Gerichtsinstituten anerkannt wird; **c)** Nur wenige Monate vor der Erlassung diesen zweifelsohne politischen und repressiven Befehls ist **Z. Kamenova** nach Vorschlag der **bulgarischen Regierung zum Richter an dem Internationalen Gericht in Haag von der UN Generalversammlung gewählt** und in ein Kollegium, welches die Verbrechen des kommunistischen Regimes in Jugoslawien behandeln wird, eingewiesen; **d)** Ich will die wahrscheinlich ziemlich naiven Fragen stellen: *Warum wird heute Ianko Iankov weiter repressiert? Warum sind seine heutigen Verfolger dieselben, die auch früher solche gewesen waren? Warum verfügen die Henker Ianko Iankovs (dank der Ermutigung des Westens) über grössere repressiven Rechten und Möglichkeiten, als früher mit der Ermutigung von Moskau? Warum sprechen seine Henker weiter „Recht“ nicht nur in Bulgarien, sondern auch in den europäischen und internationalen Gerichtsinstituten?*

Aus dem Inhalt der unterangegebenen **sieben Bändern:** *„Identifikationsdokument. Politische Dokumentalistik“* wird klar ersichtlich, dass Ianko Iankov das Wesen der politischen Wende in Bulgarien nach 1989 immer als **von den Grossmächten gesichertes verbrecherisches neokommunistisches Mafia-Regime** bestimmt und sich *äussertst intensiv mit offiziellen Schriften an die bulgarischen*

Staatsbehörden und an die meisten westlichen diplomatischen Vertretungen in Sofia sowie an manche europäischen Institute mit der Forderung nach Strafverfolgung aller Verbrecher von allen Ebenen des damaligen und jetzigen quasi-politischen und quasi-staatlichen Systems **gewandt hat**. In diesen umfangreichen sieben Bänden hat **Ianko Iankov** präzise und sogar pedantisch die **Tatsachen und die juristische Deutung der ausserordentlich grossen Zahl der verbrecherischen Übergriffe auf ihn, seine Familienangehörige und Freunde, sowie manche anderen Menschen beschrieben**; von dem dokumentierten Verhalten sowohl der bulgarischen staatlichen Instituten als auch der westlichen Botschaften wird klar ersichtlich, dass man den Verbrechern eine volle rechtliche Verantwortungslosigkeit gewährleistet hat.

Aus diesen Dokumenten wird auch ersichtlich, dass: **►er in Beantwortung dieser völlig berechtigten Forderungen nach Rechtssprechung immer und systematisch allerlei neue völlig rechtswidrigen, aber von den staatlichen Instituten präzise gesicherten repressiv-inquisitorische Gegenschläge bezogen hat; ►der Westen, zum Unterschied von der Periode des Sozialismus, ausgerechnet diese Institute und Personen, die wie früher auch heute alle Formen der inquisitorische Behandlung auf Ianko Iankov und vielen bulgarischen Bürgern anwenden, für legitime demokratische Partner erklärt hat.**

Hier will ich eine ausserordentlich wesentliche Besonderheit im Benehmen, Aussagen, Handlungen und Beziehung **Ianko Iankovs hinsichtlich die Verantwortung** betonen. Ein Jurist zu sein bedeutet vor allem immer den Grundsatz anzuwenden, dass der **Mensch** als solcher einen freien Willen besitzt und deshalb für seine Handlungen und Untätigkeiten **selbst verantwortlich ist**. (Ein Jurist, der meint, dass die Verantwortung nicht nur persönlich, sondern auch kollektiv sein kann, ist kein Jurist, sondern ein Inquisitor).

Ianko Iankov hat immer und aus allen Anlässen betont, dass er keine Verantwortung von den ehemaligen Mitgliedern der kommunistischen Partei fordert (obwohl das sozialistische Propaganda ihn in dieser Sünde gezielt, methodisch und hämisch verschuldet), sondern nur von diesen, die Verbrechen sogar nach deren eigenen Gesetzen begangen haben. Der Gegenteil wäre ein Verwaschen der Verantwortung, was die Ex-Kommunisten (die heutigen „Sozialisten“, „Zentristen“ und „Rechte“) im bulgarischen Gesellschaftsraum erfolgreich aufgezwungen haben, indem sie Gebrauch von ihrer totalen Herrschaft über alle Medienarten, Wirtschafts-, Kultur- und politischen Leben des Landes, von dem vorsätzlichen Marginalisieren und Lumpenisieren der bulgarischen Bevölkerung gemacht haben.

Die Rechnung der Manipulatoren der öffentlichen Meinung in Bulgarien, in Europa, auf der ganzen Welt ist ganz einfach: ca. 2 000 000 (lebende und selige) ehemalige

Parteimitglieder plus 1 500 000 (lebende und selige) Agenten der bulgarischen Geheimdienste bedeuten, dass jeder zweite Bulgare „schuldig“ ist! So schliesst jede bulgarische Familie im Durchschnitt zwei „schuldige“ Angehörige ein... Und wenn jeder schuldig ist, da ist keiner verantwortlich - Definition wie „Kollektivverantwortung“ ist in der Rechtswelt nicht bekannt.

Separat wird auch der psychologische Faktor - der spontane unterbewusste Widerstand der „Schuldigen“ draufgeschichtet. Hinter diesem einfachen, aber fehlerlos wirkenden Mechanismus verborgen sammeln die Manipulatoren Milliarden auf Kosten der „Schuldigen“ und deren Familien. Gleichzeitig multiplizieren gut meinende, aber unbedacht sich manipulieren lassende Politiker, Journalisten, Wissenschaftler, Kulturträger die These über den Kollektivschuld und helfen den Henkern bei der Verwirklichung deren menschenfeindlichen Pläne. Später tritt auch der Verjährungsmechanismus in Kraft und die Verbrecher bleiben unbestraft.

Sein ganzes Leben kämpft **Ianko Iankov** dagegen, leider fast allein. Allein wie der bis vor kurzem verleumdete, aber jetzt von Linken, Rechten und Zentristen gross gesprochene bulgarische Politiker – **Stefan Stambolov**. Ähnlich wie sein grosser Vorgänger ist **Ianko Iankov** Objekt ununterbrochener Verleumdung seiner Person und seines Werks. Wissenschaftlich präzise erkennt, analysiert und ordnet er die Perversität der Auftragsverleumdungen auf seine Adresse ein. Deshalb werde

ich ein Interview vor fünfzehn Jahren zitieren, da die Äusserungen von **Ianko Iankov** auch heute gültig sind:

„Ich weiss, dass die Journalisten mich oft als „sehr illustre Person“ bestimmen. Ich habe nichts dagegen, obwohl ich sehr gut weiss, dass die verschiedenen Leute, ausgehend aus verschiedenen politischen Motiven und Zuneigungen, diesem Begriff auch verschiedenen Inhalt begeben. Meine Würden und Unwürdigkeiten sind in den letzten zehn Jahren unverändert geblieben, aber bis vor kurzem wurde ich deswegen „Verbrecher“ und „Volksfeind“ geheissen. Heute heissen die Bestimmungen „Kolorit“, „Exotik“, „Seltsamkeit“, „Charakterzug“ oder sogar „Krankheitszustand“. Nach meiner Meinung werden die Leute, die dem Terror und der überwiegenden Meinung, die (Red.: die überwiegende Meinung) in den totalitären und posttotalitären Gesellschaften in der Regel falsch und inhuman ist, widerstreben, solchermassen bezeichnet. Für mich habe ich immer wissenschaftliche Argumente für meine Ungehorsamkeit gehabt. Meine berufliche Spezialisierung ist die Politologie, meine Bewertungen in diesem Bereich waren, wenigstens bis jetzt, immer genau. Eigentlich hat die jahrelange politische Eintönigkeit im Land das Phänomen „politischer Daltonismus“ geschaffen, der darin besteht, dass solche wie ich als „illustre“, als ausserhalb der Grundtöne stehend, bezeichnet waren (und sind immer noch!), obwohl es eigentlich nur um Professionalismus geht. Vor Jahren, als alles absolut

hoffnungslos ausgesehen hat, habe ich mich dem kommunistischen System widerstrebt, bin durch ihren Fleischwolf durchgekommen, ohne mich von den Bezeichnungen über mein Benehmen seitens der Systemdiener zu interessieren. Später wurde klar, dass ich kein Verbrecher bin, sondern ausgerechnet diese, die mich für solchen erklärt hatten, Verbrecher sind. Mein Benehmen als Oppositionsführer wurde von vielen als „oppositionsfeindlich“ empfunden, aber es ist schon klar, dass meine Bewertungen die Richtigsten gewesen sind“³.

Spezielles Interesse verdient eine besondere Gruppe von Tatsachen und Umständen, mit dem Lebenslauf von **Ianko Iankov** verbunden.

Aus seinen umfangreichen Dokumentarbücher wird ersichtlich, dass er persönlich und seine nächsten Verwandten (Vater, Mutter, Bruder, Grossmutter, Grossvater, Ehefrau, Kinder) und Freunde nicht nur in der Vergangenheit, sondern auch heute (die Lebenden davon), Objekte beeindruckend zahlreicher repressiven Übergriffe waren.

Wie in der Vergangenheit, als auch heute besteht **Ianko Iankov** weiter vor den zuständigen Behörden und Gesellschaftskreisen auf *strafrechtliche Haftung* eines jeden

Individuellverbrecher, deren Vergehen irgendwie mit der verbrecherischen Tätigkeit der **Staatssicherheit** verbunden sind

Obwohl die Tätigkeit der **Staatssicherheit** mit einem Sondergesetz vom Parlament für verbrecherisch erklärt ist, ist bis heute keiner de facto verurteilt worden und es wird alles unternommen, das auch in der nahen und fernen Zukunft zu unterbinden (bis die gnadenlosen Gesetze der menschlichen Lebensdauer in Kraft treten).

Seine dokumentare Bücher entlarven auch die Versuche für das Eliminieren seiner Argumente in dieser Hinsicht (interessierte verbrecherischen Personen und Kreisen haben versucht ihn durch Medienbehauptungen, dass er für kurze Zeit in der Vergangenheit **Agent der Staatssicherheit** gewesen ist, ohne den Zugang zu den Archiven zu erlauben, indem sie einzureden versuchten, dass sie Nachweise dafür beinhalten, zu verleumden und zu kompromittieren).

In dieser Hinsicht ist folgendes interessant: ►um die zuständigen Instituten ihm und der Öffentlichkeit den Zugang zu den fraglichen Archiven zu erlauben zu zwingen, hat **Ianko Iankov** viele notariell beglaubigten Vollmächte an bekannten bulgarischen Journalisten und Experten erteilt; ►Später haben die meisten davon vor **Ianko Iankov** persönlich gestanden, dass sie bedroht gewesen sind und, dass ihnen ausdrücklich eingeredet worden ist, von einer Erforschung der Archiven der Staatssicherheit (DS); ►Abstand zu nehmen. Letztendlich

gelingt es nur einem Bevollmächtigten (**der Kriminalexperte B. T. Krastev**) den Zugang zu den erwünschten Unterlagen vom **Innenminister** zu erzwingen. Dies geschieht, nachdem der besagte Experte nach einem auf ihn inszenierten Anschlag in der U-Bahn überlebt und den **Innenminister** für den Anschlag und für die Verschleierung seiner (des **Innenministers**) verbrecherischen Vergangenheit im Dienst von DS und zwar als Denunziant zu dem **Ianko Iankovs** Verfahren, beschuldigt hat; ► Kurz nach dem Zugang zu den fraglichen Archiven liess **der grösste bulgarische Grafologieexperte D. G. Kostov** sein kategorisches Gutachten, dass besagte Unterlagen falsch sind, notariell beglaubigen; ► In anderen Archivakten wurden Nachweise (einige s.g. Pläne für die Durchführung einer Operativmassnahme) gefunden, wovon ersichtlich wird, der **Wissenschaftlich-technischen Abteilung der Staatssicherheit** angeordnet gewesen ist, eine Serie von Falschunterlagen zwecks Kompromittieren von **Ianko Iankov** auszuarbeiten; ► Das Ermittlungsverfahren diesbezüglich wurde in der Militarstaatsanwaltschaft mit dem komischen Argument „Verjährung“ eingestellt; ► Nach drei intensiven Verhören als Zeuge stirbt **der Grafologieexperte D. G. Kostov**, der bis dann nie krank gewesen war, plötzlich an Infarkt; ► In seiner eigenen Ermittlung diesen Todes zeigt **Ianko Iankov** zweifellos an, dass das ein Fall von **medikamentösen Terrorismus** gegenüber **D. G. Kostov** als Strafe für sein Gutachten gewesen ist.

Ianko Iankov ist verheiratet, Autor von drei Kindern, von wissenschaftlichen und populären Artikeln, Berichte an wissenschaftlichen Konferenzen und Symposien, Fernsehvorträgen und anderer Mediaerscheinungen, sowie der *hier aufgelisteten wissenschaftlichen und politisch-dokumentären Bücher*.

Diese Bücher aber haben fast das gleiche Schicksal wie ihr Autor:

1) von der reichen Dokumentenbeilage zum ersten Buch ist ersichtlich: ►es wurde noch 1976 geschrieben; ►es wurde im Rahmen der rein wissenschaftlichen Gemeinschaft äusserst gut angenommen und noch im nachfolgenden Jahr hat man alle offiziellen Experten- und Institutionsentscheidungen für seinen Druck getroffen; ►wegen *ideologischer und politischer Erwägungen der kommunistischen Macht und ihrer repressiven Geheimdienste wurde es nicht nur vor der Inhaftierung seines Autors festgenommen, sondern blieb auch lange Zeit nach seiner Entlassung aus dem Gefängnis inhaftiert*; ►es wurde *erst nach der Wende* mit Eigenmitteln des Autors veröffentlicht.

2) von der reichen Dokumentenbeilage zum vierten und fünften Buch ist ersichtlich, dass diese Bücher *sehr schwer, fast konspirativ* und viel später nach deren Fertigstellung wegen

Mangels an Finanzmitteln und der brutalen Hindernisse, von allen Administrativ-, politischen und Mafia-Faktoren geschaffen, veröffentlicht.

3) Ich, als Redaktor aller Bücher Ianko Iankovs, zeuge für folgendes: ►seine Bücher sind in ganz bescheidener sogar symbolischer Auflage wegen Mangels an Finanzmitteln veröffentlicht; ►*dieser Gelmangel ist denselben Instituten und Personen präzise zu verdanken, die früher die ideologischen und politischen Hindernisse vor der Veröffentlichung seiner Bücher geschaffen haben*; ►diese Bücher werden in der rein wissenschaftlichen Gemeinschaft äusserst gut angenommen und es ist keine kritische Äusserung darüber geschrieben oder wenigstens ist keine solche bekannt; ►die einzigen wenigen Spezialisten im entsprechenden Wissenschaftsbereich haben sich mit offiziellen schriftlichen positiven und sogar stark lobenden Zitaten und Rezensionen für diese Bücher geäussert.

4) Es lohnt sich die Meinungen der besagten Spezialisten zu zitieren:

a) in offizieller Rezension betont Dr. in Geschichte **Prof. Petar Petrov**: ►**Ianko Iankov** äussert eine beneidenswerte Gelehrsamkeit und Kenntnisse über die Werke der vorigen Autoren; ►Er ist nicht nur äusserst korrekt bei der Wiedergabe der fremden Meinungen , sondern bezieht, argumentiert und verteidigt seine Stellung; ►Der tiefe wissenschaftliche Charakter seiner Werke hat den Autor nicht gestört, lebendig,

interessant, klar und verständlich zu erzählen; ►Bezüglich „*Politische und rechtliche Lehren im antiken Griechenland*“ und „*Politische und rechtliche Lehren im antiken Rom*“ betont er ausdrücklich, dass diese die ersten vollständigen Aufsätze dieser Art in der bulgarischen Literatur sind; ►In der Analyse der restlichen Aufsätze über die politischen und rechtlichen Lehren der Antike zieht er die Schlussfolgerung, dass **Ianko Iankov** mit diesen Büchern der einzige bulgarische Jurist wird, der eine äusserst interessante Problematik dem Leser so vollständig angeboten hat und, dass die wissenschaftliche Beiträge und der kognitive Charakter dieser Bücher für die grosse Gelehrsamkeit ihren Autors klar sprechen; ►Die beiden Bücher in Psychologie sind Werke mit hohen wissenschaftlichen Eigenschaften und der Autor ist Pionier in diesem Bereich in Bulgarien ist; ►In der Analyse der Bücher **Ianko Iankovs** aus dem Bereich der thanatologischen Forschungen behauptet er, dass auch hier der Autor Pionier ist.

b) In offizieller Rezension stellt der **Dr. jur. Prof. Lachezar Dachev** folgendes fest: ►**Ianko Iankov** ist der erste moderne bulgarische Jurist - Forscher, der die Psychologie des Rechtswesens behandelt und die beiden Bücher in diesem Bereich sind ein wesentlicher Beitrag, weil die von ihm formulierte These ganz unterschiedlich von den Thesen der anderen Autoren ist; ►Die Werke **Ianko Iankovs** über die politischen und rechtlichen Lehren der Antike stellen ein

wesentlicher Beitrag sogar nur mit der Tatsache ihres Erscheinens, da solche Forschungen in Bulgarien nicht durchgeführt worden sind, dar; ►wesentlicher wissenschaftlicher Beitrag weist auch die erfolgreiche Anwendung des historischen und kulturologischen Vorgehens bei der Erforschung der antiken Gesellschaften; ►durch die Anwendung nämlich diesen Vorgehens zu den antiken Gesellschaften hat **Ianko Iankov** sein Modell für Analyse der politischen Ideen vorbereitet und experimentiert, welches er später zu einer näheren, vollständigeren Ebene erhebt und bei der Forschung des politischen Denkens im antiken Griechenland und Rom; ►die von **Ianko Iankov** vollzogene Forschung des politischen Denkens im antiken Griechenland stellt die erste vollständige Forschung in Bulgarien dar und sogar dieser Fakt ist ein Beitrag; ►Beitrag ist nicht nur der Massstab der Auslegung, sondern auch die fundamentale Bedeutung der vom Autor behandelten Probleme; ►Beitrag ist auch die Tatsache, dass die wenigen bulgarischen Autoren, die das politische Denken erforscht haben, dauernd vom Vorgehen, das das politische Denken als Ideologie betrachtet, herangezogen sind; **Ianko Iankov** im Gegenteil der einzige ist, der gegen dieses begrenzte Vorgehen kategorisch ist und das politische Denken vor allem als Theorie betrachtet und gleichzeitig das ideologische Vorgehen erweitert; ►**Ianko Iankov** sucht die Erklärung der politischen Ideen im Beitext der Kultur und erhebt sie als eine sozio-kulturelle Erscheinung; er nimmt an, dass die

Relation „*Denken-Handeln*“ zweibahnig ist und entwickelt auf dieser Basis eine eigene spezifische Forschungsmethode, somit erreicht **Iankov** einerseits durch die Relation „*Lebensweise (Materialität) - Religion (Mythologie) – Mentalität der traditionellen Gesellschaft*“ eine kulturologische Erklärung der politischen Ideen, andererseits bringt er zu und entwickelt den Sinn der politischen Ideen von der Relation „*Denken – politisches Denken – politisches Benehmen*“, dabei sind die beiden Analysenlinien verbunden und meisterhaft verschmolzen; sogar verliert der Leser manchmal die Orientierung, aber der Effekt ist sehr gut, der Leser „taucht“ in der wiedergegebenen historischen Realität ein und versteht die Logik des politischen Denkens der damaligen Welt, ausgedrückt in den politischen Ideen, und das ist der nächste unbestrittene Beitrag der Forschung.

c) in offizieller Rezension betont Dr. jur. **Prof. Mihailina Mihailova**: ►**Ianko Iankov** verleiht neue Richtungen der Rechtswissenschaft und zeigt eine bemerkenswerte philosophische und wissenschaftliche Gelehrsamkeit in seinen Büchern, charakteristisch durch ihren Umfang und hohen wissenschaftlichen Wert; ►Obwohl die Disziplin, zu welcher die Forschung „*Politische und rechtliche Lehren des antiken Griechenlands*“ gehört, seit langem ihren wissenschaftlichen Stand und Prestige formell bezogen hat, findet **Ianko Iankov** einen neuen Sichtpunkt, wendet eigenes

Vorgehen zum Thema an und erreicht ein neues wissenschaftliches Inhalt; ►**Ianko Iankov** ist in allen seinen Werken modern, massgebendes Beispiel hierzu sind seine Forschungen in der Psychologie des Rechtswesens, wo er eine Überraschung und Wachstum über allen Autoren, die vor ihm zum Thema geschrieben haben, demonstriert; ►Die theoretische Kapazität **Ianko Iankovs** mit seinem modernen und perspektiven Denken ist in seinen Werken in Thanatologie ausgiebig ausgelegt; ►Ausgerechnet seine Forschung der Probleme der Euthanasie und des Todesrechts ist die erste Forschung in der bulgarischen Rechtswissenschaften in diesem Bereich und stellt seinen vollständig eigenen Beitrag zu den bulgarischen Rechtswissenschaften dar; ►**Ianko Iankov** ist fruchtbar in seinem Schöpfen, tapfer und originell als Denker, Neuerer in Wissenschaft und Unterricht, Pionier in einigen Bereichen der Rechtswissenschaften, bemerkenswert gelehrsam in der Philosophie und jeder privaten Wissenschaft mit Beziehung zu den Rechtswissenschaften, präzise im Inhalt und bedeutend in den Lösungen, ausgerechnet in seinen Forschungen der Probleme der Todesstrafe und der Euthanasie demonstriert er eine Sachkenntnis in der juristischen Deutung, seine Gelehrsamkeit hat auch seine Affinität zur Methodologie vorausgesetzt, die eine Vorzugsstellung in allen seinen Werken einnimmt.

d) In seinem Vortrag, offiziell protokolliert, vor einem Treffen hoch qualifizierten Juristen betont Dr. jur. **Prof. Vladimir Petrov** kategorisch: ► **Ianko Iankov** hat immer die Eigenschaften eines Bürgers und eines Professoren in sich vereint, so ist er auch vor der „Wende“ am 10. November 1989 gewesen, als er die Tapferkeit Meinungen zu äussern und Stellungen einzunehmen gehabt hat und *„mir gegenüber demonstriert hat, was Courage und Tapferkeit bedeuten, indem er mich vor Instanzen verteidigt hat, gegen welche keiner Zweifel anzudeuten gewagt hat“*; ► *„noch in den ersten Jahren als Assistent zeigt sich **Ianko Iankov** als Mensch, der kein anderes Leben ausser der Wissenschaft hat, diese Verhaltenslinie demonstriert er auch heute weiter – er war unter den Politikern, die alle Aussichten hatten, am Top der bulgarischen Politik zu sein, weil er nicht nur ein Parteiführer war, sondern auch einer von den wenigen repressierten Menschen, trotzdem nahm er Abstand von der Politik, damit er sich seiner echten Liebe – der Wissenschaft – widmet“*.

Nach meiner (**Nikolai Mihailov**) Meinung sollte man zu der Meinung von **Prof. Dr. Vladimir Petrov** eine kleine, **aber wesentliche, sogar schicksalhafte Präzisierung hinzufügen**:

In zwei *epistolare Auslegungen*, geschrieben am **19. September 1980 und 08. Januar 1981** (Anlagen zu seinem ersten Buch) 4 hat **Ianko Iankov** betont: ► es ist ein öffentliches

Geheimnis, „*dass es in Bulgarien viele Leute gibt, die Patriarchen der Wissenschaft zu sein prätendieren, aber leider sogar erbärmliche Küster nicht sein können*“; ► „um ihren Stand zu sichern, gestalten diese Pseudo-Wissenschaftler Gleichartige und schaffen und unterhalten eifrig mit dem Mass von Prokrustes eine Athmosphäre, in welcher die kühnen Neuerer äusserst unerwünscht sind und in tausenden „Todessünden“ beschuldigt werden; ► „da die Untauglichen zu allem fähig sind, schaffen sie Athmosphäre, die oft ohne zu übertreiben „höllisch“ genannt werden kann; ► „wir können die Tatsache nicht verheimlichen, dass die dunklen Kräfte, die die echte Wissenschaftsliebe in eine Wissenschaftsprostitution verwandeln wollen, zu gross sind“; ► später, nach seiner Entlassung aus dem Gefängnis 1989 hat Ianko Iankov immer betont: „Bulgarien wird von denselben dunklen Kräften regiert“ und „eine ihrer Hauptstrategien ist, die echte Liebe zu der Politik in politische Prostitution zu verwandeln“.

Tatsache ist: ► dass *die unnatürliche Beziehungsform in Wissenschaft und Politik in Bulgarien* total und einzig weiter herrscht und, dass die einzig gehaltvolle (aber nicht die organisatorisch-institutionelle!) Wissenschaftssphäre diese ist, die der immensen Liebe Ianko Iankovs erwidert hat; ► dass Ianko Iankov Objekt einer ständigen und betont feindseliger Beziehung seitens derselben „*dunklen Kräfte*“, gegen welche er

nie aufgehört zu kämpfen hat, in der Institutionssphäre der Wissenschaft und der Politik (aber nicht in der gehaltvollen!) ist.

Ich frage mich immer: „Woher schöpft **Ianko Iankov** die Kräfte für den unglaublich schweren Kampf, den er führt? Was macht ihn so überzeugt und unbeugsam? Gibt es irgendwelche geheimnisvolle Kraft, irgendwelche Feder, die ihn für die täglichen nicht routinemässigen Kämpfe mit routinierten, skrupellosen, wirtschaftlich und politisch mächtigen Gegner aufzieht?“. Die Antwort habe ich in seinen Wurzeln gesucht.

Seine Eltern sind typische Bauer, die auch *„ihr Heiligste“ für das Gute ihrer Kindern, für ihr Menschenwerden opfern wurden. Die Schwielen auf deren Händen sind längst in Sohlenleder mit schwarzem Email verwandelt, das man mit keiner Seife oder Waschmitteln auswaschen kann. Ihre Gesichter sind von der standigen Sonneneinwirkung auf dem Feld gegerbt worden. Wenn sie auch gebeugt aussehen, verdanken sie es den standigen Verbeugungen vor dem nährenden Boden (vor keinem anderen!). So habe ich die Eltern von Ianko – die Mutter Evtima und den Vater Nikola – gesehen und in meiner Erinnerung behalten – anstandige, würdige, tuchtige, stark verantwortliche Menschen. Diese einfachen Bulgaren haben die tagliche Umgebung, in welcher der kleine Junge wächst und seinen Charakter vom kleinen Flüchtlingsdorf Klissuriza aufzieht,*

gestaltet. Auf einer Journalisten Frage: „Woher schöpfen Sie die Kräfte zu überleben und fortzuschreiten?“, sagt **Ianko Iankov**:

„Ich meine kategorisch, das ich es nicht aushalten könnte, wenn ich kein Bauer gewesen wäre. Ich bin ein Dorfbewohner und schöpfe meine Kräfte aus dem Boden. Ich mag pflügen, graben, mähen. Mich berauscht das Aroma von frisch geackertem Boden und frischem Heu. Die Kommunisten haben eindeutig gewusst, dass der Boden „Kräfte“ verleihen und den Menschenwiderstand voraussetzen kann und deshalb haben sie die Beziehung des Menschen zum Boden jahrelang zu vernichten versucht, bei mir ist es aber nicht gelungen.“

Überrascht und verschämt bleiben diese, die Ianko Iankov zu beflecken und ihn von der Politik durch Ignoranz in der Wissenschaft zu beseitigen versuchten. Er hat bewiesen, dass er eine grosse Person nicht nur als Politiker, sondern auch als Wissenschaftler, Mensch und Bürger ist. Weil er die Herrenfunke in sich trägt, die stärker als alle demonischen Anstrengungen aller dunklen Kräfte ist. Weil ihn der Herr mit dem Talent zur Wahrheitsliebe, zur Gerechtigkeit und zur Kenntnis ausgiebig beschenkt hat.

Биография

Янко Николов Янков-Вельовски е роден на **13 август 1944 г. в България, област Монтана** (тогава – Фердинанд, после - Михайловград), **в село Клисурсица**. Родителите му са обикновени селяни, осигуряващи прехраната на семейството със земеделски труд; вече са покойници.

Според местните исторически сведения и народни предания **селото е основано през 1688 г.**, когато след потушаването от турската власт на **Чипровското националноосвободително въстание** един от неговите **военни дейци - Вельо Стойов** – напуснал със семейството си опожареното село **Клисура** (близо до **Чипровци**), и се преместил на около 30 км на север, където в непосредствена близост до друг, по-малък планински проход (кисура) станал основател на *продължилата интензивните си хайдушки занимания* **фамилия Вельовски (Вельовци)** и на село **Клисурсица** (т. е. *Малката Клисура*)⁹. **Янко Янков** е наследник именно на **фамилията Вельовски**.²

⁹ **Намерански Н.**, Имената на селищата в Берковско, Михайловградско и Ломско. - С., 1991, с. 37, 131; **Янков Я.**, Документ за самоличност. Политическа документалистика. - С., Том 4, 2003, с. 109-110.

²**Янко Николов ВЕЛЪОВСКИ** е действителното име на личността, получила гражданственост като **Янко Николов ЯНКОВ**. В стремежа си да откъсне децата от родителите, от семейството и от рода и да ги привърже към социалистическата „идея“, да ги накара да забравят истинските си корени, през 60-те години на XX век Българската комунистическа партия наложи законодателно премахване на

Основното си образование завършва през 1958 г. в родното си село, а гимназия - през 1962 г. в град Монтана (тогава - Михайловград). От есента на 1962 г. до есента на 1964 г. служи в армията като радиотелеграфист с чин „*редник*“; този негов „*военен чин*“ впоследствие никога не е променян.

През 1967 г. **Янко Янков** е приет да следва в **Софийския университет** - първоначално във **Факултет „Славянски филологии“**, специалност **“Българска филология”**, а по-късно - през декември 1973 г. - завършва висшето си образование в **Юридическия факултет** и се дипломира по специалността **“Право” (Lawyer, Master’s Degree in Law – LL.M.)**.

Още като студент, под влияние на идеите на западната демокрация, на антикомунистическите събития в Чехословакия през 1968 г. и на общото му умонастроение, той формулира и предприема частично практическо изпробване на тезата за евентуална възможност за легитимна съпротива срещу тоталитарната комунистическа система чрез използването на високи юридически и идеологически знания.

Първите си научни разработки и публикации **Янко Янков** прави още като студент в трети курс, а през април 1974 г. спечелва конкурс и започва научната си кариера като *изследовател (научен сътрудник, Research Fellow)* в **Института за държавни и правни науки при Българската академия на науките** и като *преподавател (асистент, Assistant Professor)* в **Юридическия факултет на Софийския университет**.

фамилното име и подменянето му с това на дядото по бащина линия.

Макар и доста предпазливо, но още през 1975 г. той пристъпва към интензивно практическо осъществяване на тезата за използване на високата си юридическа квалификация за осъществяване на *дейност в защита на нарушените индивидуални права на близки и доверени хора (като форма на юридическа и политическа съпротива срещу комунистическата система)*. От разсекретени архиви на Държавна сигурност днес е видно, че именно по същото време **Янко Янков** вече е станал *обект на рутинно наблюдение от тайните служби*. През 1978 г. разширява обхвата на дейността си, като включва и защитата на нарушените права на множество други хора, в резултат на което *наблюдението на тайните служби прераства в специално*.

През 1979-1980 г. **Янко Янков** започва изграждането на *неформална и по същество нелегална организация* (без писмен устав и програма, но с вербално установени уставни и програмни положения), имаща за цел да бъдат събирани и прецизно анализирани различни практически правни казуси, отнасящи се до нарушаване на човешките права, които след това да бъдат използвани като форма на активна и масова, официално безупречно легитимна и правозащитна, но по същество политическа съпротива срещу комунистическата система в социалистическа България.

Като репресивен отговор на юридически напълно безукорната му правозащитна дейност и при брутално нарушаване на **Кодекса на труда** и на **Устава на Българската академия на науките**, на 18 март 1982 г. той е противозаконно уволнен от престижната си научна и преподавателска работата в **Българската академия на науките** и в **Софийския университет**. От разсекретените архиви на **Държавна сигурност** днес е видно, че уволнението му е било обезпечено чрез предварително

планирано специално оперативно мероприятие, проведено от българския филиал на КГБ.

През същата година **Янко Янков започва активни контакти с представители на редица западни посолства в София** (преди всичко на **Великобритания, САЩ, Франция и Германия**), на които предоставя многобройни официални документи, отразяващи нарушаването на човешките права в България; впоследствие предоставените от него документи стават предмет на разглеждане от **Мадридската и Стокхолмската конференция** по проблемите на човешките права.

През май 1983 г., на излизане от посолството на Франция, където оставя повече от 1500 страници документация, **Янко Янков е арестуван, но след два месеца е освободен** – както поради юридическата невъзможност да бъде доказано нито едно от предявените му обвинения (за тероризъм върху посолството и за извършена в посолството пропаганда против държавния и политическия строй в България), така и (по-точно – най-вече) **поради ефективно оказаното върху българските власти дипломатическо и пропагандно застъпничество на няколко западни държави.**

През лятото на 1983 г. Янко Янков създава в град Монтана специална нелегална група, която от есента на 1983 до есента на 1984 г. под непосредственото ръководство на неговия брат Камен Янков разпространява голямо количество политически позиви против властта. *Разсекретените архиви на Държавна сигурност* днес показват, че тайните служби са осъществили **повече от 150 (сто и петдесет) превантивни арести** и са се занимавали изключително интензивно с издирването на извършителите в

продължение на цели шест години, без да постигнат абсолютно никакъв резултат.

Едва в началото на 1990 г., като участник в Националната политическа кръгла маса и като депутат във Великото Народно събрание Янко Янков дава гласност на истината за позивите, и съвсем наскоро след това *чрез използването на химико-медикаментозни средства* неговият брат е убит от Държавна сигурност, а оттогава досега вече демократичната българска прокуратура (ръководена от верни на комунистическата „идея“ магистрати) пренебрегва с тотално мълчание всяко едно от неговите многобройни официални писмени искания за разследване на причините за смъртта на брат му.

В началото на март 1984 г. домът на Янко Янков в село Клисурица е посетен от политическия секретар на посолството на САЩ Джоузеф Кийл (което, доколкото зная, е единственото посещение на западен дипломат в частен български дом в продължение на 50-те години комунистическо управление). Само една седмица по-късно, с решение от 15 март 1984 г. на Районния съд в гр. Михайловград (по АПХД № 5 от 13.03.1984 г.), при брутално нарушаване на официалните законови норми Янко Янков е арестуван, изселен и заточен на тежък принудителен физически труд в *полуохраняем концентрационен лагер (наречен „работническо общежитие „Химик““)* в района на химическите заводи на град Девня, Варненски окръг. Отведен там с въоръжен милиционерски конвой, той не само категорично отказва да работи дори и една минута, но и възползувайки се от относително свободния режим за придвижване върху огромната територия на няколкото заводи, наличието на относително достъпни телефони и аргументът, че ще говори с членовете на семейството си в София, предприема серия

телефонни разговори с дипломати от посолствата на САЩ, Франция и Германия.

На 22 май 1984 г. Янко Янков е арестуван и са му предявени три обвинения за: ►с създаване и ръководене на *противодържавна организация*; ►извършване на *противодържавна пропаганда против България, Съветския съюз и социалистическите страни-членки на военния блок „Варшавски договор“*; и ►подстрекаване на *чужди държави към враждебни действия против България*. Още от момента на арестуването му той издига и обосновава тезата, че *е невинен, при което изрично и дори демонстративно подчертава, че е „невинен поради липса на доказателства“ (а не на деяние)*.

На 24 декември 1984 г. Янко Янков е осъден на 12 години затвор при изключително строг режим, а през 1985 г. присъдата му е “коригирана” на 6 г. и 6 месеци при същия режим. От разсекретени архиви на българския филиал на КГБ днес е видно, че арестуването, осъждането и специалното му третиране в затвора са били обезпечени чрез провеждането на няколко строго секретни оперативни мероприятия, кодовите наименования на които са „Гадния“, „Дивия“, „Злобара“, „Твърдоглавия“, „Терорист“, „Непокорник“ и „Дракон“.

Само две седмици след арестуването на Янко Янков Държавният департамент на САЩ излиза със специален доклад (прочетен на 06 юни 1984 г. по *радио “Свободна Европа”*), в който неговото име е посочено като пример на български гражданин, лишен от човешки права, а наскоро след това правозащитната организация *Amnesty International* го обявява за лице, намиращо се под нейна закрила.

При пребиваването на **Янко Янков** в затвора международните правозащитни организация *Amnesty International* и *Helsinki Watch* го обявяват за политически затворник N 1 на България. *American Bar Association*, *Lawyers Committee for Human Rights* и редица други национални и международни правозащитни организации провеждат протестни акции против българското правителство във връзка с противозаконното осъждане на **Янко Янков**. Радиостанциите *Свободна Европа*, *Гласът на Америка* и *Би Би Си* излъчват множество предавания, посветени на неговата дейност и на нечовешкото му третиране в затвора. През март 1989 г., по време на официалната дейност на Конгреса, лично *Президентът на Социалистическия интернационал Вили Брандт* официално изнася редица факти както за неговата политическа и правозащитна дейност, така и за специфичната система за репресиране, на която той е обект в българските затвори.

Впрочем, от редица документи е видно, че *в изпълнение на строго секретно оперативно мероприятие на Държавна сигурност Янко Янков е бил подложен на специална система за физическо третиране и химико-фармакологично въздействие*, насочена към *увреждане на изключително здравия му организъм и най-вече към сломяване на волята му*. Това мероприятие, обаче, въпреки частичните успехи в първото направление (множество счупвания на кости и туморно образуване на надбъбречната жлеза), е завършило с абсолютно пълен провал за властите във второто направление: ►на втората и третата година от пребиваването му в затвора в официални документи прецизно е отразено, че той е *системен нарушител на вътрешния ред, системно провокира надзорно-охранителния състав и представлява опасност както за затворниците, така и за надзирателите*; ►в официално издадената при освобождаването му от затвора

характеристика е записано, че той е *волево изграден, твърдо преследва целите си и всичките му действия са винаги целенасочени*.

В затвора Янко Янков престоява *до пълното изтърпяване на наложената му присъда*; тъй като съгласно възприетите правила и практика два работни дни (като обущар) се зачитат за три, *de facto* той престоява в затвора **5 години, 7 месеци и 3 дни календарно време**, и **излиза на 31 октомври 1989 г.** (точно десет дни преди официалната дата на смяната на политическия режим); заедно с *двата месеци* от предишното му арестуване и *двата месеци и десетте дни* пребиваване в концентрационния лагер **фактическото му лишаване от свобода е 5 (пет) години, 11 (единадесет) месеци и 13 (тринадесет) дни.**

През декември 1989 г. Янко Янков е амнистиран със закон, но отказва да признае амнистията, като обосновава тезата, че „*може да бъде амнистиран само законно, но не и незаконно осъденият*”, и предявява официално искане за ново съдебно разглеждане на делото.

На 30 март 1990 г. Общото събрание на Наказателните колегии на Върховния съд *издава решение, съгласно което Янко Янков е признат за напълно невинно осъден при пълна липса на изискуемите от закона доказателства*, а наложената му присъда е отменена. Един от *особено емблематичните факти* във връзка с неговото противозаконно осъждане е, че в последния и най-висш съдебен състав, който го е признал за невинно осъден, са участвували повечето от съдиите, които по-рано, при разглеждането на делото в различните предходни инстанции, са участвували в признаването му за виновен и осъждането му; тези съдии никой никога не ги

попита: „-В кой от двата случаи са действували в съответствие със суверенната си съвест и в кой – като лакейничещи за паница леща долни и безсъвестни агенти на тайните служби?”.

Въпреки неговите многобройни официални писмени искания, *до днес не е наказан нито един от виновните за противозаконното му арестуване, осъждане и престояване в затвора; единственият военен прокурор (полковник Николай Колев), който се бе осмелил да образува следствено дело срещу една съвсем малка част от виновниците, наскоро след това бе убит и образуваното от него дело бе прекратено; прокурорът, който прекрати делото (полковник Николай Ганчев), почти веднага е произведен в чин „генерал”, а малко по-късно става собственик на луксозен хотел в престижен планински курорт.*

Също така *до днес Янко Янков не е получил нито една стотинка обезщетение* за причинените му материални и морални вреди и пропуснати ползи. Дори нещо повече:

а) от една страна всички, които по време на класическия комунистически режим са участвували по някакъв начин в противозаконното репресиране на **Янко Янков**, почти веднага след това са били доста щедро възнаграждавани; най-щедрото им възнаграждаване, обаче, е именно след т. нар. „*политически промени*”, когато те достигат не само най-високото си издигане в професионалната йерархия, но и зашеметяващото си забогатяване; според неговите все още предварителни и непълни изчисления само във връзка с противозаконното му арестуване, осъждане и престояване в затвора са били ангажирани повече от 200 (двеста) агенти, доверени лица и офицери от Държавна сигурност; сред „най-издигнатите” от тях днес фигурират: видни бизнесмени, демократични

генерали, членове на Висшия съдебен съвет, върховни съдии, конституционни съдии, съдии в международните съдилища в Стразбург и Хага, министри и заместник-министри (вкл. на правосъдието и на вътрешните работи), главен прокурор, видни депутати, председател на Парламента, известни дипломати.

б) от друга страна: именно след политическите промени Янко Янков: **►** *макар и вече формално да е свободен, придобива такъв фактически статус, който му дава основанието често пъти да заявява, че преследването му днес е много по-зловещо и перверзно, отколкото преди; и че днешният му статус е много по-зловещ от затворническия;* **►** в частност той подчертава, че по времето на класическия комунизъм баба му е починала само три дни след неговото арестуване, а дядо му е погребан пет дни след първото свиждане с внука си в затвора, като смъртта и на двамата е само косвена последица от репресиите лично върху него; именно след политическите „промени” в контекста на един *привидно естествен, но всъщност добре планиран от престъпни кръгове календарен ритъм*, само за няколко години умират брат му, баща му и майка му, смъртта на които той аргументирано определя като *убийства*, осъществени от персонално и институционално същите сили, които по-рано са подлагали на репресии преди всичко него, и в сравнително по-малка степен – близките му; **►**макар и да има две престижни висши образования (магистър по стоматология и магистър по педагогика със специалност „Социална дейност с деца”), съпругата му **Елка П. Янкова** става безработна почти веднага, след като през 1993 г. се омъжва за него, а всички работодатели, към които се обръща за работа, недвусмислено ѝ дават да разбере, че престижните ѝ дипломи нямат никаква стойност именно поради брачния ѝ избор; **►**професионалното реализиране на **Янко Янков** е твърдо капсулирано в рамките на

незначителен изследовател в един академичен институт и гост-преподавател в провинциален университет, при което демонстративно е изместен в научната йерархия от хора, които нямат почти нищо общо с науката; ► всеки негов опит да постигне икономическа стабилност на семейството си винаги е последван от прецизно подлагане на още по-интензивен мафиотски натиск и фактически грабеж.

В края на 1989 г. и началото на 1990 г. **Янко Янков** участва в създаването на опозицията в България и в дейността на тогавашната т. нар. **Национална политическа “Кръгла маса”**. Неговият **интензивен опит да създаде дяснорадикална опозиционна фракция и да се противопостави на споразумението между комунистическата партия и създадената от нейните тайни служби фалшива опозиция води до изключването му през март 1990 г. от участие в тотално колаборационистката “Кръгла маса”**; така **Янко Янков** става **единственият** както в България, така и в Източна Европа участник във феномена “политическа кръгла маса”, **отстранен поради радикалност на исканията си за декомунизация на обществото и държавния апарат**.

С решение от 15 май 1991 г. на Президиума на Българската академия на науките уволнението на **Янко Янков** от научната му работа в **Института за правни науки** е признато за противозаконно и политически репресивно, а правата му са възстановени.

Но в продължение на повече от една година състоящото се от тайни агенти и явни офицери на **Държавна сигурност** ръководство на **Института за държавни и правни науки при БАН** отказва да изпълни това решение; в крайна сметка, след политически скандал и най-вече след дипломатическа намеса, решението е

изпълнено. *До днес, обаче, не само не е наказан нито един от виновните за противозаконното уволнение на Янко Янков, но и той не е получил нито една стотинка обезщетение.*

През 1990 и 1991 г. Янко Янков е депутат в Седмото Велико Народно събрание; от конституционно гледище този изключително рядко свикван Парламент има юридическия статус на Сенат (Горна парламентарна камара). Там Янко Янков обосновава и поддържа тезата за юридическата нелегитимност (поради бруталното нарушаване на множество имащи конституиращо значение правни норми) на Седмия състав на Парламента, при което вербално квалифицира този парламентарен състав като „*Червена кочина*” и определя като нелегитимни всичките приети от него актове, включително и т. нар. „Конституция от 12 юни 1991 г.”, която отказва да подпише. Специално внимание заслужава обстоятелството, че макар че по онова време т. нар. „Конституция” не е подписана и от още 38 депутати, днес Янко Янков е единственият депутат от този Парламент, който не се е ангажирал по абсолютно никакъв начин с въпросния „конституционен” акт; всички останали впоследствие, като депутати в следващите обикновени Парламенти, се заклеваха в сакралността на този фактически неподписан от тях „акт”; впрочем, за политическата и юридическата далновидност на Янко Янков недвусмислено говори фактът, че този именно „конституционен акт” днес не само се използва като знаме и оправдание на жестокия мафиотски грабеж, но и представлява изключително сериозна „юридическа” пречка за европейската интеграция на България.

На 13 април 1991 г. Българската Национална телевизия (ул. „Сан Стефано” № 29, София 1504) излъчи

специален едночасов документален филм (*“Ето човека”*; режисьор **Росен Елезов**), посветен на дейността на **Янко Янков** като човек и политик.

На 01 март 1995 г. Специализираният научен съвет по правни науки към Висшата Атестационна комисия (ВАК) при Министерския съвет избира **Янко Янков** за Старши научен сътрудник Втора степен (*Reader, Associate professor*) по *“Теория на държавата и правото. Политически и правни учения”*.

Янко Янков е основател и Председател на:
 ⇒Партия Либерален Конгрес; ⇒Съюз на юристите демократи в България; ⇒Базисен Институт за проучване и защита на човешките права; ⇒както и на още няколко други обществени организации.

От 1991 г. до 1995 г. **Янко Янков** издава безплатно разпространявания *вестник “Либерален конгрес”* - печатен орган на ръководената от него политическа партия.

Освен с научно-изследователската си работа в **Института за правни науки при Българската академия на науките** **Янко Янков** се занимава и с *университетска лекционна преподавателска дейност* в Юридическия факултет на Пловдивския университет, където е *чел лекции по ред научни дисциплини*: ⇒*Философия на правото*; ⇒*Психология на правото*; ⇒*Психология на политиката*; ⇒*Политически и правни учения*; ⇒*Теория на социалното управление (Политически мениджмънт)*; ⇒*Прогностика и политическо прогнозиране*; ⇒*Теория и практика на тероризма*; ⇒*Танатология (Философски, психологически и юридически аспекти на смъртта)*.

На 15 декември 1999 г. **френската сателитна телевизия ARTE** (*2a rue de la Fonderie, F-67080 Strasbourg Cedex, journalist Lawent Cibien, 29 av. T. Gauche, 78016*

Paris) излъчи специален документален филм, посветен на политическата и правозащитната дейност на **Янко Янков**.

В продължение на пет дни и на всеки кръгъл час от **26 до 30 ноември 2005 г.** турската новинарска сателитна телевизия **TGRT Haber** (29 Ekim Cad. N 23, Yenibosna 34530 Istanbul, News Manager Dogan Senturk) излъчи ексклузивно интервю с **Янко Янков**, посветено на темата за *ролята на бившите съветски тайни служби (КГБ) и тяхната днешна мафиотска трансформация (Червената мафия) в протичащите понастоящем в България вътрешнополитически и икономически процеси*.

Само няколко дни по-късно, в изпълнение на секретна поръчка, възложена от висшето ръководство на българския филиал на **Червената мафия** и от специалните служби на Министерството на вътрешните работи, на **05 декември 2005 г.** Директорът на Института за правни науки при БАН е издал заповед за уволнението на Янко Янков, влизаща в сила още същия ден, за което обстоятелство той е уведомен едва три дни по-късно, на **08 декември 2005 г.** (и то с писмо, получено по пощата).

Любопитно е, че докато при първото му уволнение през 1982 г. класическите комунистически репресивни служби се бяха погрижили уволнението да изглежда поне формално легитимно, то *поредното уволнение е осъществено като добре обмислена и институционално и персонално обезпечена брутална демонстрация на противоположна сила*: ►заповедта е издадена еднолично от Директора и в пълно нарушение на задължителните процедурни правни норми, които категорично постановяват, че такива решения има право да взема единствено **Научният съвет**; ►освен това заповедта е издадена, без да бъдат посочени каквито и да са мотиви, което обстоятелство

е в пълно противоречие с изричното изискване на закона за мотивираност на този тип актове.

Във връзка с това уволнение обръщам специално внимание върху следните факти от сценария на модерния театър на абсурда: **а)** Директорът на Института за правни науки при БАН Цветана Каменова не само е дъщеря на високопоставен офицер и следовател в един от най-зловещите отдели на комунистическата **Държавна сигурност**, но и самата тя е високопоставен секретен агент на същата **специална и политически репресивна служба** (която служба, впрочем, официално е обявена от **българския Парламент за престъпна**); **б)** самата **Ц. Каменова** изрично, публично, демонстративно и многократно е заявявала, че *това уволнение е предварително съгласувано с пребиваващите в София дипломатически представители на няколко западни държави*, поради което то ще бъде признато за легитимно от всички европейски политически и съдебни институции; **в)** само няколко месеци преди да издаде заповедта за това несъмнено политическо и репресивно уволнение, по предложение на **българското Правителство** въпросната **Ц. Каменова** е била избрана от **Общото събрание на ООН** за **съдия в Международния съд в Хага** и включена в съдебен състав, който ще разглежда делата за престъпленията на комунистическия режим в Югославия; **г)** и нека все пак изрично формулирам вероятно доста наивните въпроси: „-*Защо днес Янко Янков продължава да е обект на репресиране?*”; „-*Защо днешните негови палачи са персонално и институционално точно същите, които бяха такива и по-рано?*”; „-*Защо днес, ползвайки се от поощрението на Запада, палачите на Янко Янков разполагат с много по-неограничени репресивни права и възможности, отколкото по-рано, когато разполагаха с поощрението на Москва?*”; „-*Защо днес палачите му*

продължават да „правораздават” не само в България, но и в европейските и световните съдебни институции?”.

Впрочем, от съдържанието на посочените по-долу седем томове „Документ за самоличност. Политическа документалистика” е видно пределно ясно, че **Янко Янков** винаги е определял същността на политическите промени в България след 1989 г. като обезпечен от Великите сили престъпен неокомунистически мафиотски режим, и *изключително интензивно се е обръщал с официални писмени изложения до българските държавни институции и повечето от западните дипломатически представителства в София, както и до някои от европейските институции*, при което е предявявал официални искания за търсене на наказателна отговорност от всички престъпници от всички нива на предишната и сегашната българска *квазиполитическа и квазидържавна система*. В тези седем обемисти томове **Янко Янков** прецизно и дори педантично *е описал фактите и юридическата интерпретация на изключителния брой престъпни посегателства лично върху него, членовете на семейството и приятелите му, както и върху някои други хора*; а от документираното поведение както на българските държавни институции, така и на западните посолства по недвусмислен начин е видно, че на престъпниците е гарантирана пълна юридическа безотговорност.

От въпросните документи е видно, също така: **►че в отговор на тези негови напълно правосъобразни искания за правосъдие той винаги и систематично е получавал всевъзможни нови напълно противозаконни, но прецизно обезпечени от държавните институции репресивно-инквизиционни удари**; и **►че за разлика от времето на социализма днес Западът е легитимирал като свои**

демократични партньори именно онези институции и личности, които както по-рано, така и днес са осъществявали и продължават да осъществяват всички съвременни форми на инквизиционно третиране както върху Янко Янков, така и върху мнозинството български граждани.

Тук е мястото да изтъкна една изключително съществена особеност в поведението, изказванията, действията и отношението на **Янко Янков** спрямо **отговорността**. Да си юрист означава преди всичко винаги да прилагаш максимата, че **човекът** като такъв притежава свободна воля и по тази причина **е лично отговорен** за своите действия или бездействия. (Юрист, който приема, че отговорността може да бъде не само лична, но и колективна, не е юрист, а инквизитор).

Янко Янков винаги и по всякакъв повод е подчертавал, че не търси отговорност от бившите членове на комунистическата партия (макар че социалистическата пропаганда целенасочено, методично и ехидно го обвиняваше и не спира да го обвинява в този „грех“), а само от онези от тях, извършили конкретни престъпления, и то според техните собствени закони. Обратното би означавало размиване на отговорността, което бившите комунисти (днешни „социалисти“, „центристи“ и „десни“) успяха много сполучливо да наложат в българското обществено пространство, възползувайки се от тоталната си власт над всички видове медии, пълното си господство в стопанския, културния и политическия живот на страната, преднамереното маргинализиране и лумпенизиране на българското население.

Сметката на манипулаторите на българското, европейското и световното обществено мнение е много проста: около 2 000 000 (живи и починали) бивши членове на компартията плюс около 1 500 000 (живи и починали)

агенти на българските служби за сигурност означават, че всеки втори българин е „виновен“! Така всяко българско семейство се оказва средно с по двама „виновни“ свои членове... А щом всеки е виновен, значи никой не е отговорен – понятие като „колективна отговорност“ не е известно на правото.

Отделно се наслаждава и психологическият фактор – спонтанната подсъзнателна съпротива на „виновните“. Скрити зад този елементарен, но безпогрешно действащ механизъм, манипулаторите (истинските виновници за престъпленията) трупат милиарди за сметка на „виновните“ и техните семейства. Същевременно добронамерени, но непремислено допускащи да бъдат употребени в полза на гореописания механизъм политици, журналисти, хора на науката, културата и изкуството мултиплицират тезата за колективната вина и съдействуват на палачите в осъществяването на човеконенавистническият им план. После ще се задействува и механизмът на давността – и престъпниците ще останат ненаказани.

Янко Янков цял живот се бори срещу това – за съжаление почти сам. Самотен подобно на оклеветявания доскоро, а сега вече възвеличаван и „отляво“, и „отдясно“, и от „центъра“ български политик – **Стефан Стамболов**. Подобно на великия си предшественик и **Янко Янков** е обект на непрестанни набези за оклеветяване на личността и делата му. С прецизна научна точност той разпознава, анализира и класифицира перверзността на поръчковите клевети по свой адрес. В тази връзка ще цитирам интервю отпреди петнадесет години, тъй като казаното тогава от **Янко Янков** важи с пълна сила и днес:

„Зная, че журналистите често ме определят като „особено колоритна личност“. Нямам нищо против едно такова определение, макар че много добре зная, че различните хора, водени от различни политически мотиви и

пристрастия, влагат различно съдържание в това понятие. През последните десет години достойнствата или недостойнствата ми са абсолютно непроменени, но съвсем до неотдавна заради тях бях наричан „престъпник” и „враг на народа”. Днес квалификациите са „колоритност”, „екзотичност”, „странност”, „особеност на характера” или дори „болестно състояние”. Според мен така оценяват онези, които не се подчиняват на терора на преобладаващото мнение, което (преобладаващото мнение – б.ред.) в тоталитарните и посттоталитарните общества като правило е погрешно и античужденно. За себе си винаги съм имал научно обосновани аргументи за всяко свое неподчинение. Моя професионална специализация е политологията; оценките ми в тази сфера, поне досега, винаги са били точни. Впрочем дългогодишното политическо едноцветие у нас създаде феномена „политически далтонизъм, изразяващ се в това, че такива като мен бяха (и все още са!) оценявани като „колоритни”, като стоящи вън от основните цветове, докато всъщност става въпрос само за професионализъм. Преди години, когато всичко изглеждаше абсолютно безнадеждно, аз се опълчих срещу комунистическата система, преминах през нейната месомелачка, без да се интересувам от оценките на поведението ми, давани от служителите на системата. После стана ясно, че не аз съм престъпник, а точно онези, които ме бяха обявили за такъв. Поведението ми като лидер на опозицията се възприемаше от мнозина като поведение на „враг на опозицията”, но вече е пределно ясно, че моите професионални оценки са били най-правилните.”¹⁰

³ В-к „Пиринско дело” от 25 юли 1991 г.

Специален интерес заслужава особена група факти и обстоятелства, свързани с биографията на **Янко Янков**.

От неговите достатъчно обширни документални книги е видно, че както лично той, така и неговите най-близки роднини (баща, майка, брат, дядо, баба, съпруга, деца) и приятели не само са били в миналото, но дори и днес са (живите от тях) обекти на впечатляващ брой репресивни посегателства.

Както в миналото, така и днес **Янко Янков** по изключително интензивен начин продължава да настоява пред съответните институции и обществени кръгове за ***търсене на най-строга наказателна отговорност от всеки конкретен индивидуален престъпен деец***, деянието на който е свързано по някакъв начин с престъпната дейност на **Държавна сигурност**.

Макар и със специален закон на **Парламента** дейността на **Държавна сигурност** официално да е призната за престъпна, все пак и до днес *de facto* и *de jure* никой не е осъден, и се прави всичко възможно това да не се случи в близкото и по-далечно бъдеще (докато се наместят безпощадните закони за естествената продължителност на човешкия живот).

Неговите документални книги разобличават и опитите за елиминиране аргументите му в тази насока (заинтересовани престъпни лица и кръгове се бяха опитали да го злепоставят и компрометират чрез твърдения в медиите, че за кратък период в миналото е бил „**агент на Държавна сигурност**”, като в същото време правеха всичко възможно да не допуснат абсолютно никого до архивната документация, за която внушаваха, че съдържа доказателства за инсинуациите им).

В тази връзка е любопитно следното: ►за да принуди съответните институции да дадат достъп както

лично нему, така и на обществеността до документацията, която манипулаторите сочеха като доказателство, **Янко Янков** предостави голям брой официални (нотариално заверени) пълномощни на видни български журналисти и експерти; ►впоследствие повечето от тях лично са признали на **Янко Янков**, че са били заплашвани и че им е било безапелационно внушено да се откажат от проучване архивите на ДС; ►в крайна сметка само един от упълномощените (*експертът по криминология Б. Т. Кръстев*) успява да принуди **Министъра на вътрешните работи** да разреши достъп до исканата документация {но това бе станало едва след като този експерт оцеля след инсценирано в софийското метро покушение върху му и след като официално обвини **Министър Георги Петканов** не само за покушението, но и като укривател на собственото си (на **Министъра**) престъпно минало в услуга на ДС, и по-конкретно като доносител по делото, по което **Янко Янков** е бил осъден}; ►само броени дни след като е бил даден достъп до въпросната документация, *най-големият български експерт по графология Д. Г. Костов* направи нотариална заверка на своето категорично заключение, че посочената документация е фалшификат; ►отделно в други архивни дела бяха намерени доказателства (няколко т. нар. „План за провеждане на оперативно мероприятие”), от които става ясно, че на *Научно-техническия отдел на Държавна сигурност* е било възложено да изработи серия от фалшификати, които да послужат за компрометирането на **Янко Янков**; ►образуваното по този повод **следствено дело във Военна прокуратура** беше прекратено със смехотворния аргумент за „изтекла давност”; ►след три интензивни разпити като свидетел **експертът-графолог Д. Г. Костов**, който дотогава не е боледувал въобще, внезапно почина от инфаркт; ►в своето официално искане за разследване причините за тази смърт **Янко Янков** недвусмислено е посочил, че сме изправени пред казус на

медикаментозен тероризъм, упражнен върху Д. Г. Костов като наказателна операция заради даденото от последния експертно мнение.

Янко Янков е женен, автор е на три деца, на научни и популярни статии, доклади на научни конференции и симпозиуми, телевизионни беседи и други медийни изяви, както и на посочените тук **научни и политико-документални книги**.

Впрочем, **тези негови книги имат почти същата съдба, каквато е и тази на техния автор**:

1) От богатото документално приложение към първата книга е видно: ►че тя е била написана още през 1976 г.; ►че в рамките на чисто научната общност е била приета изключително радушно и че още през следващата година са били взети всичките необходими по онова време официални научноекспертни и институционални решения за нейното отпечатване; ►че **поради идеологически и политически съображения на комунистическата власт и нейните секретни репресивни служби тази книга фактически е била арестувана не само много време преди арестуването на нейния автор, но и значително време след неговото излизане от затвора**; и ►че книгата е издадена едва **след политическите промени**, и то с лични средства на автора.

2) От богатото документално приложение към четвъртата и петата книга е видно, че както поради липса на финансови средства, така и поради бруталните пречки, които прецизно са създавани от всички възможни административни, политически и мафиотски фактори, **тези книги са издадени изключително трудно, почти конспиративно** и доста дълго време след тяхното написване;

3) Лично аз като редактор на всичките книги на **Янко Янков** свидетелствувам: ►че поради липса на финансови средства неговите книги са издадени в крайно скромен и дори символичен тираж; ►че *въпросната липса на финансови средства е прецизно обезпечена от институционално и персонално същите фактори и лица, които по-рано създаваха идеологическите и политическите пречки за издаването на неговите книги*; ►че в чисто научната общност тези книги са приети изключително радушно и за тяхното съдържание никога и никъде не е написана и не е известно да е казана дори една критична дума; и ►че единствените няколко души специалисти в съответната научна област са се ангажирали с официални писмени, изключително положителни и дори силно хвалебствени цитати и рецензии за тези книги.

4) Впрочем, заслужава да бъдат посочени мненията на въпросните специалисти:

а) в официална рецензия докторът на историческите науки проф. Петър Петров подчертава, че: ►като автор **Янко Янков** проявява завидна ерудиция и познаване съчиненията на предшествуващите го автори; ►не само е изключително коректен при представяне на чуждите мнения, но и винаги взема страна, аргументира и отстоява своя собствена позиция; ►дълбоко научният характер на неговите трудове не е попречил на автора да разказва живо и увлекателно, ясно и разбрано; ►разглеждайки специално „*Политически и правни учения на Древна Гърция*” и „*Политически и правни учения на Древен Рим*”, изрично набляга, че това са първите цялостни съчинения от този род в българската литература; ►анализирайки и останалите съчинения относно политическите и правните учения на Древността, стига до извода, че с тези книги **Янко Янков** се изявява като единствения български изследовател-юрист, който в такава пълнота е поднесъл на читателя една

изключително интересна проблематика, и че научните приноси и познавателният характер на тези книги говорят красноречиво за голямата ерудиция на техния автор; ►двете книги по психология на правото са трудове с високи научни качества, а авторът е пионер в България в тази област; ►подлагайки на анализ книгите на **Янко Янков** от сферата на танатологичните изследвания, може определено да се твърди, че и тук авторът е пионер в България.

б) в официална рецензия докторът на юридическите науки проф. Лъчезар Дачев констатира, че: ►**Янко Янков** е първият съвременен български изследовател-юрист, който разглежда проблемите на психологията на правото, а двете му книги в тази насока представляват значим научен принос, тъй като формулираната от него теза е коренно различна от тезите, които вече са били обосновавани от другите автори; ►трудовете на **Янко Янков** относно политическите и правните учения на Древността са висок научен принос дори със самия факт на тяхното появяване, тъй като такива изследвания у нас в България не са правени; ►**съществен** научен принос има успешното прилагане на историческия и културологическия подход при изследване на древните Източни общества; ►при използването на този именно подход към древните Източни общества **Янко Янков** фактически е подготвил и експериментирал своя модел на анализ на политическите идеи, който след това издига на ново, по-цялостно ниво и прилага при изследванията на политическата мисъл на Древна Гърция и Древен Рим; ►осъщественото от **Янко Янков** проучване на политическата мисъл на Древна Гърция представлява първото в България цялостно изследване, и дори само този факт има приносен характер; ►приносен характер има не само мащабността на изложението, но и фундаменталната значимост на разглежданите от автора проблеми; ►приносен характер има и фактът, че докато малцината български автори, които са се обръщали към изучаването на

политическата мисъл, трайно са привързани само към подхода, разглеждащ политическата мисъл като идеология, то **Янко Янков** е единственият, който е демонстрирал категорично несъгласие с този ограничен подход и е изследвал политическата мисъл преди всичко като теория, като същевременно ползотворно е разширил и самия идеологически подход; ► **Янко Янков** търси обяснение на политическите идеи в контекста на културата и ги извежда като социо-културно явление; той приема, че релацията „*мислене-действие*” е двупосочна, и на тази основа извежда собствен специфичен метод на изследване; така, от една страна, налагайки релацията „*бит (материалност) – религия (митология) – менталност на традиционното общество*”, **Янков** постига културологично обяснение на политическите идеи; но от друга страна смисълът на политическите идеи той опира до и извежда от релацията „*мислене – политическо мислене – политическо поведение*”, при което двете линии на анализ са свързани и майсторски слети; дори на моменти читателят губи ориентация за тях, но ефектът е много добър: читателят „потъва” в пресъздадената историческа реалност и схваща логиката на политическото мислене на тогавашния свят, изразена в политическите идеи, а това е и следващият безспорен принос на изследването.

в) В официална рецензия докторът на юридическите науки проф. Михайлина Михайлова набляга, че: ► в своите книги, характеризиращи се с внушителен обем и съдържание с висока научна стойност, **Янко Янков** дава нови направления в правната наука и показва впечатляваща философска и научна ерудиция; ► макар и дисциплината, към която е отнесена книгата „*Политически и правни учения на Древна Гърция*” формално отдавна да има свой научен статус и престиж (при който изглежда, че всичко е казано, събрано и систематизирано), **Янко Янков** е намерил нова гледна точка, приложил е свой подход към темата и е

постигнал ново научно съдържание; ► **Янко Янков** е модерен във всичките си трудове; особено показателен пример в това отношение са изследванията му по Психология на правото, в които е демонстрирал преодоляване и надрастване на всички автори, които са писали преди него по тази тема; ► капацитетът на **Янко Янков** като теоретик с модерно и перспективно мислене е разгърнат щедро в неговите трудове по Танатология; ► специално изследването му по проблемите на евтаназията и правото на смърт представлява първото в българската правна наука изследване в това направление, и всичко написано от автора по този въпрос е изцяло негов принос в българската правна наука; ► **Янко Янков** е плодовит в научното си творчество; смел и оригинален като мислител; новатор в науката и в преподаването; първопроходец в няколко направления на правната наука; забележителен ерудит както във философията, така и във всяка отделна частна наука, отнасяща се към правото; прецизен в съдържанието и значим в решенията; специално в изследванията си за смъртното наказание и евтаназията е демонстрирал умението да прави веща юридическа интерпретация; притежаваната от него висока ерудиция е предопредила и афинитета му към методологията, чието място е приоритетно във всичките му трудове.

г) В официално протоколирано изказване пред специален форум на висококвалифицирани юристи докторът на юридическите науки проф. Владимир Петров е категоричен, че: ► **Янко Янков** винаги е съчетавал в себе си качествата на гражданин и на професор; такъв е бил преди политическата „промяна” на 10 ноември 1989 г., когато е имал куража да изказва мнения и да застъпва становища, и „когато лично по отношение на мен е демонстрирал какво значи да покажеш кураж и храброст, като ме е защитава пред инстанции, пред които никой не смееше да изказва съмнение и подозрение”; ► „още от

*първите си асистентски години **Янко Янков** се е проявил като човек, който не е имал друг живот, освен живот, отдаден на науката; тази линия на своето поведение продължава да демонстрира и до днес – той беше сред политиците, които имаха всички изгледи да бъдат на върха на българската политика, защото беше не само ръководител на партия, но и един от малкото, които бяха действително репресирани, но въпреки това той се отказа от политиката, за да се отдаде на истинската си любов – науката.”.*

Според мен, **Николай Михайлов**, специално към мнението на **проф. д-р Владимир Петров**, обаче, е необходимо едно колкото малко, толкова и **колосално** голямо и дори съдбовно уточнение.

В две свои писани още на **19 септември 1980 г. и 08 януари 1981 г. епистолярни изложения** (публикувани в приложението към първата му книга)¹¹ **Янко Янков** бе подчертал, че: **„е обществена тайна фактът, че „в България има немалко хора, които претендират да са патриарси в науката, докато всъщност не могат и не заслужават да бъдат дори жалки клисари”**; **„за да заздравяват положението си, тези псевдонаучни работници формират себеподобни”**, **„и мерейки с мярата на Прокруст, ревностно създават и поддържат атмосфера, в която дръзновените новатори са крайно нежелателни и биват обвинявани в хиляди „смъртни грехове”**; **„тъй като некадърните за нищо са способни на всичко, те създават такава атмосфера, която често пъти без преувеличение може да бъде наречена „ад”**; **„не бихме могли да скрием факта, че твърде големи са онези тъмни сили, които се стараят**

⁴ **Янков Янко**, Прогностика. (Теоретико-методологически проблеми), С., „Янус”, 1993, с. 249-282.

да превърнат искрената любов към науката в проституция с науката”; ► после, от времето на излизането му през 1989 г. от затвора до наши дни **Янко Янков** винаги е изтъквал, че „**България се управлява от точно същите „тъмни сили”**”, и че „**една от техните главни стратегии е да превърнат естествената любов на човека към политиката в проституция с политиката**”.

Работата е в това: ► че **както по-рано, така и днес, както в науката, така и в политиката в България тотално господства единствено неестествената форма на отношения**, и че **единствено съдържателната** (но не и организационно-институционалната!) **сфера на науката е тази, която отвърна с взаимност на огромната любов на Янко Янков**; и ► че както в институционалната сфера на науката, така и в институционалната сфера на политиката (но не и в съдържателната!) **Янко Янков** е обект на постоянно и подчертано неприязнено отношение, създавано и поддържано от същите онези „**тъмни сили**”, срещу които той никога не е спирал да се бори.

* * *

Непрекъснато се питам: „Откъде **Янко Янков** черпи сили за невероятно тежката борба, която води? Какво го прави така уверен и непреклонен? Има ли някаква тайнствена сила, някаква пружина, която го зарежда за ежедневните нерутинни битки с рутинирани, безскрупулни, икономически и политически могъщи противници?”. Потърсих отговора в корените му.

Родителите му са типично селски труженици, типични български майка и баща - от онези, които си дават „и калта под ноктите”, само и само децата им да си стъпят на краката, да станат почтени човеци. Мазолите на ръцете им отдавна са се превърнали в корав гъон, прорязан от

неизмиваем от каквито и да е сапуни или детергенти черен емайл. Лицата им са ошавени от нескончаемия досег със слънцето на полето. Ако са се попрегърбили, то е заради постоянните поклони, които правят пред земята-кърмилница (никому другиму!). Такива видях и запомних родителите на **Янко: майка му Евтима и баща му Никола** – хора обикновени, пределно земни, добродушни и незлобиви до мига, в който ги настъпиш – хора почтени, достойни, трудолюбиви, със силно развито чувство за отговорност. Тези обикновени българи са оформяли ежедневната атмосфера, в която расте и се изгражда като характер момчето от малкото бежанско село Клисурсица. На журналистически въпрос: „*Откъде черпите сили, за да оцелявате и да вървите напред?*”, **Янко Янков** отговаря:

„ - *Категоричен съм, че ако не бях селянин, нямаше да издържа. Аз съм селски човек и черпя силите си от земята. Обичам да ора, да копая, да кося. Опиянява ме мирисът на прясно изорана земя и на прясно окосено сено. Несъмнено комунистите са знаели, че земята може „да дава сили” и да обуславя съпротивителна позиция в хората, и дълги години унищожаваша връзката на човека със земята, но при мен не успяха да унищожат тази връзка.*”

Изненадани и посрамени остават онези, които се опитаха да опетнят и да отстранят **Янко Янков** от политиката, както и да го игнорират в науката. Той доказва, че е голяма личност не само като политик, но и като учен, човек и гражданин. Защото носи в себе си онази божествена искра, която е по-силна от всичките демонични напъни на всичките тъмни сили. Защото Бог щедро го е надарил с таланта на обичта към истината, справедливостта и познанието.

Bibliography / Bibliographie / Библиография

01. Янков Янко, Прогностика. Теоретико-методологически проблеми. – С., “Янус”, 1993. - 288 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-799-178-7;

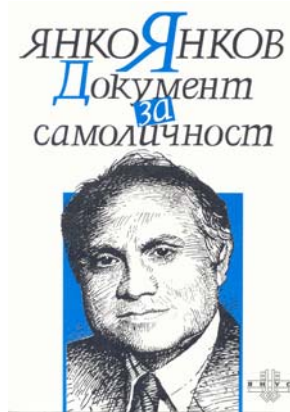

Iankov Ianko (Yankov Yanko), Prognostics. Theoretical and Methodological Problems. - Sofia, Ianus Publishing Company, 1993. - 288 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-799-178-7;

Yankov Yanko, Prognostic. Problèmes théoriques et méthodologiques. – S., “Yanus”, 1993.

Ianko Iankov, Prognostik. Theoretisch-methodologische Probleme, S. Janus, 1993

02. Янков Янко, Документ за самоличност. Политическа документалистика. **Том 1.** – С., “**Янус**”, 1994. - 640 с. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-02-4;

Iankov Ianko (Yankov Yanko), Document for Identity. Political Documentary. **Vol. 1.** - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 1994. - 640 pp. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-02-4;

Yankov Yanko, Carte d'identité. Documentalisme politique. **Volume 1.** – S., “**Yanus**”, 1994.

Ianko Iankov, Identifikationsdokument. Politische Dokumentalistik. **Band 1.** S. **Janus**, 1994

03. Янков Янко, Документ за самоличност. Политическа документалистика. **Том 2.** – С., “Янус”, 1995. - 576 с. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-04-0;

Iankov Ianko (Yankov Yanko), Document for identity. Political Documentary. **Vol. 2.** Sofia, **Ianus** Publishing Company, 1995. - 576 pp. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-04-0;

Yankov Yanko, Carte d'identité. Documentalisme politique. **Volume 2.** – S., “*Yanus*”, 1995.

Ianko Iankov, Identifikationsdokument. Politische Dokumentalistik. **Band 2.** S. **Janus**, 1994

04. Янков Янко, Увод в Психологията на правото. – С., “*Янус*”, 1998. - 322 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-06-7;

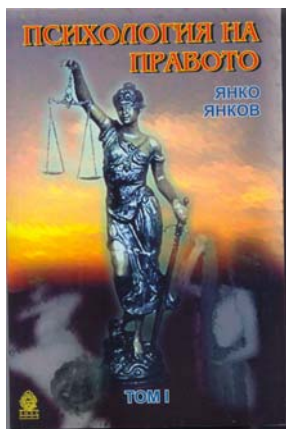

Iankov Ianko (Yankov Yanko), Introduction to the Psychology of Law. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 1998. - 322 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-06-7;

Yankov Yanko, Introduction à la Psychologie du droit. – S., “*Yanus*”, 1998.

Ianko Iankov, Einführung in die Psychologie des Rechtswesens. S. **Janus**, 1998

05. Янков Янко, Психология на правото. Том 1. – С., “Янус”, 2002. - 517 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-18-0 (Том 1);

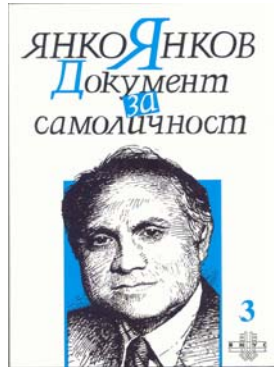

Iankov Ianko, Psychology of Law. Vol. 1. Sofia, Ianus Publishing Company, 2002. - 517 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-18-0 (Vol. 1);

Yankov Yanko, Psychologie du droit. Volume 1. – S., “Yanus”, 2002;

Ianko Iankov, Psychologie des Rechtswesens. S. Janus, Band 2, 2002;

06. Янков Янко, Документ за самоличност. Политическа документалистика. **Том 3**. Българската държава абдикира в полза на Червената мафия. – С., “Янус”, 2002. - 576 с. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-07-5 (Том 3);

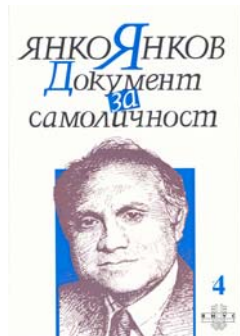

Iankov Ianko, Document for identity. Political Documentary. **Vol. 3**. Bulgarian State Abdicates in Favour of the Red Mafia. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2002. - 576 pp. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-07-5 (Vol. 3);

Yankov Yanko, Carte d'identité. Documentalisme politique. **Volume 3**. L'Etat bulgare abdique en faveur de la mafia rouge. – S., “*Yanus*”, 2002;

Ianko Iankov, Identifikationsdokument. Politische Dokumentalistik. **Band 3**. Der bulgarische Staat dankt zu Gunsten der Roten Mafia ab. S. **Janus**, 2002.

07. Янков Янко, Документ за самоличност. Политическа документалистика. **Том 4**. Кого защитава Западът – Човешките права или Червената мафия. – С., “Янус”, 2003. - 568 с. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-09-1 (Том 4);

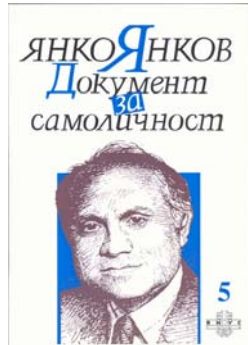

Iankov Ianko, Document for identity. Political Documentary. **Vol. 4**. Who Is the West Defending – Human Rights or Red Mafia. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2003. - 568 pp. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-09-1 (Vol. 4);

Yankov Yanko, Carte d'identité. Documentalisme politique. **Volume 4**. Qu'est-ce que defend-il l'Occident – les droits de l'homme ou la mafia rouge ? – S., “**Yanus**”, 2003;

Ianko Iankov, Identifikationsdokument. Politische Dokumentalistik. **Band 4**. Wen verteidigt der Westen – die Menschenrechte oder die Rote Mafia. S. **Janus**, 2003

08. Янков, Янко, Документ за самоличност. Политическа документалистика. **Том 5**. Кого защитава Западът – Човешките права или Червената мафия. – С., “Янус”, 2003. - 546 с.(70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-20-2 (Том 5);

Iankov Ianko, Document for identity. Political Documentary. **Vol. 5**, Who Is the West Defending – Human Rights or Red Mafia. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2003. - 546 pp. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-20-2 (Vol. 5);

Yankov Yanko, Carte d'identité. Documentalisme politique. **Volume 5**. Qu'est-ce que defend-il l'Occident – les droits de l'homme ou la mafia rouge ? – S., “**Yanus**”, 2003;

Ianko Iankov, Identifikationsdokument. Politische Dokumentalistik. **Band 5**. Wen verteidigt der Westen – die Menschenrechte oder die Rote Mafia. S. **Janus**, 2003.

09. Янков, Янко, Политически и правни учения на Месопотамия. – С., “**Янус**”, 2004. - 147 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-24-5;

Iankov Ianko, Political and Legal Doctrines of Mesopotamia. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. - 147 pp. (60 x 84/ 16); ISBN 954-8550-24-5;

Yankov Yanko, Doctrines politiques et juridiques de la Mésopotamie. – S., “**Yanus**”, 2004;

Ianko Iankov, Politische und rechtliche Lehren in Messopotamien, S. **Janus**, 2004

10. Янков Янко, Политически и правни учения на Древен Египет. - София, “**Янус**”, 2004. - 94 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-25-3;

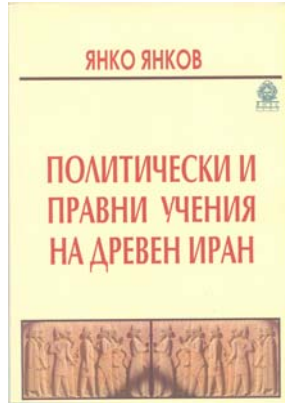

Iankov Ianko, Political and Legal Doctrines of Ancient Egypt. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. - 94 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-25-3;

Yankov Yanko, Doctrines politiques et juridiques de l’Ancienne Egypte. - Sofia, “**Yanus**”, 2004;

Ianko Iankov, Politische und rechtliche Lehren im antiken Ägypten, S. **Janus**, 2004.

11. Янков Янко, Политически и правни учения на Древен Иран. – С., “**Янус**”, 2004. - 98 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-26-1;

Iankov Ianko, Political and Legal Doctrines of Ancient Iran. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. - 98 pp., (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-26-1;

Yankov Yanko, Doctrines politiques et juridiques de l'Ancien Iran. – S., “**Yanus**”, 2004;

Ianko Iankov, Politische und rechtliche Lehren im antiken Iran, S. **Janus**, 2004.

12. Янков Янко, Политически и правни учения на Юдея. – С., “**Янус**”, 2004. - 126 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-27-х;

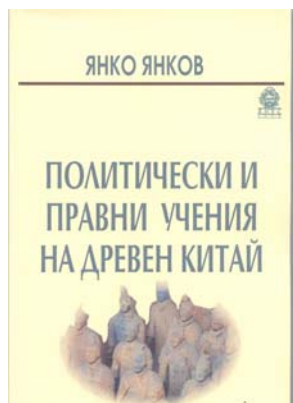

Iankov Ianko, Political and Legal Doctrines of Judea. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. - 126 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-27-х;

Yankov Yanko, Doctrines politiques et juridiques de la Judée. – S., “**Yanus**”, 2004;

Ianko Iankov, Politische und rechtliche Lehren in Judea, S. **Janus**, 2004.

13. Янков Янко, Политически и правни учения на Древен Китай. – С., “**Янус**”, 2004. - 131 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-28-8;

Iankov Ianko, Political and Legal Doctrines of Ancient China. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. - 131 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-28-8;

Yankov Yanko, Doctrines politiques et juridiques de l’Ancienne Chine. – S., “**Yanus**”, 2004;

Ianko Iankov, Politische und rechtliche Lehren im antiken China, S. **Janus**, 2004.

14. Янков, Янко, Политически и правни учения на Древна Индия. – С., “**Янус**”, 2004. - 93 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-29-6;

Iankov Ianko, Political and Legal Doctrines of Ancient India. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. - 93 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-29-6;

Yankov Yanko, Doctrines politiques et juridiques de l'Inde Ancienne. – S., “**Yanus**”, 2004;

Ianko Iankov, Politische und rechtliche Lehren im antiken Indien, S. **Janus**, 2004

15. Янков Янко, Азбучни истини. (Блясъци на остроумието, номинирани със строг тъмничен затвор). - София, “**Янус**”, 2004. - 352 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-11-3;

Iankov Ianko, Alphabetical Truths. Sparks of Wit, Nominated by Dungeon. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. - 352 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-11-3;

Yankov Yanko, Vérités alphabétiques. (Éclats de l'ingéniosité, nominés avec la prison sévère). - Sofia, “**Yanus**”, 2004;

Ianko Iankov, Alphabetische Wahrheiten (Funken des Scharfsinns, nominiert für strenge Strafhaft). Sofia, **Janus**, 2004.

16. Янков Янко, Евтаназията. (Танатологически аспекти). – С., “Янус”, 2004. - 75 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-32-6;

Iankov Ianko, The Euthanasia. Thanatological Aspects. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. - 75 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-32-6;

Yankov Yanko, L'Euthanasie. (Aspects thanatologiques). – S., “*Yanus*”, 2004;

Ianko Iankov, Die Euthanasie (Thanatologische Aspekte), S. **Janus**, 2004.

17. **Янков Янко**, Смъртното наказание. (Танатологически аспекти). – С., “**Янус**”, 2004. - 134 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-15-6;

Iankov Ianko, The Death Penalty. Thanatological Aspects. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. -134 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-15-6;

Yankov Yanko, La peine de mort. (Aspects thanatologiques). – S., “**Yanus**”, 2004;

Ianko Iankov, Die Todesstrafe (Thanatologische Aspekte), S. **Janus**, 2004.

18. Янков Янко, Въведение в Танатологията. (Феноменология на живота и смъртта). – С., “**Янус**”, 2004. - 202 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-21-0;

Iankov Ianko, Introduction to Thanatology. Phenomenology of Life and Death. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. - 202 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-21-0;

Yankov Yanko, Introduction à la Thanatologie. (Phénoménologie de la vie et de la mort). – S., “**Yanus**”, 2004;

Ianko Iankov, Einführung in die Thanatologie (Phänomenologie von Leben und Tod), S. **Janus**, 2004.

19. Янков Янко, Руският тероризъм. – С., “**Янус**”, 2004. - 129 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-33-4;

Iankov Ianko, The Russian Terrorism. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. - 129 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-33-4;

Yankov Yanko, Le terrorisme russe. – S., “**Yanus**”, 2004;

Ianko Iankov, Der russische Terrorismus. S. **Janus**, 2004.

20. Янков Янко, Политически и правни учения на Древна Гърция. – С., “**Янус**”, 2004. - 532 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-30-х;

Iankov Ianko, Political and Legal Doctrines of Ancient Greece. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. - 532 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-30-х;

Yankov Yanko, Doctrines politiques et juridiques de l'Antique Grèce. – S., “**Yanus**”, 2004;

Ianko Iankov, Politische und rechtliche Lehren im antiken Griechenland, S. **Janus**, 2004.

21. Янков Янко, Политически и правни учения на Древен Рим. – С., “**Янус**”, 2004. - 455 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-31-8;

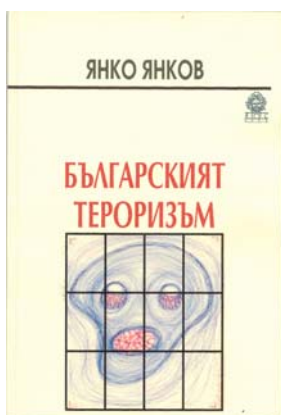

Iankov Ianko, Political and Legal Doctrines of Ancient Rome. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. - 455 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-31-8;

Yankov Yanko, Doctrines politiques et juridiques de l'Antique Rome. – S., “**Yanus**”, 2004;

Ianko Iankov, Politische und rechtliche Lehren im antiken Rom, S. **Janus**, 2004.

22. Янков Янко, Българският тероризъм. – С., “Янус”, 2004. - 175 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-34-2;

Iankov Ianko, The Bulgarian Terrorism. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. - 175 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-34-2;

Yankov Yanko, Le terrorisme bulgare. – S., “*Yanus*”, 2004;

Ianko Iankov, Der bulgarische Terrorismus. S. **Janus**, 2004.

23. Янков Янко, Хронология на най-известните терористични актове. – С., “**Янус**”, 2004. - 149 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-35-0;

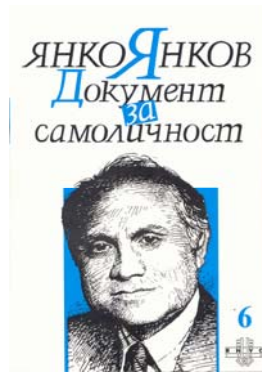

Iankov Ianko, Chronology of Most Notorious Terrorist Acts. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2004. - 149 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-35-0;

Yankov Yanko, Chronologie des plus célèbres actes de terrorisme. – S., “**Yanus**”, 2004;

Ianko Iankov, Chronologie der berühmtesten Terroranschlägen. S. **Janus**, 2004.

24. Янков Янко, Документ за самоличност. Политическа документалистика. **Том 6.** Кого защитава Западът – Човешките права или Червената мафия. – С., “Янус”, 2005. - 526 с. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-22-9 (Том 6);

Iankov Ianko, Document for Identity. Political Documentary. **Vol. 6.** Who Is the West Defending – Human Rights or Red Mafia. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2005. - 526 pp. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-22-9 (Vol. 6);

Yankov Yanko, Carte d'identité. Documentalisme politique. **Volume 6.** Qu'est-ce que defend-il l'Occident – les droits de l'homme ou la mafia rouge ? – S., “**Yanus**”, 2005;

Ianko Iankov, Identifikationsdokument. Politische Dokumentalistik. **Band 6.** Wen verteidigt der Westen – die Menschenrechte oder die Rote Mafia. S. **Janus**, 2005.

25. Янков Янко, Прогностика. Теоретико-методологически проблеми. (Второ, преработено и допълнено издание). – С., “**Янус**”, 2006. - 443 с. (60 x 84/16) ISBN 954-8550-37-7;

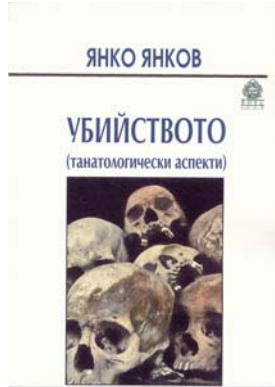

Iankov Ianko, Prognostics. Theoretical and Methodological Problems. (Second Edition). - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2006, 443 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-37-7;

Yankov Yanko, Pronostic. Problèmes théoriques et méthodologiques. (Deuxième édition réélaborée et enrichie). – S., “**Yanus**”, 2006;

Ianko Iankov, Prognostik. Theoretisch-methodologische Probleme (zweite verarbeitete Auflage), S. **Janus**, 2006.

26. Янков Янко, Убийството (Танатологически аспекти). – С., “Янус”, 2006. - 142 с. (60 x 84/ 16) **ISBN-10: 954-8550-54-7; ISBN-13: 978-954-8550-54-3;**

Iankov Ianko, The Killing. Thanatological Aspects. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2006. - 142 pp. (60 x 84/ 16) **ISBN-10: 954-8550-54-7; ISBN-13: 978-954-8550-54-3;**

Yankov Yanko, Le meurtre (Aspects thanatologiques). – S., “*Yanus*”, 2006;

Ianko Iankov, Der Mord (Thanatologische Aspekte), S. Janus, 2006.

27. Янков Янко, Самоубийството. Танатологически аспекти. – С., “Янус”, 2006. - 125 с. (60 x 84/ 16) ISBN-10: 954-8550-53-9; ISBN-13: 978-954-8550-53-6;

Iankov Ianko, The Suicide. Thanatological Aspects. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2006. - 125 pp. (60 x 84/ 16) ISBN-10: 954-8550-53-9; ISBN-13: 978-954-8550-53-6;

Yankov Yanko, Le suicide. Aspects thanatologiques. – S., “*Yanus*”, 2006;

Ianko Iankov, Der Selbstmord (Thanatologische Aspekte), S. **Janus**, 2006.

28. Янков Янко, Политически и правни учения на Средновековния Ориент. – С., “**Янус**”, 2006. - 149 с. (60 x 84/ 16) ISBN-10: 954-8550-50-4; ISBN-13: 978-954-8550-50-5;

Iankov Ianko, Political and Legal Doctrines of the Medieval Orient. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2006. - 149 pp. (60 x 84/ 16) ISBN-10: 954-8550-50-4; ISBN-13: 978-954-8550-50-5;

Yankov Yanko, Doctrines politiques et juridiques sur l'Orient du Moyen Âge. – S., “**Yanus**”, 2006;

Ianko Iankov, Politische und rechtliche Lehren im mittelalterlichen Orient, S. **Janus**, 2006.

29. Янков Янко, Политически и правни учения на Византия. – С., “**Янус**”, 2006. - 165 с. (60 x 84/ 16) ISBN-10: 954-8550-49-0; ISBN-13: 978-954-8550-49-9;

Iankov Ianko, Political and Legal Doctrines of Bizantia. - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2006. - 165 pp. (60 x 84/ 16) ISBN-10: 954-8550-49-0; ISBN-13: 978-954-8550-49-9;

Yankov Yanko, Doctrines politiques et juridiques sur la Byzance. – S., “**Yanus**”, 2006;

Ianko Iankov, Politische und rechtliche Lehren der Byzanz, S. **Janus**, 2006.

30. Янков Янко, Политическите убийства. **Книга Първа**. Кой уби Володя Наков. (Документалистика). – С., “**Янус**”, 2006. - 150 с. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-10-5;

Iankov Ianko, The Political Killings. **Book One**. Who Killed Volodya Nakov. (Documentary). - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2006. - 150 pp. (60 x 84/ 16) ISBN 954-8550-10-5;

Yankov Yanko, Les meurtres politiques. **Livre Premier**. Qui a tué Volodya Nakov ? (Documentalisme). – S., “**Yanus**”, 2006;

Ianko Iankov, Die politischen Morde. **Band 1**. Wer hat Volodia Nakov ermordet. (Dokumentalistik). S. **Janus**, 2006.

31. Янков Янко, Българският тероризъм. (Второ преработено и допълнено издание). – С., “**Янус**”, 2006. - 225 с. (60 x 84/ 16) ISBN-10: 954-8550-51-2; ISBN-13: 978-954-8550-51-2;

Iankov Ianko, The Bulgarian Terrorism. (Second Edition) - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2006. - 225 pp. (60 x 84/ 16) ISBN-10: 954-8550-51-2; ISBN-13:978-954-8550-51-2;

Yankov Yanko, Le terrorisme bulgare. (Deuxième édition réélaborée et enrichie). – S., “**Yanus**”, 2006;

Ianko Iankov, Der bulgarische Terrorismus (zweite verarbeitete Auflage). S. **Janus**, 2006.

32. Янков Янко, Секретните служби и научните кадри в БАН и СУ. (Политическа документалистика. **Книга Първа**). – С., “**Янус**”, 2006. - 143 с. (60 x 84/ 16) **ISBN-10: 954-8550-48-2; ISBN-13: 978-954-8550-48-2;**

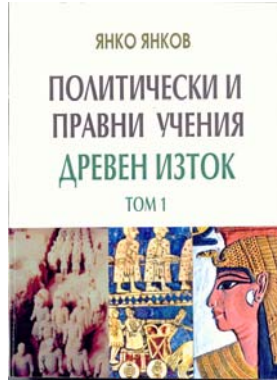

Iankov Ianko, The Secret Services and the Scientific Fellows in Bulgarian Academy of Sciences and Sofia University. (Political Documentary. **Book One**). - Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2006. - 143 pp. (60 x 84/ 16) **ISBN-10: 954-8550-48-2; ISBN-13: 978-954-8550-48-2;**

Yankov Yanko, Les services secrets et les cadres scientifiques dans l'Académie Bulgare des Sciences et l'Université de Sofia “Sveti Kliment Ohridski”. (Documentalisme politique. **Livre Premier**). – S., “**Yanus**”, 2006;

Ianko Iankov, Die Geheimdienste und der Wissenschaftskader in der Bulgarischen Akademie der Wissenschaft und in der Sofioter Universität. (Politische Dokumentalistik. **B. 1**). S. **Janus**, 2006.

33. Янков Янко, Политически и правни учения. Основни аспекти на политико-правния генезис. **Том 1. Древен Изток**, – С., “**Янус**”, 2006. - 486 с. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-42-3 (Том 1);

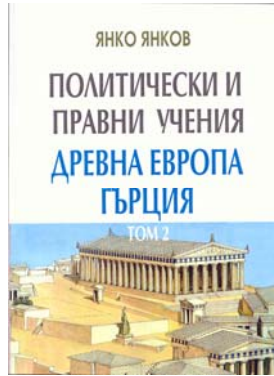

Iankov Ianko, Political and Legal Doctrines. Basic Aspects of Political and Legal Genesis. **Vol. 1. The Ancient East**, – Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2006. - 486 pp. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-42-3 (Vol. 1);

Yankov Yanko, Doctrines politiques et juridiques. Aspects principaux de la genèse juridique et politique. **Volume 1. L'Antique Orient** – S., “**Yanus**”, 2006;

Ianko Iankov, Politische und rechtliche Lehren. Grundaspekte der politisch-rechtlichen Genesis. **Band 1.** (Antiker Osten). S. **Janus**, 2006.

34. Янков Янко, Политически и правни учения. Основни аспекти на политико-правния генезис. **Том 2. Древна Европа. Гърция** – С., “Янус”, 2006. - 452 с. (70 x 100/ 16) ; ISBN 954-8550-43-1 (Том 2);

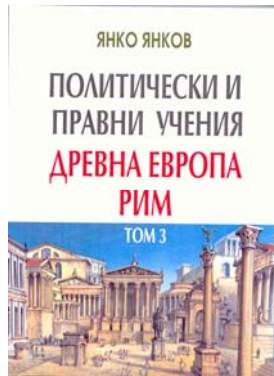

Iankov Ianko, Political and Legal Doctrines. Basic Aspects of Political and Legal Genesis. **Vol. 2. Ancient Europe. Grece** – Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2006. - 452 pp. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-42-3 (Vol. 2);

Yankov Yanko, Doctrines politiques et juridiques. Aspects principaux de la genèse juridique et politique. **Volume 2. L'Europe Ancienne. Grèce** – S., “*Yanus*”, 2006;

Ianko Iankov, Politische und rechtliche Lehren. Grundaspekte der politisch-rechtlichen Genesis. **Band 2.** (Antikes Europa. Griechenland). S. **Janus**, 2006.

35. Янков Янко, Политически и правни учения. Основни аспекти на политико-правния генезис. **Том 3. Древна Европа. Рим** – С., “*Янус*”, 2006. - 412 с. (70 x 100/16) ISBN 954-8550-44-X (Том 3);

Iankov Ianko, Political and Legal Doctrines. Basic Aspects of Political and Legal Genesis. **Vol. 3. Ancient Europe. Rome** – Sofia, **Ianus** Publishing Company, 2006. - 412 pp. (70 x 100/ 16) ISBN 954-8550-42-3 (Vol. 3);

Yankov Yanko, Doctrines politiques et juridiques. Aspects principaux de la genèse juridique et politique. **Volume 3. L'Europe Ancienne. Rome** – S., “*Yanus*”, 2006;

Ianko Iankov, Politische und rechtliche Lehren. Grundaspekte der politisch-rechtlichen Genesis. **Band 2.** (Antikes Europa. Rom). S. **Janus**, 2006;

36. Янков Янко, Българският тероризъм. (Трето преработено и допълнено издание). – София., Издателска къща “*Огледало*”, 2006. - 222 с. Формат **60 x 84/ 16**);

Iankov Ianko, The Bulgarian Terrorism. (Thrid Edition) - Sofia, **Mirror** Publishing Company, 2006. - 222 pp. (**60 x 84/ 16**);

Yankov Yanko, Le terrorisme bulgare. (Troisieme édition réélaborée et enrichie). – Sofia, “*Miroir*”, 2006;

Ianko Iankov, Der bulgarische Terrorismus (Dritte verarbeitete Auflage). Sofia, **Spiegel**, 2006.

* * *

Знаейки това, което вече е готово, и като имам представа за онова, по което работата продължава, предполагам, че предстои скорото издаване и на следните книги (при наличие на необходимите финансови ресурси):

Knowing what is completed and howing an idea for what is in development, I suppose that in the near future the following books will be publited (if financial sources are available):

Sachant ce qui est déjà prêt et les themes, sur lesquels le travail continue, je suppose, que l'édition des livres suivants est imminente (si l'on dispose des ressources financières nécessaires):

In Kenntnis von den schon fertigen Bücher und der fortschreitenden Arbeit vermute ich die baldige Herausgabe (bei vorhandenen Finanzressourcen) von:

36. Янков Янко, Политическите убийства. Книга Втора. Кой уби брат ми Камен Янков. (Документалистика);

Iankov Ianko, The Political Killings. Book Two. Who Killed My Brother Kamen Iankov. (Documentary);

Yankov Yanko, Les meurtres politiques. **Livre Deuxième**. Qui a tué mon frère Kamen Yankov?, (Documentalisme);

Ianko Iankov, Die politischen Morde. **Band 2**. Wer hat meinen Bruder Kamen Iankov ermordet. (Dokumentalistik).

37. Янков Янко, Политическите убийства. **Книга Трета**. Кой ми попречи да убия вицепрезидента Ярослав Радев и експремиера Андрей Луканов. (Документалистика);

Iankov Ianko, The Political Killings. Who Prevented Me from Killing the Vice President Yaroslav Radev and the Ex-Prime Minister Andrey Lukanov. (Documentary);

Yankov Yanko, Les meurtres politiques. **Livre Troisième**. Qui m'a empêché d'assassiner le vice-président Yaroslav Radev et l'ex premier-ministre Andrey Lukanov?, (Documentalisme);

Ianko Iankov, Die politischen Morde. **Band 3**. Wer hat mich gehindert, Jaroslav Radev und den Ex-Ministerpräsidenten Andrei Lukanov zu ermorden. (Dokumentalistik).

38. Янков Янко, Зеленото чудовище от Държавна сигурност: Фантом или реалност е българският медикаментозен тероризъм. (Документалистика);

Iankov Ianko, The Green Monster from the State Security: Phantom or Reality Is the Bulgarian Medical Terrorism. (Documentary);

Yankov Yanko, Le monstre vert de la Sécurité d'Etat:
Le terrorisme médicamenteux bulgare - fantôme ou réalité?,
(Documentalisme);

Ianko Iankov, Das grüne Ungeheuer von der
Staatssicherheit: Ist der bulgarische medikamentöse Terrorismus
ein Phantom oder eine Realität (Dokumentalistik).

39. Янков Янко, Документ за самоличност.
Политическа документалистика. **Том 7.** Кого защитава
Западът – Човешките права или Червената мафия;

Iankov Ianko, Document for identity. Political
Documentary. **Vol. 7.** Who Is the West Defending – Human
Rights or Red Mafia;

Yankov Yanko, Carte d'identité. Documentalisme
politique. **Volume 7.** Qu'est-ce que défend-il l'Occident – les
droits de l'homme ou la mafia rouge ?;

Ianko Iankov, Identifikationsdokument. Politische
Dokumentalistik. **Band 7.** Wen verteidigt der Westen – die
Menschenrechte oder die Rote Mafia.

40. Янков Янко, Кутията на Пандора. Една
калейдоскопична визия върху тероризма;

Iankov Ianko, The Pandora's Box. A Kaleidoscopic
Vision on Terrorism;

Yankov Yanko, La Boîte de Pandore. Une vision
kaléidoscopique sur le terrorisme;

Ianko Iankov, Der Pandora Kasten. Eine kaleidoskopische Vision über Terrorismus.

41. Янков Янко, Танатология. Наука за хуманизиране на живота чрез демистификация на смъртта;

Iankov Ianko, Thanatology. A Science for Humanization of Life through Demystification of Death;

Yankov Yanko, Thanatologie. La science d'humanisation de la vie à travers la démystification de la mort;

Ianko Iankov, Thanatologie. Eine Wissenschaft für das Humanisieren des Lebens durch Demystifizieren des Todes.

42. Янков Янко, Българският манталитет и неговите политически измерения;

Iankov Ianko, The Bulgarian Mentality and Its Political Dimensions;

Yankov Yanko, La mentalité des bulgares et ses dimensions politiques;

Ianko Iankov, Die bulgarische Mentalität und ihre politische Ausmasse

43. Янков Янко, Легитимните основи на политическата власт в България;

Iankov Ianko, The Legitimate Bases of Political Power in Bulgaria;

Yankov Yanko, Les fondements légitimes du pouvoir politique en Bulgarie;

Ianko Iankov, Die legitimen Grundlagen der politischen Macht in Bulgarien.

44. Янков Янко, Червената мафия. (Политологичен анализ на посткомунистическата престъпност);

Iankov Ianko, The Red Mafia. (Politological Analysis of Postcommunist Criminality);

Yankov Yanko, La mafia rouge (Analyse politologique de la criminalité post-communiste);

Ianko Iankov, Die rote Mafia (Politologische Analyse der postkommunistischen Kriminalität).

45. Янков Янко, Социално-политическият преход;

Iankov Ianko, The Socio-Political Transition;

Yankov Yanko, Le passage socio-politique;

Ianko Iankov, Der wirtschafts-politische Übergang.

46. Янков Янко, Пътят към Европа. (България в полето на ценностните периферии и геополитическите стратегии);

Iankov Ianko, The Way to Europe. (Bulgaria in the Field of the Value's Peripherals and Geopolitical Strategies);

Yankov Yanko, Le chemin vers l'Europe. (La Bulgarie dans le champ des périphéries de valeurs et des stratégies géopolitiques);

Ianko Iankov, Der Weg nach Europa (Bulgarien im Feld der Randwerten und der geopolitischen Strategien).

47. Янков Янко, Политическата митология;

Iankov Ianko, The Political Mythology;

Yankov Yanko, Mythologie politique;

Ianko Iankov, Die politische Mythologie.

48. Янков, Янко, Психология на политиката;

Iankov Ianko, Psychology of Politics;

Yankov Yanko, Psychologie de la politique;

Ianko Iankov, Psychologie der Politik

49. Янков Янко, Политическият медикализъм. (Болезтта в полето на политическата власт);

Iankov, Ianko, The Political Medicalism. (The Illness in the Field of the Political Power);

Yankov Yanko, Le médicalisme politique. (La maladie dans le champ du pouvoir politique);

Ianko Iankov, Der politische Medikalismus (Die Krankheit im Feld der politischen Macht).

Янко Янков. БиоБиблиография

Българска

Първо издание

Автор: Николай Владимиров Михайлов

Редактор: Николай Владимиров Михайлов

Формат: 60 X 84 / 16

Издание на “Янус” - ЕООД

ISBN-10: 954-8550-55-5

ISBN-13: 978-954-8550-55-0

Ianko Iankov. BioBibliography

Bulgarian

First Edition

Author: **Nikolay Vladimirov Mihaylov**

Editor: **Nikolay Vladimirov Mihaylov**

Dimensions: 60 X 84 / 16

Published by: **IANUS** Publishing Company

ISBN-10: 954-8550-55-5

ISBN-13: 978-954-8550-55-0